BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN YOLU 20

5 Temmuz 1977
250 Kuruş

TÜRKEŞLERİN DEMİRELLERİN YAYGARALARI HALK DÜŞMANI YÜZLERİNİ ÖRTEMEZ

Hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin siyasi temsilcileri olan partilerin aralarındaki dalaşma ve suçlamalar bütün şiddetiyle sürüyor. Ayrıca bu mücadeleye büyük burjuvazi ve hakim sınıfların diğer kesimleri de meslekî örgütlenmeleri aracılığıyla, katılıyorlar. Burjuva basının manşetlerinin büyük bir bölümü bu mücadeleyi yansıtıyor.

Çok değil daha bundan 10 yıl kadar bir zaman önce ülkemizde sınıf mücadelesinin varlığını, toplumumuzun uzlaşmaz sınıflara bölünmüş olduğunu ve empèryalizmin sömürü ve tahakkümünü göstermek için zorlu çabalar gerekiyordu. 50 yıllık "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz" safsatası hakim sınıfların elinde önemli bir silahtı. Bugünkü dalaşmaları içinde hakim sınıfların temsilcilerinin sözlerine bir bakalım;Türkeş'in faşist partisi MHP yeni kurulan hükümete yoğun bir saldırı ve suçlama kampanyasına geçti. CHP'nin "tekelci burjuvazi" nin, "toprak ağaları"nın çıkarlarına uygun bir program yaptığını, "kendilerinden de sağcı" olduğunu söylüyor. Bunu kanıtlamak için CHP hükümetindeki bakanların burjuva ve toprak ağası niteliklerini, CHP hükümetinin mali sermaye çevreleriyle ve emperyalistlerle ilişkisini göstermek için meclise soru önergeleri veriyor. Kendisinin "toprak reformu" nu savunduğunu ve toprak ağalarına karşı olduğunu ileri sürüyor. Diğer yandan AP yanlısı gazeteler CHP hükümetinin bugüne kadar "çıkar çevreleri", "tekelci burjuvalar" diye suçladığı kesimlerce desteklendiğini yazıyorlar. Sabancı,Koç vb.gibilerinin hükümeti desteklediğini yazıyor. Yine CHP'nin işçinin, köylünün temsilcisi değil, toprak ağasının, sendika ağasının çıkarlarının sözcüsü olduğunu yazıyor. CHP'yi destekleyen Türk-İş başkanı Halil Tunç'un sendika ağalığını teşhir ediyor. Halil Tunç, şimdi AP sözcülerince "DİSK yandaşlığı" ile suçlanıyor. Buna karşılık Halil Tunç kendisinin toplumun, işçilerin çıkarını savunduğunu, AP ve MHP gibi "egemen çevreler" in çıkarlarını savunanlarla aynı milliyetçilik anlayışında olmadığını söylüyor. Ve işçileri ezenlerin milliyetçi olamayacağını sözlerine ekliyor. Sabancılar, Koçlar ve büyük burjuvazinin bir kısmı yeni CHP hükümetini desteklerince, AP'nin eski Maliye Bakanı Sabancıların "stokçuluğunu" bile açıklıyor.

Bugüne kadar sınıf gerçeğini ve mücadelesini yansıtan terimlerden bile korkuya kapılan AP, MHP, Halil Tunç gibi faşistlerin bu şekilde sınıflardan sözetmeye zorlayan, "bir avuç azınlığın değil milletin temsilcisi" olduklarına yemin billah ettiren nedir? Yıllardır vaadlere, yalanlara karnımız tok, lafa değil yapılan işlere bakalım.

O Türkeş ve MHP ki halkımızın nerde Amerikan emperyalizmine mücadelesi yüksemişse onun karşısına faşist komandolarını çıkarmıştır. Her türlü anti - emperyalist mücadeleye karşı Amerikan emperyalistlerinin silahlı uzantıları olduğunu göstermiştir. 12 Mart Amerikancı faşist darbesinin baş destekçisi olmuştur. Anti-emperyalist yurtsever gençliğe on yıllardır kurşun yağdıran onlardır. Amerikan erlerini 69'da Dolmabahçe'de denize döken yurtsever gençlere ve bugün de aynı zamanda Rus sosyal-emperyalistlerine mücadele eden gençliğe ölüm kusan silahlar onların elindedir. Ücretli emek sömürüsüne karşı işçi sınıfının en ufak direnişini bile kırmak için her türlü saldırıya girişenler onlardır. Tariş'te, Aliağa'da Adana Sümerbank'ta bu gerçekleri hergün yaşadık, biliyoruz.

Onların gerçek niteliğini, onların faşist suratını devlet dairesindeki memurlar, müdürlerin faşist baskısından zorlukla nefes alan öğretmenler, işgal altındaki okullarda öğrenciler, evlat acısıyla yanan analar görüyor. Bugün faşist demagojinin aldatıcı etkisine kapılanlar da yarın görecek.

Demireller ülkemizde yıllardır iktidarda bulundu. Bütün uygulamalarıyla Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının esas savunucusu olduğunu gösterdi. Emperyalistlere ve uşaklarına dizginsiz bir sömürü imkanı yaratmak için her yolu denedi. Ekonomimizin can damarlarını son dönemde Rus emperyalistlerine satmaya çalışan onlardır. Grevdeki işçinin, ekmek mücadelesine, gençliğin öğrenim özgürlüğü, demokratik üniversite mücadelesine toplum polisi, panzeri, copu gönderenler onlardır. Toprak mücadelesi veren köylülere, milli zulüm altında inleyen Kürt milletine komando zulmünü uygulayan onlardır. İşçilere ve çalışan halka büyük burjuvazi ve toprak ağalarının talan ve yağmasını, sömürü ve aşağılanmayı reva gören onlardır.

Halil Tunç bugüne kadar bütün işi "partilerüstü politika"uydurmasıyla işçi sınıfının emek sömürüsüne karşı mücadelesini bastırmak, Amerikan emperyalizmine köleliği savunmak oldu.

Bütün bu gerçekleri hakim sınıfların diğer kesimlerinin sözcüleri bile kendi dalaşmaları içinde ifade ediyorlar. Erbakan'ın söylediklerine bakalım; daha dün hükümet ortağı olduğu Demirelin bütün önemli iç ve dış sorunlarda "emperyalistlerin gözünün içine bakarak karar aldığını" söylemekle kalmıyor, aynı zamanda AP nin montaj sanayisinin yani emperyalizme bağımlı sanayinin savunucusu olduğunu söylüyor. Demirel'in yaptığı barajların yabancı teknoloji ve sermayenin eseri olduğunu, gerçek bağımsızlığın ekonomik bağımsızlıkla ağır sanayi ile olacağını söylüyor.Eski Hava Kuvvetleri komutanı İrfan Özaydınlı Demirel'in ve faşist 12 Mart generallerinin aksine Amerikan emperyalistlerinin üslerden yararlandığını açıklıyor. Eski bir MSP'li bakan MC döneminde ambargoya karşı Rusya'dan silah alınmasını savunduklarını açıklıyor. MC'nin MSP'li İçişleri Bakanı Asiltürk, Demirel'in yaptığı Milliyetçi-Solcu ayrımına karşı çıkarken, "Milliyetçilik ABD'ye köle olmak değildir" diyerek AP ve MHP'nin işbirlikçi karakterini sergiliyor. CHP hükümetinin maliye bakanı da ekonominin iflasını ilan ediyor, ekonominin enerji, döviz, hammadde gibi açmazlarını halletmek için nasıl yeniden emperyalistlere el açmak zorunda olduğumuzu, Rus sosyal- emperyalistlerine ekonomin candamarlarını teslim etmeye devam edeceklerini açıklayarak ekonomik ve sosyal yapıyı sergiliyor.

Bu arada sahte devrimci Rus uşağı sosyal-faşistlerin maskeleri de bir bir düşüyor. Uzun yıllar "devrim" "sosyalizm" sözünü eksik etmeyen tekelci burjuvazinin bu "amansız (!)" düşmanları Koçlar Sabancılarla birlikte CHP-nin halkın mücadelesini bastırma programını destekliyor.

Görüldüğü gibi uzun yıllardır halkın sınırlı bir bilinçli kesimi tarafından açıklanan gerçekler hakim sınıfların ağzından bile karşılıklı dalaşmalar sırasında

De.sa.7'de

TÜRKİYE'NİN ENERJİ SORUNU BULGARİSTAN'DA "HALLEDİLİYOR" (!)

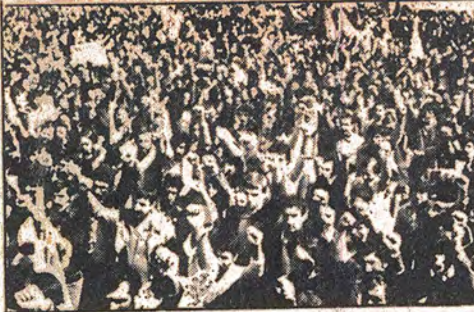
Bulgar Çarlarının Tehdidine Hükümet Uysalca Boyun Eğiyor

Sovyet sosyal-emperyalizmi ve onların uşağı Bulgar çarları ülkemizin ekonomisine el attılar. Kölelik anlaşmalarıyla ekonominin can damarlarına sızdılar. Şimdi doymak bilmeyen Sovyet sosyal-emperyalizmi ve kuklası Bulgar çarları ülkemizin ekonomisini istedikleri gibi yönlendirmek ülkemizde daha geniş mevziler kazanmak, talanlarını arttırmak için yeni girişimlerde bulunuyorlar.

Ülkemizin enerji şalteri son yıllarda yapılan anlaşmalarla Rus çarlarına ve uşakları Bulgar çarlarına teslim edildi. Şimdi Bulgar çarları bir yandan bu alanda ülkemizi sömürürken, bir yandan da "borcunuzu ödemezseniz elektriği keseriz" tehdidini savuruyorlar.

Elektriğin her kesildiğinde artık açıkça görmeliyiz ki, emperyalizm ve bugün azgın bir hızla ülkemize göz diken Sovyet sosyal-emperyalizmiyle olan her ilişki bize sömürüden, karanlıktan, aşağılanmadan başka bir şey getirmeyecek. İstanbul'da açılan sanayi sergisinde de Bulgar çarları, Bulgaristan halkını nasıl sömürdüklerini, Rus sosyal - emperyalizminin nasıl kölesi olduklarını sergiliyorlar. Ülkemiz halkına da Rusya'ya köleliğin propagandasını yapıyorlar. Bu serginin ABD emperyalizminin açtığı sergilerden ne farkı var? Ülkemizdeki Rus işbirlikçisi çevrelerse bu sergiyi pohpohlarken, Bulgar çarlarının tehditlerini ise gizlemeye çalışıyorlar.

CHP hükümeti de bu tehditlere uysalca boyun eğmektedir. Ecevit geçenlerde "sanayicilerimiz tasalanmasınlar, Bulgaristan'a bir heyet gönderdik, enerji sorununu, çözeceğiz" dedi ve böylece hem Bulgar çarlarına hem de büyük burjuvaziye hizmet etmekte kusur etmeyeceğini belirtti. Hele bakın Türkiye'nin enerji sorunu Bulgaristan'da çözülüyor. Bulgaristan'a giden heyet Bulgar çarlara dolayısıyla Rus sosyal - emperyalizmine birçok taviz verecektir. Çünkü emperyaliste elini veren kolunu kurtaramaz. Ama halkın köleliğe tahammülü yoktur. Halk, Rus yeni çarlarına ve uşakları Bulgar çarlarına elini vermeyecek, güçlü yumruğunu onların ekmeğimize uzanan ellerine indirecektir.

HALKIN YOLU

Faşist diktatörlüğün «demokratik» sopası ve devrimci mücadele

Gazetemiz baskıya girdiğinde Ecevit hükümetinin güvenoyu olup, almadığı belli olmamıştı. Ama şimdiden şunu söylemek mümkündür; Ecevit hükümeti güvenoyu alsın almasın siyasi bunalım değişik biçimlerde derinleşerek devam edecektir.

Burada esas üzerinde duracağımız nokta son bir aya yakın süre içinde reformizmin karakterinin nasıl açıkça ortaya serildiğidir. Bu gelişmelerin, reformlarla "demokrasinin kazanılmasını" uman ya da en azından bu eğilimin etkisinde olan birçok demokrat, yurtsever için, birçok iyiniyetli sosyalistler için ve hatta bir kısım proleter devrimci için nasıl öğretici olması gerektiğidir.

Son gelişmeler herkesin görebileceği kadar net ve açıktır. Reformcu CHP seçim öncesi vaadlerini "halk iktidarı" demagojisini bir yana bırakıp emperyalistlerin istediği hükümeti kurdu, programı oluşturdu ve kolları sıvayarak halk kitleleri üzerinde bürokrasi ve polis denetimini arttıracak girişimleri birbiri ardına sıraladı.

Bu durum kimseyi şaşırtmamalı ve hayal kırıklığına itmemelidir, aksine reformcu hayaller artık terkedilmelidir.. Türkiye gibi yarı sömürge geri bir tarım ülkesinde reformizmin temel karakteri ve doğal yeri budur. Türkiye gibi ülkelerde yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı bir iki reformcu değişiklikle sürdürmeyi hedefleyen bir siyasi hareket, özellikle bunalım dönemlerinde emperyalistlerin ve hakim sınıfların hükümet tercihi, faşist diktatörlüğün "demokratik" cilalı sopası olabilmektedir. Yaşadığımız gelişmeler bu gerçeğin kanıtı olmuştur.

Ayrıca yaşadığımız gelişmeler CHP reformizmini basamak olarak gören ya da reformcu CHP'nin kuyruğunda sürüklenip giden siyasi akımların gerçek yüzünü daha net ortaya koymuştur.

Rus emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşistler hükümeti her şeyiyle onayladıkları gibi, övüp duruyorlar. Çünkü halk üzerinde bürokrasi ve polis denetimini arttıracak girişimler devrimci mücadelenin gelişmesini engellediğinden onların da işine geliyor. Onların bütün meseleleri hükümetin Sovyet sosyal-emperyalizminin mevziler kazanmasına hizmet edecek girişimlerde bulunmasıdır. Sosyal-faşizmin "sosyalist" maskeli demagojisinin etkisinde olan herkes için bu gerçekler öğretici olmalıdır.

Yaşadığımız gelişmeler reformculukla demokrasinin elde edilebileceği demagojisi ardında dolaylı ya da dolaysız sosyal-emperyalizme hizmet eden TİP, TEP, KSD gibi revizyonistlerin ve CHP reformizminin kuyrukçusu Halkın Sesi oportünistlerinin de siyasi iflası olmuştur.

Bu yakın tecrübeden, hiçbir mazeretin gizleyemeyeceği derecede açık olarak şu sonuç çıkmaktadır. Reformculukla ne demokrasi ne bağımsızlık elde edilebilir, aksine halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi engellenir. Reformculuk ve reformlar sonuç olarak çürümekte olan düzeni kuvvetlendirmekten başka bir şeye hizmet etmemektedir.

Demokrasi ve bağımsızlığı kazanmanın yolu, devrimci proletaryanın önderliği altında uzun, sabırlı ve kararlı mücadeleyle tüm halkın gerçekleştireceği Demokratik Halk Devrimidir. Demokratik Halk Devrimi, özgürce gelişmenin önündeki engel olan yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı paramparça edecek, emperyalizmin ülkemiz üzerinde tahakkümünün ve feodal gericiliğin ifadesi olan anti-demokratik devlet yapısını ve onun bir biçimi olan faşist diktatörlüğü yıkacaktır. Demokrasi ve bağımsızlık işte böyle kazanılır.

De.sa.7'de

EMPERYALİSTLERİN VE HAKİM SINIFLARIN SÖMÜRME GÜVENLİĞİNİ KORUMAK İÇİN CHP HÜKÜMETİ İŞ BAŞINDA

Faşist saldırılar olanca hızıyla sürerken, Elazığ'da bir devrimci öğretmen uykuda katledilirken, emperyalistlerin ve hakim sınıfların önemli bir bölümünün desteğiyle "halk iktidarı" nı kuran Ecevit şimdi bu desteğin bedelini sadıkça ödüyor. Emperyalistlerin ve hakim sınıfların sömürme, zulmetme güvenliğini korumak için başta rüşvetçi İçişleri Bakanı ile bütün hükümet 12 Mart hükümetleriyle yarışırcasına kolları sıvadı. MC'nin kararnamelerinin uygulanması için tüm baskı organları, polis, MİT, jandarma seferber edildi.

Birçok demokratik kitle örgütü kapatıldı. İstanbul'da Beşiktaş Halkevine gerekçesiz mühür vuruldu. DEMAKD basıldı. 7 kişi sorgusuz sualsiz götürüldü. Zaten sınırlı olarak varolan dernek hürriyeti ortadan kaldırılma tehlikesi altında.

Devrimciler toplu olarak zindanlara dolduruluyor. Özel timler yine işbaşında. Geceyarıları baskınları birbirini izliyor.

CHP hükümetinin Kürt halkına reva gördüğü yeni bir komando baskısı oldu. Jandarma köyleri basıyor, yoksul köylüleri dipçik altında inletiyor.

Büyük şehirlerde tantanalı gösterilerle duvarlar "temizleniyor". Emperyalistlerin, büyük burjuvaların şatafatlı reklam tabelaları temizlenip parlatılıyor. CHP yöneticileri bu arada, seçimlerde duvarları bol bol donattıkları "hesap soracağız" afişlerini de hızla temizleyerek yalancı yüzlerini gizlemenin telaşı içinde. Duvarlarda yalnızca sömürü şirketlerinin iğrenç reklamlarının kalmasını sağlamanın adı da "halkın can güvenliğini sağlama."

Öte yandan faşist cinayet şebekeleri saldırı ve cinayetlerini sürdürüyorlar. Ankara Site yurdunda devrimcilere işkence edildi, ikisi polis tarafından gözaltına alındığı bildirilen dört devrimciden günlerdir haber alınamıyor. Bu arada sosyal-faşizmin işçiler üzerindeki tahakkümü devam ediyor. Ve Ecevit sert pozlarla faşistlerin rozetlerinden kesinlikle hesap soracaklarını belirtiyor.

Tüm bunlar CHP hükümetinin faşist diktatörlüğün "demokratik" cilalı sopasından başka birşey olmadığını "huzur" adı altında halk üzerindeki polis ve bürokrasi denetimi arttırmaktan başka bir şey yapmadığını ortaya koymaktadır... Halkımız bugüne kadar faşist diktatörlüğün tüm baskı ve zulmüne karşı göğüs gerdi, direndi. CHP hükümetinin baskı ve denetim girişimleri de hedefine ulaşmayacak, halkı sömürenler ve halka zulmedenler "huzur" bulamayacaktır.

üniversite seçme sınavlarının içyüzü

Yalnızca şu cümle bile, meseleyi ortaya koymaktadır. "Bu yıl merkezi sistemle öğrenci alan üniversite ve yüksek okullara girebilmek için başvuran 357 bin öğrenciden ancak 34.500 öğrenci alınacaktır." Kaldı ki bu durum, üniversite kapısındaki 10 öğrenciden yalnızca birinin alınması sorunun yalnızca bir yönüdür. Şimdi bu sorunu bütün yönleriyle incelemeye ve hakim sınıfların sözcüleri olan politikacıların ve yetkililerin sorunun çözümlenmesi konusundaki demagojilerini ortaya sermeye çalışalım. Her ne kadar gerçeği tam olarak yansıtmasa da, hakim sınıfların kendilerinin dahi ortaya koymak zorunda kaldıkları bazı gerçeklere, Devlet İstatistik Enstitüsünün yaptığı araştırmanın sonuçlarına bakalım:

Sınava girme olanağını bulan öğrencilerin sosyo-ekonomik yapıları incelendiğinde ülke nüfusunun %60'dan fazlasının yaşadığı kır kesiminden gelen öğrencilerin, sınava giren 1000 öğrenciden ancak 300'ünü oluşturduğunu görmekteyiz. Kır kesiminden gençlerin üniversiteye kadar okuma olanaklarının kısıtlı olması yanında şehir kesiminden gelen öğrencilerin büyük çoğunluğu 3 bölgeden (Ege, Marmara, İç Anadolu), özellikle 3 büyük kentten gelmektedirler. Sınava giren öğrencilerin %22.6 sının kız olması, hele bu oranın kır kesiminde %8.7 olması, kadınların yarı-sömürge, yarı-feodal yapı içinde ezilmelerinin belirgin bir kanıtıdır. Ülkemizde köylü aileleri toplam ailelerin %60'ını oluşturduğu halde, sınava girebilen öğrencilerden ancak %23.7'sinin köylü çocuğu olması da bu yapının bir başka yansımasıdır.

Sınava giren ve kazanan bölgelere göre oransal dağılımı incelediğimizde ortaya çıkan sonuç şöyle:

TABLO - I.

Görüldüğü gibi, özellikle sınav kazananlar açısından bölgeler arasında korkunç bir dengesizlik vardır. Ayrıca Marmara bölgesinden sınavı kazananların %72.4 ünün Istanbul'dan, Ege Bölgesinden sınavı kazananların %58.5 inin İzmir'den, Orta Anadolu Bölgesinden sınavı kazananların %61.7'sinin Ankara'dan geldiklerini belirtiksek durum daha da açıklığa kavuşmuş olur. Bütün ülkede sınav kazananların hemen hemen yarısı 3 büyük şehirdendir.

Baba mesleklerine göre öğrencilerin sınava girme olanakları, yani yüksek öğrenime kadar okuyabilme olanakları ve sınava girme umudu puanları şöyle sıralanıyor (köylü çocuklarınınki 1 puan olarak değerlendirildiğinde)

1) Sanayici çocukları	34.3 puan
2) Tüccar Çocukları	9.9 puan
3) Memur çocukları	8.4 puan
4) Serbest meslek erbabı çocukları	6.9 puan
5) Esnaf ve sanatkâr çocukları	4.7 puan
6) İşçi çocukları	2.8 puan
7) Köylü çocukları	1.0 puan

İşte, gerçeğe tam uygun olmasa da, hakim sınıflar kendi istatistikleriyle fırsat eşitsizliğini ortaya koymak zorunda kalıyorlar.

Sanayici, tüccar, memur, serbest meslek sahibi kişilerin çocukları genellikle liseye giderken, işçi ve köylü çocukları, ekonomik olanaksızlıklar nedeniyle daha çok teknik öğretimi tercih etmektedirler. Ayrıca yatılılık olanakları nedeniyle öğretmen okulları ve imam-hatip okulları büyük oranda köylü çocuklarını almaktadır. Özellikle imam hatip okulları, yarı-feodal yapının bir başka yansıması olmaktadır.

Sınava girecek öğrenciler, özel dersaneler tarafından da sömürülür. Ortalama 7 öğrenciden biri kursa gitmektedir ve bu oran giderek yükseldiğinden, mantar gibi çoğalan özel dersanelerin yanında bazı okullarda da sınava, hazırlık kursları açılmakta, sömürü zincirinin halkaları böylece sürekli olarak artmaktadır.

Bölge nüfuslarına göre, sınava girenlerin ve kazananların oransal dağılımı incelendiğinde görülen durum şudur:

TABLO - II.

Görüldüğü gibi ülke nüfusunun binde 205 ine sahip olan Doğu Anadolu bölgesi sınava giren öğrencilerin %0154 üne ve kazananların binde 93'üne sahiptir. Buna karşın ülke nüfusunun binde 192 sine sahip olan Marmara Bölgesi (yani Istanbul) sınava girenlerin binde 209 una ve kazananların binde 293 üne sahiptir. Böylece Ege, Marmara ve Orta Anadolu bölgelerinden, daha doğru deyimle 3 büyük kentten gelen öğrencilerin avantajlı durumları ortaya çıkmaktadır.

Yukardaki bilgiler, yalnızca üniversite düzeyine kadar okuyabilen gençliğin durumunu yansıtmaktadır. Buna karşılık, ilkokulu bitirenlerin yarıdan fazlası (%52) daha üst düzeyde bir okula gidememektedir. Nüfusumuzun yarıya yakın kısmı da okuma yazma bilmez.

İlk ve orta dereceli okullarda eğitim, ülkemizin yapısından kaynaklanan ve bundan dolayı, burjuva anlamda dahi bilimsel olması imkansız olan gerici-rahle tipi eğitimdir. Ve şimdi, toplumdaki bütün çelişmelerin keskinleşmesinin bir yansıması olarak, öğrenci gençliğin uyanışı ve yükselen mücadelesi karşısında gerici eğitimle yetinemeyip eğitimi faşistleştirmiştir.

Sınıflı toplumlarda, herşey gibi eğitim de sınıfsaldır ve eğitim eşitliği gerçekleşemez bir şeydir. Revizyonist ve reformistler ise bunun düzen yıkılmaksızın gerçekleşebilir olduğu hayalini yayarlar.

Öğrenci gençliğin kurtuluşu, çeşitli milliyetlerden halkımızin 2 süper devlet ve işbirlikçilerine karşı demokratik halk diktatörlüğü mücadelesinden ayrı değildir. Kurtuluşumuz oradadır.

TABLO - I.

Bölge	Sınava Girenler İçindeki Oran (%)	Kazananlar İçindeki Oran (%)
1) Göller Bölgesi (Isparta, Burdur, Antalya)	2.8	2.3
2) Batı Karadeniz Bölgesi (Bolu, Kastamonu, Zonguldak)	3.4	2.4
3) Çukurova Bölgesi (Adana, Hatay, İçel)	9.1	5.7
4) Doğu Anadolu Bölgesi (Diyarbakır, Mardin, Siirt, Bingöl, Elazığ, Malatya, Muş, Tunceli, Ağrı, Erzurum, Erzincan, Kars, Adıyaman, Gaziantep, Maraş, Urfa, Bitlis, Hakkari, Van)	15.4	9.3
5) Doğu Karadeniz Bölgesi (Amasya, Ordu, Sinop, Samsun, Tokat, Artvin, Giresun, Gümüşhane, Rize, Trabzon)	9.6	6.5
6) Ege Bölgesi (Aydın, Denizli, İzmir, Manisa, Muğla, Uşak)	11.2	14.5
7) Marmara Bölgesi (Bilecik, Bursa, Istanbul, Kocaeli, Sakarya, Balıkesir, Çanakkale, Edirne, Kırklareli, Tekirdağ)	20.9	29.3
8) Orta Anadolu Bölgesi (Ankara, Çankırı, Çorum, Kırşehir, Yozgat, Afyon, Eskişehir, Kütahya, Kayseri, Nevşehir, Niğde, Sivas, Konya)	26.9	29.1

TABLO - II.

	Tüm ülke nüfusu içinde bölge nüfusunun oranı	Tüm sınava girenler içinde bölgeden gelenlerin oranı	Tüm kazananlar içinde bölgeden olanların oranı
1. Bölge (Göller Bölgesi)	0.030	0.028	0.023
2. Bölge (Batı Karadeniz Bölgesi)	0.045	0.034	0.023
3. Bölge (Çukurova Bölgesi)	0.062	0.091	0.057
4. Bölge (Doğu Anadolu, Güney Doğu Anadolu Bölgesi)	0.205	0.154	-0.093
5. Bölge (Doğu Karadeniz Bölgesi)	0.126	0.096	0.065
6. Bölge (Ege Bölgesi)	0.109	0.111	0.145
7. Bölge (Marmara Bölgesi)	0.192	0.209	0.293
8. Bölge (Orta Anadolu Bölgesi)	0.230	0.269	0.291

LİSE DER başkanı Kemal Özden :

LİSELİ GENÇLİK, FAŞİST EĞİTİME KARŞI MÜCADELE BAYRAKLARINI YÜKSELTİYOR

H.Y. Liseli gençliğin geçen öğrenim yılındaki durumunu, mücadelesini ve örgütlenmesini özetleyebilir misiniz?

K.ÖZDEN - Geçen eğitim yılının başıyla birlikte faşist diktatörlüğün zaten gerici olan ders kitapları yerine faşist ders kitaplarını ve zaten gerici, öğrenciye söz hakkı tanımayan disiplin yönetmeliği yerine faşist disiplin yönetmeliği koyarak ve yurtsever, demokrat, devrimci öğretmen-öğrenci kıyımı sürdürülerek eğitimin faşistleştirilmesi tamamlanmıştır. Ve öğrenim yılı başından beri uygulanan faşist eğitime karşı mücadele eden liseli gençliğe karşı okul yönetimi polis baskısı, faşist saldırı ve sosyal-faşist engellemelerle, yüzlerce liselinin yaralanması, okuldan atılması, dövülmesi, kurşunlanması ve hatta onlarcasının katledilmesi ile dolu bir öğrenim yılı bıraktık geride. Eğitimin faşistleştirilmesi ile birlikte faşistlerin dışında tüm liseli gençlik devrimcilerin yanında faşist eğitime karşı nefretini kitapları yakma, boykot, direniş, vb. protestolarla gösterdi. Eğitim zaten gerici iken bile liseli gençliğin büyük bir bölümünün memnuniyetsizliğini kazanmıştı. Eğitimin faşistleştirilmesi karşısında memnuniyetsizlik artmış, liseli gençliğin büyük bir bölümü faşist eğitimi protesto eylemlerine katılmış ve ülke çapında, kendiliğinden, büyük bir potansiyelle liseli gençlik hareketi yükselmiştir.

Liseli gençlik, emperyalistlerin ve onların işbirlikçisi büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının çıkarlarını savunan, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısından kaynaklanan bugünkü faşist eğitime karşı YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM bayrağını açtı. Bu yolda mücadele etti, dövüldü, yaralandı, tutuklandı ve hatta onlarcası katledildi. Ama mücadelesinin ateşi sönmedi, daha da körüklendi... Yurtsever, anti-faşist liseli gençlik, mücadelesi içindeki devrimci kabarışı pasifize etmek isteyen CHP'nin propagandasını etkisizleştirmek, reformist hayalleri yerle bir etmek için yılmadan çalıştı. Faşist eğitime karşı mücadelesi çeşitli milliyetlerden halkımızın Amerikan emperyalizmine, Rus sosyal-emperyalizmine ve onların işbirlikçilerine karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin bir parçası haline geldi. Yurtsever, demokratik eğitimin, ancak demokratik halk devrimi ile ulaşılacak olan, devrimci demokratik halk iktidarında, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının kırılıp bağımsız, demokratik Türkiye kurulunca gerçekleşeceği bilinciyle yılmadan usanmadan mücadele etti. Ancak mücadeleye genel olarak dağınıklık ve örgütsüzlük hakimdi. Faşist eğitime karşı halk içindeki siyasetlerin ve hatta proleter devrimcilerin gerçek birliği ve ortak mücadelesi oluşturulamamıştı. Her siyasi grup faşist eğitime karşı ayrı ayrı mücadele ediyordu. Bir çok şehirde liseli gençliğin mücadelesini birlestirecek ve yönlendirecek bir demokratik kitle örgütü, hatta çalışması bile yoktu. Yurtsever anti - faşist liseliler olarak bu dağınıklığı yenmek, faşist eğitime karşı liseli gençliğin en geniş birliğini oluşturmak için özelde Istanbulda, genelde tüm ülkede her şehrin merkezi demokratik kitle örgütlerini kurmak için mücadeleyi yoğunlaştırdık. Bunun için tüm halk içindeki siyasetlerin birliğini, proleter devrimcilerin birliğini, esas alarak gerçekleştirmek yolunda tüm lise birimlerinde tartışmalar açtık. Pullama, yazı, broşür, vb. yöntemlerle mücadelenin liseli gençliğe mal olması için çalıştık. Ve gerçekten liseli gençlik bu doğru ve kendisinin mücadelesine sahip çıkan tavrımızı destekledi, benimsedi. Meşru kitle örgütünün kurulması yolunda olumsuz adım atan, kendi tekkelerini yaşatmaya çalışan, ortayolcu siyasetleri mahkum etti. Bu konudaki dar gurupçu, sekter eğilimleri yıkarak birlik yolunda kararlılıkla yürüyenleri, meşru kitle örgütü yolunda sorumluluğunun farkında olanları destekledi, onlara sahip çıktı. Şu anda benim bildiğim kadarıyla Ergani, İslahiye, Van, Gaziantep'te (ve tabi Istanbul'da) liseli gençliğin meşru kitle örgütleri kurulmuştur. Denizli ve İzmir ise kuruluş formalitelerini tamamlamaktadır. Malatya, Trabzon, Ankara, Diyarbakır ve Tunceli'de kuruluş çalışmaları sürmektedir. Diğer illerden ise olumlu haberler almaktayız, ülke çapında yurtsever, demokrat, devrimci liseli gençliğin meşru kitle örgütleri hızla inşa edilmektedir. Bu sevindirici gelişimi ne ortayolcuların sekter, demokrasiyi tanımaz tavırları, ne de proleter devrimcilik adına yapılan sorumsuzluklar engelleyemeyecektir. Bu haklı mücadele zeminini tüm liseli gençlik kitlesi tutmaktadır. Liseli gençliğin örgütlenmesi açısından gelişme sevindiricidir.

H.Y. Liseli gençliğin tek tek şehirlerdeki merkezi demokratik kitle örgütleriyle yürütülen mücadelesinin ülke çapında merkezileştirilmesi düşünülüyor mu?

K.ÖZDEN - Bugünkü aşamada birçok şehirde merkezi meşru kitle örgütü kurulmuş olmakla beraber daha bir çoğunda henüz hazırlık safhasında olan çalışmalar var. Bunların da tamamlanmasını bekliyoruz. İlişkiye geçmediğimiz şehirlerdeki liseli gençliğin durum ve örgütlenmesini araştırdıktan sonra liseli gençliğin tek tek şehirlerdeki merkezi kitle örgütlerinin oluşturacağı ve liseli gençliğin faşist eğitim sistemine karşı mücadelesini merkezileştirecek, yurtsever, demokratik eğitim mücadelemizin sesini daha iyi yükseltecek ve halkımızın bağımsızlık, demokrasi mücadelesinde önemli bir mevzi olacak bir federasyon düşünülmektedir. Liseli gençliğin mücadelesinin bugünka aşamasında, mücadelesini ülke çapında merkezileştirecek ve gücünü daha da arttıracak federasyonu kurmak konusunda sorumluluğunu bilmek ve doğru adımlar atmak gerekir. Ne aceleciliğe kapılmaya, oldu bittiye getirmeye gerek var, ne de işi savsaklayıp çok uzak tarihlere atmaya. Federasyon, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin dışındaki tüm liseli gençlik kitlesini kapsayacağına göre, tek tek şehirlerdeki liseli gençlik dernekleri yönetiminde halk içindeki siyasetlerden arkadaşlar oluşturuyorsa ve tepeden inme oluşturulmamışsa, liseli gençliğin talebi ve onayı ile kurulmuşsa bu dernekler federasyona katılmalıdır. Bu federasyonun yaratılmasında ortak gayret sarfedilmelidir. Bu konuda yan çizen veya hayal alemindeki gençlik örgütlenmeleriyle liseli gençliğin ülke çapındaki merkezi kitle örgütünün yaratılmasını engelleyenler olursa gerekli yanıtı liseli gençlikten alacaklardır.

H.Y. Liseli gençliğin mücadelesindeki hata ve zaaflar nelerdir? Aşmak konusunda ne gibi çalışmalarınız var?

K.ÖZDEN - Liseli gençliğin faşist eğitime karşı mücadelesini yönlendirmek adına çeşitli siyasi gruplardan arkadaşlar sağ ya da sol, konuyla ilgisiz, mücadeleyi önemsemeyen veya mücadeleyi doğru önderliğe kavuşturamayacak sakat gençlik örgütlenmesi anlayışlarından kaynaklanan çeşitli zaaf ve hatalar görülmektedir. Yurtsever anti-faşist liseli gençliğin faşist eğitime karşı mücadelesi, yanlış mücadele, örgütlenme anlayışlarını yıkarak yükselecektir. Bu konudaki sağ ve sol hatalar yenilmedikçe, liseli gençliğin mücadelesinin istenen başarıya ulaşması zordur.

Bugün önemli hatalardan biri de, eğitimin gerici olarak nitelendirilmesidir. Bu, bugün toplumdaki bütün temel çelişmelerin, keskinleşmesinin bir parçası olan ortaöğretim gençliğinin uyanışını, ve bu uyanışın hakim sınıfları artık gerici eğitimle yetinemeyip faşist eğitimi uygulamak zorunda bıraktığını, gerici eğitimin artık faşist eğitim biçiminde varolabildiğini görememektedir. Ortaöğrenim gençliğinin bugünkü mücadelesi ve gelişimi doğru değerlendirilmezse, bu mücadelenin muhtevası ve hedefleri de doğru tespit edilemez ve eğitimin faşistleştirildiğini görmemek, gerici eğitim şiarını sürdüren revizyonist ve reformistlerin eğitim sorununu düzen içinde çözümlenebilir bir meseleye indirgeyerek burjuva hayaller yaymalarına hizmet eder. Devrimci siyasetle burjuva kamp arasındaki kesin ayrımları bulandırır. Özellikle ortayolcu "Devrimci Yol" dergisi görüşlerini benimseyen arkadaşlar bu hatayı yapmaktadırlar. Devrim yolunun uzun, engebeli, çetin bir mücadele olduğunu kavramayan, somut siyasi mücadele yerine, kitlelerden kitlelere ilkesini uygulamak yerine, soyut devrim propagandasını yeterli gören her günkü mücadelenin her aşamasında ona uygun mücadele yöntemlerini kavramayan anlayış yatmaktadır.

Bu sene başında yapılan değişiklikleri, gerici ders kitapları yerine faşist ders kitaplarının konulmasını, öğrenciye söz hakkı tanımayan gerici disiplin yönetmeliği yerine faşist disiplin yönetmeliğinin konuluşunu, demokrat öğretmen-öğrenci kıyımının dahi had safhaya varmasını, açıkça emperyalizmin ve onların işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının en bağnazca eğitimde savunulduğunu, ders kitaplarında işçilerin, köylülerin açık açık aşağılandığını, ülkemizin geri kalmışlığının bugün en yüzsüzce ders kitaplarında savunulduğunu, ırkçı, bozkurtçu faşist ideolojinin bol bol ders kitaplarına girdiğini hiç ama hiç anlayamamak, görmemek olur. Halkın Sesi dergisi de eğitime "gerici" demektedir, ve Halkın Sesi'nin oportünist-reformist çizgisi içinde bu doğal karşılanabilir. Ama Halkın Kurtuluşu dergisi ve gençlik eki de, bu konuda gereken tutarlılığı gösterememektedir. Bir yerde "faşist" bir yerde "gerici" tanımlamaları, tutarlı siyaset adına yapılacak bir şey değildir.

Mücadele anlayışında da "Devrimci Yol" dergisinin görüşlerini savunan arkadaşlar kitleleri haklı zeminde mücadeleye sevketme görevini yerine getirmeyi düşünmüyorlar bile. Ve asıl mücadele anlayışı olarak bireysel, kadro eylemlerini seçiyorlar. Bu, onların kitlelerden kopuşunu hızlandırmaktan başka bir şeye hizmet etmeyecektir, etmemektedir de. Liseli gençlik kendisinin mücadelesine sahip çıkan, o mücadele içinde kendisine yol gösteren yurtsever anti-faşist liseli gençliğe güvenmekte ve ona destek olmaktadır. Maceracı çizgi ise, liseli gençlikten tecrit olmaktadır.. Bunu söylerken kesinlikle tecrit olmuş demiyorum, yön o doğrultuda ve biz proleter devrimciler olarak elimizden gelen çabayı göstererek onları kendi saflarımıza kazanmak için uğraşmalıyız. Yanlış siyasi çizgilerini mahkum etmeliyiz.

Halkın Kurtuluşu dergisinin görüşlerini benimseyen arkadaşlar genel olarak liseli gençliğin mücadelesine bir ilgisizlik içindedirler. Bu konuya gereken önemi vermiyorlar. Liseli gençliğin yüksek öğrenimden delegeleri seçilerek oluşan yüksek öğrenim gençliğinin derneği YDGD'lerde örgütleme anlayışları, liseli gençliğin örgütlenmesini akademik demokratik örgütlenme ile sınırlama anlayışları ise temelden yanlış bir örgütlenme anlayışıdır.

Halkın Kurtuluşu dergisinin görüşlerini benimseyen liseli arkadaşların genel olarak liseli gençliğe olan sorumsuzluklarının bir ürünü olarak ISTANBUL LİSE-DER ve İZMİR LİSE-DER kuruluslarındaki tavırları kaygı vericidir. Istanbul LİSE-DER kurulurken ilgisiz, sorumsuz tavırlarından dolayı seçimleri kaybedince Istanbul LİSE-DER'i tanımadıklarını, hem LİSE-DER seçimlerine katılıp hem de seçimleri kaybedince İzmir YDGD genel kurulunda "Biz liseli gençliğin YDGD'de örgütlenmesini savunuyoruz" demelerini tutarlılık olarak görmek olanaksızdır. İhanet yolunu seçen Halkın Sesi'nin geçmişte yanlışlığı mahkum edilen ve özeleştirisini yaptıkları DLB-leri tekrardan kurmaları ise Halkın Sesi tabanındaki arkadaşları düşündürmelidir. Bu tavır tekke çıkarlarını her şeyin üstünde tutan bölücü, sekter bir tutumdur. Arkadaşlara önerimiz, tekkeci anlayışlarını yıkarak gençliğin merkezi kitle örgütlerine katılmaları, veya kuruluş çalışmaları olanlarını aktif olarak desteklemeleridir. Devrimin ve halkın çıkarları bunu gerektirir.

Ortayolcuların, orta öğrenim gençliğinin mücadelesini yönlendirecek derneklerin kuruluşlarında tepeden inme, demokrasiyi tanımaz tavırlarını aslında eleştirmeye bile gerek yok. Onların tekkeci yüzleri artık iyiden iyiye açığa çıktı. Ortayolcular, farklı siyasetlerin olduğu halk içindeki tüm siyasetlerin eleştiri-birlik-eleştiri ilkesi temelinde, eleştiri, özeleştiri, iknaya dayalı birliğinden yana değil de, halk içindeki siyasetlerin faşist eğitime karşı tek yumruk, tek yürek olmasından yana değil de kendi tekkelerinden, sadece kendilerine demokrasi tanıdıkları tekkelerden yanalar. Çünkü onlar, farklı siyasetlerin yanyana olduğu, açık ideolojik mücadelenin yaşandığı yerlerde kendi siyasi varlıklarının, uzun müddet var olamayacaklarını biliyorlar.

H.Y. Geçtiğimiz günlerde yapılan üniversite seçme sınavları konusundaki görüşleriniz:

K.ÖZDEN: Üniversite seçme sınavları faşist eğitimin bir parçasıdır. Sınavlardaki amaç, yoksul halk çocuklarını üniversiteye almamak. Esas olarak zengin çocuklarını ve ülkü ocaklı faşistlerle üniversiteleri doldurmaktır amaçları. Bunun için Anadoluda çoğu ders saatleri boş geçen, dolu ders saatlerinde de rahle eğitimi gören emekçi halk çocuğu ile kolejlerde, paralı dershanelerde okuyan bütün olanaklardan yararlanan zengin çocuklarıyla aynı sınava giriyor. Tabii "sosyal adalet" (!) adına... Cevap anahtarlarını el altından alan Ülkü Ocaklı faşistler de aynı, sınava girecek, aynı sorular sorulacak halk çocuklarına da... İşte sosyal adalet dedikleri...

Bu yıl üniversiteye girmek için sınava girenler 400.000 civarındadır. Ve üniversiteye ancak, 30 bin civarında öğrenci alınmaktadır. Tüm bu anlattıklarımız bile sınavların kime, kimlere hizmet ettiklerinin açık kanıtıdır. Ayrıca diğer bir örnek verelim: Devlet İstatistik Enstitüsünün yaptığı anketin sonuçlarına göre bir sanayicinin çocuğunun üniversiteye giriş ortalaması bir köylü çocuğunkinden 34 kat fazladır. Yani üniversiteye giren her 35 kişiden biri köylü, diğer 34'ü sanayici çocuğudur. Diğer

(Devamı sayfa 6'da)

SINIFLI TOPLUMLARDA EĞİTİM EŞİTLİĞİ GERÇEKLEŞEMEZ

Yurtsever anti-faşist LİSELİ GENÇLİK gazetesinin 1. sayısındaki "YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM ÜZERİNE" başlıklı yazıdan bir bölüm yayınlıyoruz:

(...)

Eğitimin faşistleştirilmesinin yanında, eğitimde eşitlik de yoktur. Geniş halk çocukları, mevcut uygulamalar ve eğitimdeki eşitsizlikten dolayı, üniversitelere girememekte, her yıl, binlerce genç açıkta kalmaktadır. Ama özellikle hakim sınıfların çocukları, özel kolejlerde, yabancı okullarda vb. okuyanlar, en ön sırada üniversitelere dolmaktadır.

Geniş işçi ve yoksul köylü çocukları ise, liselerde, hatta ilk okullarda okuma olanaklarından mahrumdur. Bu düzen, işçi yoksul köylü kardeşlerimizi eğitimsiz bırakarak daha genç yaşta azgınca sömürmektedir. Ama onlar da kendi sınıf mücadelelerinde öğrenmekte, gerçekleri kavramaktadır. Ve biz, liseli gençlik, işçi köylü ve bütün gençlikle birleşerek halkımızın yanında saf tutacağız.

Diğer yandan faşist eğitim, Kürdistan'da, Kürt halkı gençliği üzerinde yıllardır süren milli baskıyı daha da ağırlaştırmıştır. Okullarda da Kürt gençliğine kendi dili ve kültürü unutturulmaya, "Türkleştirilmeye" çalışılmaktadır. Öyle ki, henüz gerçekleri göremeyen Kürt gençliğini Kürt olduğundan utanır hale getirmeye başlarlar. Bu "Türkleştirme" politikası Osmanlı'dan bu yana sürer.

Eski Osmanlı devrinde imparatorluk sınırları içinde yaşayan çeşitli milliyetler üzerindeki Osmanlı zulmü en çarpıcı ve iğrenç asimilasyon örneğini Enderun uygulamasında gösteriyordu. Türk ve İslam olmayan milliyetlerin çocukları ufak yaşta ailesinden zorla alınır, bunlar ya Türk ve müslüman ailelerinin yanında veya Enderun denilen devlet okullarında, "Tamamen Türk ve islam adetlerine göre" yetiştirilir ve böylelikle Türkleştirilip islamlaştırılır ve devlet işlerinde görevlendirilirdi. Şimdiki faşistler, atalarından çok şeyler öğrendiklerini, günümüzün "Enderunları olan yatılı bölge okullarıyla" gösteriyorlar. Yatılı bölge okulları, okuma çağına gelmiş Kürt çocuklarının dil ve kültürlerini tam özümleyecekleri, bir zamanda doğal çevrelerinden ve uluslarından koparılarak "Türk kültürüyle""Türkleştirilmek" amacına hizmet etmektedir. Yatılı bölge okulları uygulaması özellikle 1960'lardan bu yana yaygınlaştırılarak sürmektedir. Kanun, bu okulların amacını, "Türk dili, ve Kültürünü yayma faaliyetine yardımcı olmak" şeklinde belirtiyor. Amaç, açıktır. Ve zaten 150'ye yakın yatılı bölge okulu, tamamen Kürdistan'da açılmıştır.

Revizyonistler ve reformistler ise, bu durumu "bölgeler arası dengesizlik", "eğitimde eşitlik" paravanası altında aslında daha fazla enderun istemekte Kürt ulusunun Türkleştirilmesini savunmaktadırlar. İşte revizyonist ve reformist yaygaranın altında yatan gerçek de budur.

Ama bugün, faşistlerin bu uygulamaları kendi mezarlarını kazmaktan, onları kurtaramamaktadır. "Kürtleri Türkleştirme" amacıyla kurulan bölge yatılı okullarında devrimci mücadele gelişmekte, bu okullar devrimci mücadelenin kaleleri olmaktadır. Uyanan Kürt gençliği, mücadeleye atılmaktadır. Nasıl ki, Kürt ve Türk halkları nın düşmanları ortak, çıkarları birse, ve onların çelikten birliği ile devrim zafer kazanacaksa, Türk ve Kürt gençliğinin ve çeşitli milliyetlerden halkımızın gençliğinin birliği, mücadelemizi güçlü kılacaktır. Bu birlik, Türk gençliğinin her türlü milli zulüm ve baskıya karşı kararlılıkla mücadelesinden ve Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını savunmasından geçer. "Sen benim üzerimdeki baskıya karşı çıkmayıp onaylarsan sana güven duymam mümkün değildir."

YAŞASIN YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELEMİZ

Sınıflı toplumlarda, sınıflara hizmet etmeyen hiçbir şey yoktur ve eğitim de, daima hakim sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Bunun için, emperyalizmin uzantısı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü halkımızın mücadelesiyle yıkılıp, demokratik halk iktidarı zafer kazanmadan, eğitimde daima halk düşmanlarının ve vatan satıcılarının çıkarlarına hizmet edecektir. Bunun içindir ki, bizim mücadelemiz, gerici faşist, her türlü eğitime karşıdır. Ve bugün bu, faşist eğitime karşı mücadelede somutlaşmaktadır. Faşist eğitime karşı yurtsever demokratik eğitim mücadelemiz, halkımızın iki süper devlet, faşist diktatörlük ve sosyal-faşizme karşı devrimci demokratik halk iktidarı mücadelesinin bir parçasıdır ve devrimle çözümlenecektir. Mücadelemizi bu perspektifle ele almadığımız zaman revizyonistlerin ve reformcuların değirmenine su taşımaktan öteye gidemez ve demokratik eğitim mücadelemiz de başarıya ulaşamaz.

(...)

YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİ-KÖYLÜ-ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN BİRLİĞİ!

KÜRT DİLİ VE KÜLTÜRÜ ÜZERİNDEKİ YASAKLARA SON!

KÜRT MİLLETİ ÜZERİNDEKİ MİLLİ ZULME SON!

NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

YURTSEVER ANTİ-FAŞİST LİSELİ GENÇLİK OLARAK HALKIMIZ İÇİN FEDAKARCA MÜCADELE EDECEĞİZ!

KAHROLSUN FAŞİST EĞİTİM!

YAŞASIN YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM!

ÖĞRENCİ GENÇLİK YAZ AYLARINDA ÜRETİME KATILMALIDIR

Faşist diktatörlük, öğrenci gençliğin mücadelesini okullara hapsetmeye, onunla sınırlı tutmaya çalışmaktadır. Kaldı ki, okullarımızın büyük çoğunluğu faşist-polis işbirliğiyle işgal ediliyor. Bütün öğretim dönemi boyunca, faşist saldırılara ve işgallere karşı militanca mücadele ettik. Hergün bir hatta daha fazla arkadaşımız öldürüldü, nicesi yaralandı. Mücadelemiz, işçi sınıfı ve çalışan halkın mücadelesinin bir parçasıdır. Ve onun desteğini almaksızın, mücadelemiz başarı kazanamaz.

Bizi yıllar yılı çalışan halka düşman bir nesil olarak yetiştirmek için gerici-faşist eğitimle kafalarımızı şartlandırmaya çalıştılar. Önümüzdeki 3-4 aylık tatil döneminde üretime katılarak, işçilerin yoksul köylülerin hayatını; acısı-öfkesini paylaşarak sınıf mücadelesi içinde yer almak, okul sıralarına hapsolmanın, gerici-faşist eğitimin şartlanmalarının üzerimizdeki etkilerinin kırılmasını, halkımıza karşı daha sorumlu olmayı öğretecektir. Küçük burjuva aydın yapısının getirdiği zaaflarımızı kavramamızı, işçi sınıfının neden en devrimci sınıf olduğunu, proleter disiplini ve kollektif çalışmayı, proleter devrimci sorumluluğu daha iyi kavramamızı sağlayacak.

Tütünde, pamukta, zeytinde çalışalım, tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin zor, kahırlı hayatını yaşayarak onlardan öğrenelim. Nerede, hangi bölgede olursak olalım, üretime katılarak işçilerden, yoksul köylülerden öğrenelim. Sınıf mücadelesinin nasıl çetin, zor, ama en yüce görevler yüklendiğini kavradıkça, kitlelere sorumluluğumuzu daha derinden duyacağız.

Mao Zedung yoldaşın şu sözlerini unutmayalım:

"Son tahlilde devrimci aydınlarla devrimci olmayan ya da karşı devrimci aydınları birbirinden ayıran çizgi bunların işçi ve köylü yığınlarıyla birleşmek isteyip istemedikleri ve bunu gerçekten yapıp yapmadıklarıdır."

ECEVİT'İN HÜKÜMET PROĞRAMI FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YAŞATMA PROĞRAMIDIR

Ecevit hükümetinin kurulmasından önceki seçim döneminde ve sonrasında CHP'nin yürüttüğü propaganda, seçim öncesinin ve sonrasının gelişmeleri, Ecevit'in hükümet programının esasını zaten ortaya koymuştu. Seçim döneminde CHP'nin yürüttüğü propagandanın esasını halkımızın yükselen mücadelesini düzenin sınırlari içinde tutmak, bastırmak teşkil ediyordu. "Düzen değişikliği" nden sadece CHP'nin hükümet olmasını anladığını göstermişti. Emperyalistlere ve işbirlikçileri büyük burjuvazi ve toprak ağalarına, düzeni nasıl en iyi kendisinin koruyabileceğini, halkı ancak kendisinin uysallaştırabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Bir yandan halkın mücadelesine dayanıyor, kendiliğinden yükselen, doğal olarak reformist sınırları aşamayan mücadelenin ifadesi oluyor, diğer yandan 2 süper devletle ve faşist diktatörlükle uzlaşıp kitle hareketine set çekmeye, onu, düzenin sınırları içinde boğmaya çalışıyordu. Buna bağlı olarak proleter devrimcileri ve genel olarak devrimcileri de, faşist komandolar gibi gördüğünü açıklıyor "sarı sol" diyordu. Bir yandan da hakim sınıfların buhranın yükünü emekçi halkın üzerine yıkma çabalarına bir başka yolla araç olmaya hazırlanıyordu. Ekonomik zorlukları, devralacağı "sorunları" önceden ilan ederek halka, "fedakarlıklara hazır olun" diye seslenerek burjuvazi ve toprak ağalarına yaltaklanıyordu.

Emperyalistlerin ve hakim sınıfların genel eğilimi olan CHP-AP koalisyonu yerine CHP'nin tek başına kuracağı hükümetin kendi sorunlarını daha iyi çözümleyeceğine inandırma çabaları, keskinleşen sınıf mücadelesinin bu ihtimali çökertmesiyle beraber, daha da arttı. Artık "düzen değişikliği" oportünist ve revizyonistlere verilecek örgütlenme özgürlüğüne, milli savunma, Nato içinde ama biraz da sosyal-emperyalistlere yanaşmaya; ekonomide kredi düzenlemelerine, "çıkar çevreleri"ni de karaborsacılara ve "spekülatör" lere (en büyük spekülatörler olan Bankalara değil), toprak dağıtımı da MC'nin yukardan "reform" unun devamına indirgenmişti.

Hele "tek başına iktidar" olanağını elde edemeyince CHP zaten iyice sulandırılmış olan siyasi reformlardan da vazgeçti. Büyük burjuvazinin, toprak ağalarının en geniş kisimlerinin, mevcut sorunları en iyi çözecek, zaaflar içinde kıvranan faşist diktatörlüğü yaşatacak aleti olarak kendini ortaya koydu.

Ecevit şimdi hükümetini "çıkarları çelişen" geniş çevrelerin desteklediğini söyleyerek övünüyor. Programı da bu anlayışın ifadesi. Aslında bu programın "ılımlılığının" kimlerce benimsenip lanse edildiği düşünülürse niteliği hemen anlaşılır. Ecevit bu programın esas olarak "can güvenliği" sağlayacak bir muhtevada olduğunu iddia ediyor. Aynı zamanda "parti dışı çevrelerin beklentilerine" de önem vererek hazırladığını söylüyor. Bu çevreler kimlerdir? Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, Soysallar... ve diğer bir kısım işbirlikçi tekelci burjuva ve toprak ağaları, Erimlerin temsil ettiği 12 Mart generalleri. Halkın mücadelesi zaten bunların sömürü ve baskısına karşı yükseliyor. Bu vatan satıcısı ve halk düşmanlarına karşı ayağa kalkan kitlelere yönelen sivil ve resmi faşist diktatörlüğün kuvvetleri "can güvensizliği" yaratıyor. Ecevit, "MC milleti cephelere bölerek zayıflattı" diyor. Bu bölünme kardeş kavgası kışkırtıyormuş! Tüm ekonomik sıkıntıların sorumlusu emperyalist efendileriyle birlikte bu sömürücülerin en fazla kâr için yürüttükleri hırslı soygun, doğal kaynakların, insan gücünün tahrip edilmesi bu bölünmenin temelidir. MC vatan satıcılarının ve halk düşmanlarının siyasi temsilciliğini üstlendiği için halka saldırdı. Halkımızı ve ülkemizi zayıflatan zulme ve sömürüye karşı işçi sınıfı ve çalışan halkın birliğinin olmayışıdır. Esasen bu "milli birlik", "iç barış" edebiyatını hakim sınıflar yıllardır yapıyorlar. MC de hükümet kursa pek değişik bir program getiremez. Sadece azgın anti-komünist histeri nöbetinin programına yansımasından başka.

CHP'nin hükümet programı (parti programı da) faşizmi MHP'nin bir avuç maceracı, saldırganının, ürünü gibi göstererek, onun sınıfsal dayanaklarını, emperyalist süper devletlerin ve uşaklarının, açık terörcü diktatörlüğü olduğunu gizliyor. Bu sınıflarüstü faşizm anlayışı sadece faşist diktatörlüğü gizleyerek ona en büyük hizmeti yapıyor. "İç barış" vs. diyerek bu düşüncesinin 50 yıllık "sınıfsız kaynaşmış kitleyiz" düşüncesiyle aynı olduğunu itiraf ediyor.

Ecevit, hükümetin temel meselesi olarak gördüğü can güvenliğini nasıl sağlayacak? Buna verilen cevap; esas olarak devletin güvenlik kuvvetlerini "tarafsız" kullanmak, "yasaları eşit ve etkin kullanmak" tır. Emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin talanına, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sömürüsüne karşı ayağa kalkan kitlelere faşist diktatörlüğün ordusunun tarafsızlığının nasıl olacağını bir yana bırakalım. Halkın Yolu'nda bu konuya daha önce değindik. Şimdi bu güvenoyu bile alamamış hükümetin icraatına bakalım. Programda "özgürlükler devletin birliğini, ülkenin bütünlüğünü sarsıcı yönde kullanılmayacaktır" "kimsenin özgürlüğü... tümüyle toplumun ... güvenliğini tehlikeye sokamayacaktır" deniyor. Bu söz 12 Mart artığı bir söz olduğu gibi tam da Demirel'e layıktır. Ecevit şimdi bunu icraa ediyor. Önce gösterişli törenlerle duvarlardan devrimcilerin afişleri sökülüyor. Küçük burjuvazinin "huzur" isteğine "hitabediliyor", büyük burjuvaziye gösteriş yapılıyor. Polis vesayeti alabildiğine artıyor. 12 Mart TRT'si gibi yakalanan silah reklamları yapılıyor. Afiş asan, bildiri dağıtan devrimciler, polis baskınlarıyla MC'ye taş çıkartacak şekilde toplanıyor. Dernekler basılıyor. "Sulandırılmış dernek özgürlüğü" nden bile eser yok. Bu arada büyük yiğitlik gösterileriyle devlet dairelerindeki "bozkurt rozetleri" kaldırılıyor. Danıştay kararları "uygulanıyor". Ecevit'in gücü yalnız faşistlerin rozetlerinden hesap sormaya yetiyor.

Hükümet programı "istikrar" ve "iç barış"ı sağlayarak, emperyalistlere güven vermede MC ile yarışıyor. Kıbrıs konusunda verilen "demeç" de bu havada. Bir yandan "ulusal bağımsızlığı güçlendirmek" ten söz edilirken (artık Türkiye'de bunu demeyen kalmadı) diğer yandan, yatırımlar için yurt dışı kaynakların yaratılacağı (her halde Ecevit'in hatırı için verilecek) böylece "özel sanayi kesimi" nin esas sorunlarından birini çözeceğini vaadediyor (ama en önemli sorununu da çözeceğini vadediyor. "Çalışma Barışı" nı kurmak, işçi sınıfını uyutmak, mücadelesini bastırmak). Enerji şalterinin Rus sosyal-emperyalistlerinin eline teslim işlemine devam edileceğini de müjdeliyor. İleride ise "milli kaynaklara" döneceğiz. Bugüne kadar emperyalistlere eline veren kolunu alamadı. Ecevit de Yeni Çarlara kaptırılan kolu geri alamaz. Ayrıca "bağımsızlığımızı zedelemeden" yabancı sermayeden yararlanılmaya devam edilecek.

Aslında bu programı CHP'liler bile çok "ılımlı" buluyor. Halka "vaadler" bile verilmiyor. Toprak reformu ve lokavtın kalkması meclise sunulacak, programda yok. Kürt milletine de yatırım vaadi var. Bu da yıllardır tekrarlanıyor. Böyle bir programa uygun yatırım Kürt milletinin üstündeki milli zulmü, sömürüyü arttırmaktan başka bir sonuç vermez.

İşçi sınıfımız ve çalışan halkımız bugüne kadar ne elde ettiyse mücadelesine dayanarak elde etti. Demokratik haklarını fiilen kullanarak yarattı. Ve peşinden hakim sınıflar kabul etmek zorunda kaldı. Esasen elde edilen demokratik hak ve özgürlüklerin yarın yeni bir askeri faşist darbe ile kanla ve terörle geri alınmasına karşı güvence de yoktur. Kendi gücümüze dayanır, emperyalizmi kovar, faşist diktatörlüğü yıkarsak, ancak o zaman tüm özgürlüklerimiz tam kalıcı ve sürekli olacaktır. Halkımız devrimci proletaryanın bayrağı altında bu yolun başındadır. Düzenin eli kanlı bekçilerini de reformcu hayallerle uyutmaya kalkanları da, mücadelesinin selinde boğacaktır.

ZİGANA TÜNELİNDE İŞ KAZALARININ ARDI ARKASI KESİLMİYOR

1 Haziranda ölen işçi arkadaşımızın bıraktığı yara kapanmazken, yeni acılarla karşılaştık. Ayın 11'inde akşam saat 19.00'da tünelden çökme sesleri geliyordu. Herkes öteye beriye kaçışıyordu. Ömer İsak adlı kalıp ustası çıkamamıştı tünelden. Kısa bir zaman sonra arkadaşımızı göremeyince aramızda, olay yerine koştuk gördüğümüz manzara ürpertti bizi. Arkadaşımızın ayakları kopmuş, her tarafı ezilmişti.

Daha önceki olaylar ve şimdiki feci kaza karşısında, birlikte patronu ve onun uşağı şantiye şefini aramaya gittik, hesap sormak için. Bizim toplu halde geldiğimizi gören şantiye şefi fırsatı kaçmakta buldu. Şantiyeyi didik, didik aradık ama hiçbir sorumlu çıkmadı karşımıza.

Daha bir hafta geçmişti ki, büyük bir patlama duyuldu, tünelde. Tünele doğru koşmaya başladık. Bakalım bu sefer öldürülenler kimlerdi. İçeri girince 6 tabanca işçisi arkadaşımızı yerlerde uzanmış bulduk. Kan olmuştu her taraf. Kanları akıtanlar kaçtılar bir daha uğramadılar. Kaçsalar da inşaat devam edecek. Ama böyle devam ederse, daha çok kan akacak Türkiye-İran transit yolunu birbirine bağlayan Zigana tünelinde...

BİR GURUP DEVRİMCİ İŞÇİ

Uyanış

"ŞİMDİ UYANIP HESAP SORMA ZAMANIDIR"

OCAĞINDA
KIZIŞAN BİR ÇELİK PARÇASIYIZ
DEMİRCİ DÜKKANININ,
ÇIRAĞI KÖRÜK ÇEKER.
KIZIL
KOR BİR ÇELİK OLACAĞIZ
KÖRÜĞÜN HER OYNAYIŞINDA.
ALEVLER İÇİNDE
ALEVLER İÇİNDE YETİŞECEĞİZ
BİZ KAVGAYA.
HASRETİMİZ OLANIN
UĞRUNA
KAVGADA,
DEĞİL Kİ YERE DAMLAYAN KAN
ÖLÜM BİLE KORKUTAMIYOR
ÇARPAN YÜREĞİMİZİ.
YANAN ATEŞİN ALEVİ
ŞİMDİ ISITIR
ŞİMDİ YAKAR
KUDURMUŞ OLAN
SALDIRGANLARI.
ŞİMDİ
ÖRSÜYÜZ
BİZİ DÖVEN
ÇEKİCİN ALTINDA,
YARIN
BİR BALYOZUYUZ PROLETARYANIN,
KARŞI DEVRİMCİLERİN ÜSTÜNE
ÜSTÜNE İNEN.
BASKI YILDIRMIYOR,
ZULÜM,
İŞKENCE,
İDAM SEHPALARI
YILDIRMIYOR,
YÜREKLERİNİ KAVGAYA ADAMIŞ OLANLARI.

İstanbul'dan Bir İnşaat İşçisi

İZMİR: YAŞASIN 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ

15-16 Haziran 1970'de Türkiye proletaryasının kendiliğinden gelişen mücadelesinin bir ürünü olan şanlı işçi direnişinin ruhunu yaşatmak ve anmak amacıyla, İzmir'de 18 Haziran Cumartesi günü bir miting ve yürüyüş yapıldı.

"Tüm halka iş ve can güvenliği, sendikal hürriyet" adıyla yapılan miting, nicel sayısının azlığına, eksik ve zaaflarına rağmen İzmir'de ilk kez, esas ağırlığını proletarya ve diğer emekçilerin oluşturduğu bir miting olması açısından, şimdiye dek yapılan mitinglerden önemli bir farklılık gösteriyordu.

Polisin, bir an önce yürüyüşe geçilmesi yolunda baskılarından, bir çok işçiyi bekleyememe ve yine aynı şekilde, miting başlama saatinin bir çok işyeri çıkış saatlerine uygun olmaması ve yürüyüş koluna katılmak isteyen halkı, polisin engellemesine rağmen miting 1500 kişiye yakın bir kitleyi kucakladı.

"Tüm halka iş ve can güvenliği", "İşçiler Birleşin, Sömürüye Son", "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine", "Sendikal Hürriyet, İş Güvenliği" ve diğer temel sloganların haykırılması ile sürdürülen yürüyüş, 15-16 Haziran şanlı direnişini içeren konuşmalardan sonra devrim andı içilerek dağıldı.

İHANETİ GİZLEYECEK HİÇBİR YALDIZLI LAF YOKTUR

Revizyonist TSİP'in KİTLE adındaki yayın organı her sayısında Rus uşaklığını ele veren bol miktarda belge yayınlamaya devam ediyor.

Dergi, kendileri de revizyonist burjuva partileri olmakla beraber Rus hegemonyasına başkaldıran İtalya, Fransa ve İspanya'nın sözde Komünist partilerini "proletarya enternasyonalizmini ve proletarya diktatörlüğünü" reddettikleri için büyük bir sahtekarlıkla eleştiriyor:

"Oysa, proletarya diktatörlüğü gibi bilimsel komünizmin en temel unsurları hiçbir zaman tarihsel ve özgül koşullarla sınırlandırılamaz." (Haz. 77 Sayı:163)

Kitle adlı bu revizyonist-sosyal-faşist derginin proleter enternasyonalizminden Rusya'nın efendiliğini tescilleyen ve bütün diğer revizyonist partileri ona boyun eğmeye, köleliğe zorlayan bir süs ve aldatmaca olduğu bugün açık olarak bilinmektedir. TSİP-in bu sözkonusu partileri eleştirisi tamamen onların Sovyet hegemonyasına karşı çıkmalarındandır. Bu anlaşılır bir şeydir. Peki, proletarya diktatörlüğü meselesine ne demeli? Proletarya diktatörlüğünü bundan yirmi sene önce Stalin'e küfürler arkasına saklanarak değiştiren, onu "bütün halkın devleti" olarak ilan eden Kruşçev revizyonistleri değil midir? TSİP'in kalantor şefleri evvelce Kruşçev'in bu ihanetini savunamıyorlar ve "Stalin anayasası halen yürürlükte" diye esas yüzlerini saklayabiliyorlardı. Aslında revizyonist Kruşçev - Brejnev kliği bu anayasanın işini 20 yıl önce bitirmişti. Şimdi efendileri Brejnev artık buna dahi gerek kalmadığını düşünerek bu anayasayı da, kalan ismini de, değiştiriverdi.

Eğer bu TSİP'in iflah olmaz şeflerinde zerre kadar bir namusluluk kalmış olsaydı Brejnev'in bu girişimine tepki gösterirlerdi. Ama ne gezer. Artık TSİP, Rusyanın daha sadık müttefiki ve 5. kolu olduğunu ispatlamak için sahte TKP ile adeta yarış etmektedir. Bu durum ise artık "sosyalizm" ve "ortodoks marksizm" sahtekarlıklarıyla gizlenmenin de imkansızlığını beraberinde getirmektedir. İtalya, İspanya gibi revizyonist partileri sözde proleterya diktatörlüğünü reddettikleri için suçlarken, aynı sayıda Brejnev'in proletarya diktatörlüğünün modasının geçtiğini bildiren sözlerini alkışlayarak yazıyor:

"proletarya diktatoryası şeklinde doğan devletimiz gelişmiş sosyalizmin kurulması ve tüm halk katmanlarının ideo-politik tutumlarına geçmiş olmaları sonucu genel halk devletine dönüştü."

Demek ki TSİP'in zoru proletarya diktatörlüğü falan değilmiş. Eğer böyle olsaydı, aynı Marksist temel tezi reddeden Avrupanın revizyonist partilerini suçlarken, Brejnev'in sosyal-faşist partisini göklere çıkarmazdı. Ülkemizdeki aşağı yukarı bütün işbirlikçi revizyonistlerin tutumu da budur. Aslında TSİP gibi partiler programlarına böyle bir tezi koymuş olsalar bile bu onların Rus sosyal-faşist diktatörlüğüne olan sadakatlerini belgelemekten başka bir işe yaramayacaktır. TSİP uşaklıkta ileri adımlar attıkça daha önce "namuslu" görünmek için göstermelik ortaya sürdüğü "tez"lerden de birer birer vazgeçmekte, böylece de herkesin işbirlikçi yüzünü daha iyi görmesini sağlamaktadır.

TSİP'in revizyonist şefleri: "Ortodoksluğunuz" artık ihanetinizi ve uşaklığınızı örtemiyor. Esasen bunu örtecek hiçbir yalan ve demagoji de kalmamıştır.

SOSYAL FAŞİSTLERİN KUKLASI KEMAL TÜRKLER FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN BOYUNDURUĞUNU SÜSLÜYOR

Ülkemizdeki sosyal-faşistler Rus sosyal-emperyalizminin direktiflerine uyarak seçimlerde işçileri CHP'ye oy vermeye çağırdılar. İşçi sınıfını reformcu hayallerle uyutmaya ve sosyal-faşist gelişimi kolaylaştırmaya çalıştılar. CHP'nin kurduğu hükümetin büyük burjuvazinin çeşitli kesimleri tarafından desteklenmesi ve faşist diktatörlüğü yaşatmak için CHP'nin teminat üstüne teminat vermesini Türkler bakın nasıl da hoş gösterip övüyor:

"Elbette büyük sermaye sahipleri ile işçi sınıfının emekçilerin, bu isteminin gerekçesi, nedenleri çok farklıdır, çelişkilidir. Bu nedenle CHP'yi destekleme kararımızı tekrarlamakta yarar görüyorum" (Politika, 1 Temmuz 1977). Bu sözler hiçbir yanlış anlamaya yer vermeyecek kadar açıktır. Sosyal-faşistlerin kuklası K.Türkler, büyük sermaye sahipleri ile işçi sınıfının ve çalışan halkın çıkarları çelişse de, yani düşman sınıflar olsalar da uzlaşabileceklerini söylüyor. Şimdi Ecevit'in hükümet kurması ile süslenen, boyanan ancak tüm pislikleri ve iğrençlikleriyle ayakta duran faşist diktatörlüğün boyunduruğunu taşımaya yeniden çağırıyor.

Neden? Çünkü kuklası olduğu sosyal-faşistler, Rus sosyal-emperyalistlerinin güç toplaması için şimdilik böyle bir hükümeti yararlı, çıkarlarına şimdilik en uygun olarak görüyorlar. Bu nedenle "sınıf savaşımı" gibi lafları diline pelesenk etmiş olsalar da çıkarları çok farklı olan büyük sermaye sahipleri ile işçi sınıfının birleşebileceklerini söylemekte hiçbir sakınca görmüyorlar.

Can güvensizliğinin kaynağının ne olduğu belli iken, CHP'nin halkın üzerinde faşist diktatörlüğün baskısını arttıracak tedbirler almasına yani can güvenliği için CHP'nin hiçbir teminat vermemesine kukla Türkler, "can güvenliğinin en önemli sorun olarak ele alınması sevindirici" demektedir. Sosyal-faşistlerin bu kuklasının "sevindirici", "kıvanç verici" diyerek, süsleyip boyamaya yardım ettiği faşist diktatörlüğün boyunduruğudur.

CHP işçi sınıfına lokavtı kaldıracağını vadetmişti ve oy toplamıştı. Şimdi Sabancıların Koçların desteklediği CHP programında lokavtı kaldırma vaadinin aldatmaca olduğu belgelenmiştir. Ama sosyal-faşistler için de lokavtın kalkıp kalkmaması önemli değildir. Sosyal-faşistler ekonomik mücadeleyi engellemek, güçten düşürmek için oynamadıkları oyun bırakmadılar. İşte MESS direnişi bütün çıplaklığı ile ortadır.

Kukla Türkler işçi sınıfı aleyhine olan herşeye "sevindirici", "kıvanç verici" derken işçi sınıfına düşmanlığını ve uşaklığını sergiliyor.

HALKIN YOLU: Haftalık Siyasi Gazete * Sahibi: Sadun Sönmez * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Alaattin Şahin * Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 4/23 Cağaloğlu-İst. * Abone ve Yazışma Adresi: PK. 550 Sirkeci-İst. * Abone Koşulları: Yurtiçi yıllık 120 TL., 6 Aylık 65 TL., Yurtdışı yıllık 200 TL., 6 Aylık 100 TL. * Ödemeler için, Postaçeki Hesabı: Sadun Sönmez 102547 * Baskı: Daily News Web Ofset *

GECEKONDU HALKININ MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Yoksul Halkın Konut Sorunu Ancak Demokratik Halk Devrimiyle Çözülebilir

Bütün seçim propagandaları boyunca burjuva partiler "gecekondulara tapu vereceğiz" vaadlerinde bulundular. CHP'den faşist MHP'ye kadar düzen partileri yoksul halkın en kötü sağlıksız izbelerde yaşamalarını oy avcılığına alet ettiler, sömürdüler.

Evet seçimler bitti ve ardından gecekondular buldozerle yıkılmaya girişildi. İlk yıkılmaya başlanan yer Istanbul'un Örnek Mahallesi oldu. Gecekondu halkının "1 Mayıs" adını verdiği bu gecekondu mahallesinde sanki bir savaş başlamıştı. Buldozerler, polis birlikleri tam teçhizattılar. En sağlıksız koşullarda yaşamaya itilen yoksul halkın oyunun karşılığı budur; gecekonduların başına yıkılması.

Ama 1 Mayıs mahallesinde ve ülkemizin her yerinde gecekondularda izbe barınaklarda, yol, su, elektrik, kanalizasyon, vb. gibi hiçbir şeyi olmayan dört duvarlar arasında yaşayan yoksul halk direniyor. Kendi yaptıkları gecekonduları yıktırmamak için polise karşı koyuyor. Çünkü faşist diktatörlüğe ancak birleşerek direnerek karşı durabilir ve haklarını zorla elde edebilir.

Ülkemizde iki milliyetten yoksul halk nerelerde yaşıyor; şehrin dışına itilmiş öbek öbek gecekondularda, şehrin ortasında kurulu çadırlarda, dağlarda, mağarada ve deprem bölgesinde kerpiç evlerde, bir iki sallantıda yerle bir olarak binlerce kişinin can verdiği deprem bölgelerinde. İşte yarı-sömürge, yarı-feodal yapının manzarası. Bu barınaklar toprağını bırakıp göç eden yoksul köylülerin, milyonlarca işsiz ordusunun ve artan pahalılık ve yoksullukla boğuşan işçi sınıfının büyük burjuvazi ve toprak ağaları ile artan çelişkisi ve uçurumun kaba, çıplak, gözle görülür bir manzarasıdır. Öyle ki, halkın yaşadığı bu dört duvarlar ayrıca hiç bir anlatıma gerek bırakmadan sömürüyü apaçık ortaya serer.

Bu düzende konut sorununun tam olarak çözümü mümkün müdür? Büyük burjuvalar bizim ürettiklerimizi gaspederek, emeğimizi sömürerek villalarda, köşklerde yaşarken çalışan halkın konut sorunu çözülebilir mi? Toprak ağaları bizi kölece çalıştırarak köyümüzün yanına dört beş katlı yüzme havuzlu villalar şatolar dikerken biz yoksul köylülerin konut sorunu çözülebilir mi? Konut sorunu ancak demokratik halk devrimiyle, halkın devrimci demokratik iktidarı kurulduğunda, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı devrilip gittiğinde çözülür. Halkın Devrimci Demokratik İktidarıyla ancak halk kitlesi kendi ürettiklerini, ülkenin zenginliklerini kendi hayat şartlarını düzeltmek için, konut sorununu halletmek için kullanırlar.

Bizim konut sorunumuz ancak böyle çözülür. Çin'de de devrimden önce halk toprak ağalarının, büyük burjuvazinin zulmü, sömürüsü altında inliyor, insanlık dışı şartlarda yaşamaya çalışıyordu. Ama Çin halkı şanlı Çin Komünist Partisi öncülüğünde mücadeleye atıldı ve Devrimci Demokratik Halk İktidarını kurdu. Bu iktidar altında milyonlarca Çin halkı, sorunu devrimci kararlılığıyla, ülkesinin taşına toprağına alınterini katarak konut sorununu halletti.

Gecekondu halkı mücadelesi ve kararlılığı ve azmiyle gecekonduları yıktırmayacak, düzen partilerinin vaadlerine aldırış etmeyip, kendi gücü ve mücadelesine dayanacaktır.

NE POLİS-JANDARMA BİZİ YILDIRABİLİR NE DE BURJUVA PARTİLER BİZİ KURTARABİLİR

HALKIN YOLU ANKARA'NIN GECEKONDU SEMTLERİNDEN FERUDUN ÇELİK - BATTALGAZİ MAHALLELERİNİN HALKIYLA KONUŞTU:

"Ne Polis-jandarma bizi yıldırabilir. Ne de burjuva partiler bizi kurtarabilir. Yaşasın mücademiz. Kahrolsun iki süper devlet ve işbirlikçileri."

Halkın Yolu: Mahallenizin adını ve kendi adınızı söyler misiniz?

- Adım S.A. Mahallemizin adı Ferudun Çelik Mah.

Halkın Yolu: Ne zamandan beri bu mahallede oturuyorsunuz? Bu mahallede oturanlar zenginler mi, fakirler mi?

S.A. Şura bura 5-6 yıldır burada oturuyoruz. Burada oturanların %99'u fakirdir. Zenginler otursa onların evlerini yıkarlar mı hiç. Oğlum şuna baksana evlerimiz ne hale geldi. Hangi gün evlerimiz yıkılmıyor ki?

Halkın Yolu: Buralara neden göç ettiniz?

M.S. Biz köylerden geldik. Kars tan, Çorum'dan, Yozgat'tan, Sivas'tan geldik. Bu şehirlerde zaten iş yok. Çoğumuz topraksızız. Ya da az toprağımız var. Ağaların elinde olan aletlerden bizde yok. Özgürüz diyoruz. Çalışmasak aç kalıyoruz. Çalışacak olsak iş yok.

Bir başkası: Adım Ç.M. Biz şunu iyice biliyoruz ki, özgürlük patronlara ve ağalaradır. İşçiye, köylüye, tüm çalışanlara baskı ve zulüm var. Biz ölmemek için çalışmak zorundayız. Emeğimizi satmak zorundayız. Gündelik çalışıyoruz. Az bir kısmımız ya odacı, ya kapıcı ya da küçük memur. Kadınlarımız çalışmıyorlar. İş yok. Aldığımız boğazımıza yetmiyor.

H.Y. Gecekonduları kim yıktırıyor? Elektriğiniz, yolunuz, suyunuz var mı, suyu nereden alıyorsunuz?

F.S. Ben ameleyim, yani günlük çalışırım. İnşaatlarda çalışırım. Bir karım 8 çocuğum var. Kiradan bıktık, aldığım yevmiyenin yarısı kiraya gidiyor. Sadece ben değil, hepimiz öyleyiz. Çocuklarımızın okul parası bizi güç durumda bırakıyor. Bizde çocuklarımız aç kalmasın, açıkta kalmasın diye bir gecekondu yaptık. Onu da dün başımıza yıktılar. Belediye araçları, polis, jandarma geldi. Emeğimizle alnımızın teriyle, dişimizle tırnağımızla yaptığımız evimizi başımıza yıktılar. Suyu, yolu, elektriği hiç vermedikleri gibi bir de hiç acımadan evimizi yıkıyorlar. Ne yapacağımız şimdi? Sokak ortasında kaldık.

Bir başkası: Çorum'un Alembey köyündeniz. Yıkımlara karşı birleşmeliyiz. Elektrik, yol, su gibi sorunlarımız çözümlenmiyor. Bunlar çözümlenmediği gibi birde evimizi başımıza yıkıyorlar. Polisiyle, jandarmasıyla, vurucu güçleriyle. Sanki biz bu ülkenin insanları değiliz. Burda gördüğümüz kadarıyla evlerimizi yıkmaya gelenler bizim dostumuz değil, düşmanlarımızdır. Bize yıkım anında tomson çeviren, jandarma - polis nasıl dostumuz olabilir?

Suyu tulumbalardan alıyoruz, pis temiz içiyoruz işte.

H.Y. Belediye araçları niye polisle, jandarmayla geliyorlar?

C.M. Belediye gecekondulardan, yani bizlerden korkuyor. Bir keresinde taşladık. Yıktırmadık evlerimizi, birleştik, direndik. Ama ondan sonra gözcü gönderiyorlar. Erkeklerin olmadığı, ya da işte çalıştığı zamanlarda araba, araba polislerle, jandarmalarla geliyorlar.

Biz zaten şunu iyice anladık ki büyük burjuvaların ve toprak ağalarının devletinin bekçileri polis ve jandarmadır. Bunlar sömürü ve zulüm çarkının gövdesidirler. Ancak biz şunu da iyice anladık ki, büyük burjuvaların ve toprak ağalarının devleti yıkılıp işçi-köylü devleti kurulmadıktan sonra bizi hiçbir şey kurtaramaz.

H.Y. Seçimlerde oyunuzu hangi partiye kullandınız, seçimlerden ne bekliyorsunuz?

N.D Seçimlerde oyumuzu çoğunlukla CHP'ye kullandık. Ama ne CHP bizi kurtarabilir, ne de başka bir parti. Çünkü CHP'de de burjuvalar ve ağalar vardır. Seçilenlerde de var.

Bir başkası: Benim adım H.B. Yaşım 35. Halkın Yolu gazetesini okuyorum, çoğumuz okuyoruz. Seçimlerde doğru fikri savundu. Biz her zaman şunu belirtmiştik. Seçimler bizim kurtuluşumuz olamazdı. Yani parlamento ve seçimlerin halkı uyutmaktan başka bir amacı yok. Dört yılda bir seçim yapılır. Bu düzenin sahipleri çeşitli partilerde kümelenmişlerdir. "Hangimiz bu düzenin çarkını döndürelim. Hangimiz emperyalistlere ve parababalarına daha iyi hizmet ederiz" diye yaparlar seçimleri.

R.K. Bizim iktidarımız kurulmadıktan sonra biz kurtulamayız. Bizi kurtaracak olan işçi sınıfının önderliğinde işçi-köylü ittifakı temelinde yükselecek olan Demokratik Halk diktatörlüğüdür. Bu işçiler-köylüler tüm ezilenler için demokrasi, bir avuç burjuva ve toprak ağası için diktatörlüktür.

Bir başkası: Bizi kurtaracak olan budur. Hangi parti tüm emperyalist güçleri ve uşaklarını söküp atabilir. Sermayelerine el koyabilir. Borçları, kölelik anlaşmalarını hangi parti iptal edebilir. İş ve can güvenliğini kim sağlayabilir. Büyük burjuvaların sermayelerine, toprak ağalarının topraklarına kim el koyar, yabancı üsleri kim söküp atar. Bunu ancak "devrimci demokratik halk iktidarı" yapabilir. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Milyonlarca ezilenin birliğinden bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarla birliğimizden ve dayanışmamızdan başka çaremiz yoktur. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizde baş düşmanlarımız olan Amerika'ya, Rusya'ya, faşistlere ve sosyal - faşistlere karşı birleşip, onları alaşağı etmemizden başka çaremiz yok. Kurtuluşumuz ancak böyle olur.

N.D. Bizim o zaman gecekondularımız yıkılmayacak, pis sular içmeyeceğiz. Kışın yollardaki çamurlarda yatıp kalkmayacağız. Çocuklarımız akşam tok yatıp, sabahları kalkacaklar o zaman.. Gaz lambasının kör ışığında oturmayacağız, devrimci iktidarımız olunca.

H.Y. Anayasanın 49. maddesi "Devlet yoksul ve dar gelirli ailelerin sağlık ve yaşama şartlarına uygun konut ihtiyaçlarını karşılayacak tedbirler almakla görevlidir" diyor. Buna ne dersiniz?

O.M. Önceden de söyledim ya yavrum. Bu devlet kendi kanunlarından korkuyor. Bırak onların bunu karşılamalarını bizim yaptıklarımızı jandarmasıyla, polisiyle zorla yıkıyor. Amma artık birlik olacağız. Polisle de gelseler, jandarmayla da gelseler direneceğiz, yıktırmayacağız.

H.Y. Belediye "halktan yanayım, devrimciyim" diyor. Ne dersiniz?

G.R. Onlar yalan söylüyorlar. Bizden yani işçiden köylüden yana değildirler. Halktan yana olsalar evimizi yıktırmazlar. Suyumuzu verirler, elektriğimizi verirler. Oysa belediyede Rus uşakları, sosyal-faşistler yuvalanmışlar. Onlar nasıl halktan yana olabilirler? Bizim halktan yana devrimci bildiklerimiz burjuvaların ve sosyal-faşistlerin "Mao'cu" dedikleri gerçek devrimcilerdir. Rus uşakları halka hizmet etmiyor, halkı eziyorlar.

H.Y. Her yerde öğrenci eylemleri oluyor, fabrikalarda işçiler direniyorlar. Köylüler toprak işgal ediyorlar. Bağımsızlık, iş, toprak, özgürlük mücadelesi Türkiye'nin her yanında yükselmektedir. Siz ne düşünüyorsunuz?

G.R. Bizim gibi ezilenler, sömürülenler oldukça bu eylemler, direnişler, işgaller, daha da yükselecektir. Tabii Demokratik Halk İktidarı kurulana kadar.

H.Y. Polis devrimci basını susturmaya çalışıyor. Yazı İşleri Müdürlerini tutukluyor. Yazı İşleri Müdürümüz Mehmet Çerik tutuklandı ve daha bir çoğu... Size ce bu ne anlama gelmektedir?

G.R. Toprak ağalarının ve burjuvaların baskı aracı olan polis, jandarma işçilerin, köylülerin tüm ezilenlerin sesini boğmak istiyorlar. Bunun için ABD'ye, Rusya'ya ve onların uşakları faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı yılmaz mücadele veren yurtsever devrimci basını baskı altına almak istiyorlar. Onlar ne kadar baskı yaparlarsa, yapsınlar yurtsever devrimci dergileri susturamazlar. Çünkü onlar, işçilerin, köylülerin, tüm ezilenlerin sesini haykırıyorlar.

Bir başkası: Bizim sorunumuz herkesin sorunudur. Tüm ezilenlerin sorunudur. Şimdiye kadar bir ay içinde 15'i aşkın gecekondu yıktılar. Elektrik sadece bizim burada yok değil, su, yol gene öyle. Gecekondu sadece burada yıkılmıyor. Kısacası, bizim sorunlarımız tüm ezilenlerin sorunlarıyla birlikte çözülür. Bu da ancak ülkemizde Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. İşçi sınıfı ve köylülüğün ittifakı temelinde, yükselecek olan tüm ezilenlerin mücadelesi ABD'ye Rusya'ya onların işbirlikçileri faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadeleden geçer.

KAHROLSUN GECEKONDULARI YIKTIRANLAR!

YAŞASIN GECEKONDU YIKIMINA KARŞI BİRLEŞMEMİZ VE DİRENMEMİZ!

ELEKTRİK, YOL, SU, İŞ İSTİYORUZ!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, İŞ, TOPRAK, ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZ!

Yaşasın 1 Mayıs Gecekondu Halkının Devrimci Mücadelesi

Kentleşmenin en hızlı geliştiği yerlerden biri de İstanbul şehrimizdir. İstanbul kenti sömürünün en açık en yoğun olduğu bir yerdir. Sınıf mücadelesinin şiddetlendiği bir yerdir. Bir yandan milyonların zevkini tadanlarla, bir yanda fabrikalarda, gecekondularda yarı-aç yaşam kavgası verilen bir yerdir. Bir yanda büyük binaların en kısa zamanda yerden mantar gibi bittiği ama aynı zamanda biriket ve çamur ile elektriksiz, yolsuz susuz dağın başında 5-6 nüfuslu bir tek göz gecekondu dikmek için gece gündüz demeden, dişleriyle tırnaklarıyla dağları bağ yapanların yeridir İstanbul. Burjuva basınında sürekli tarihi İstanbul'un, "İstanbul" olmaktan çıktığını, tarihi güzelliğini yitirdiğini söylemektedirler. İstanbul'un tamir edilmesi gerektiğini ve bunun için de öneri olarak İstanbul'a 10 sene ikametgahın yasaklanması gerekir diye burjuva basını vaaz etmektedir. İşte burjuvazinin, çaresizliği kendi toplum sisteminin anarşisi ve çıkmazının bir ifadesi.

Biz şimdi İstanbul'un yeni bir mahallesini tanıyalım. Bu mahalle dağın tepesinde, kıraç 3000'e yakın gecekondunun inşa halinde olduğu, "Bir Mayıs" mahallesidir. Burası Örnek mahalleleri, Çamlıca tepesi ve İstanbul'un çöp depolarının çevirdiği dağlık ve şehirden bir hayli uzak susuz, yolsuz bir bölgedir. Kira parası ve hayat pahalılığının cenderesinde sıkılan emekçi halk çareyi kendi kollarına güvenerek ve bu hazine topraklarını işgal etmekte bulmuştur. Binlerce gecekondunun kendi kaderleriyle başbaşa bırakıldığı bu dağlık bölgede sömürü düzenine karşı kin, nefret ve mücadele ateşi yanmaktadır. Mahalle halkını Anadolunun çeşitli yörelerinden gelen, topraksız yoksul köylümüz oluşturmaktadır. Çoğunluğu 4-5 nüfuslu, çeşitli işlerde çalışmaktadırlar. Emekçi halkımız bu düzende yaşamını sürdürebilmek, insanca yaşamak, sömürüden kurtulmak için kendi sorunlarını kendi çözmeye başlamıştır.

Şunu biliyoruz ki, faşist diktatörlük gecekonduların "boğazın güzelliğini bozuyor" diye, "kanunsuz" diye şimdiye kadar bir çok yerde yıkımına girişmiştir. Kimi semtler mücadelesinde başarı kazanmış, kimisi de yenilgiye uğramıştır. Gecekondu yıkımını önlemek ve gecekondularımıza tapu verilmesi için tüm gecekondu halkı birleşip, örgütlü bir mücadeleye girişmeliyiz.

EVLERİMİZİ YAPIP HEMEN İÇİNE GİRELİM!

Dişlerimizle, tırnağımızla yaptığımız, bizler için yüklü mali külfet olan, yaptığımız gecekonduları bitirelim, boş alanları da dolduralım. Gecekondular hemen yapılmalı. Ve bütün halk hiçbir evi boş bırakmayacak şekilde evlerine taşınmalı ve gece gündüz bulunduğu ve çevredeki evlere sahip çıkmalıdır. Bizim sahip çıkmadığımız bu evleri faşist diktatörlük, halk düşmanları yıkar, ama biz içeri girip eve sahip çıkarsak ne burjuvazinin ne de halk düşmanlarının gücü yetmeyecektir. Yapılan evlerimizin ayakta kalabilmesi işgal ettiğimiz toprağa canımız pahasına sahip olmaktan geçer. Gülüzar Sönmez şöyle diyor: "50 yaşındayım, 6 nüfus, 4 kişi çalışıyoruz. Gecekonduları yıkamazlar, biz birleşmezsek yıkarlar. Bizde vatandaşız. Memlekette benim yerim yok.

Yerim olsa ben niye buraya geleyim. Asker isterler biz veririz, biz ölürüz. Biz vatandaş değil miyiz? Kim kimin manzarasını bozuyor, o zaman fakirler yaşamazlar olur mu? Onlar da bizim manzaramızı bozuyorlar. Hepimiz eşit olalım, bizi öldürsünler."

BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR

Halk düşmanları bizi yenmenin en iyi yolunun kaleyi içerden kuşatmak olduğunu iyi bilirler. Onun için önce bizi birbirimize düşürmeye çalışırlar. En ufak sınır anlaşmazlığı olsun, yol meselesi olsun bunu çözmek için çaba yerine bozgunculuk yapanlar en ufak meselede dahi aramızı açmaya özel gayret gösterirler. Ama biz bir bütün olarak tüm ihtiyaç ve dertlerimizi çözmede birlik ve dostça hareket ederek, o fırsattan yararlanmak isteyen, halk düşmanlarının heveslerini ağızlarında bırakalım. Bizim gücümüzü haklı olan davamızdan aldığımızı unutmamak gerekir.

DÜZEN UŞAKLARI SOYGUNCULARA (ÜÇKAĞITÇILARA) KARŞI UYANIK OLALIM!

Bu kapitalist düzeni ayakta tutan yalan, zulüm, baskı ve kandır. Rüşvettir. Bu nedenle biz ezilen gecekondu halkı olarak uyanık olmalıyız. Sınıf düşmanlarımıza karşı sınıf kinimizi arttırmalıyız. Aramızdan seçdiğimiz önderleri özel itina ile seçmeliyiz. Arsa satanları, çok arsa çevirenleri ve halktan haraç koparmak isteyenleri tespit etmede özel dikkat sarfetmeliyiz. Bu tespit ettiğimiz kişilere karşı tavrımız kişisel karşı çıkış olmamalı, aksine tüm gecekondu halkıyla karşı çıkmalıyız.

Selahattin Sarıtaş diyor ki: "29 yaşındayım. Gecekondu dağıtıldığını arkadaşımdan öğrendim.. Biz birbirimize yardım ediyoruz. Biliyoruz ki yıkmaya geldiklerinde hep birlikte karşılarına çıkacağız. Memleket olarak ayrım yoktur, buraya dışarıdan gelenler var açık gözler var. Paylaşıp buraları satmak istiyorlar, ama bırakmıyoruz. Sanki sırtımıza binen yetmedi, bir de onlar geliyorlar. Herkes buraya iş aramaya gelmiş, var mı öyle toprak satacaklar, parayla satılma yok."

GECEKONDU YIKIMINA KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİ ÖRGÜTLEYELİM!

Biz biliyoruz ki ağlamayana meme yok, biz bilmeliyiz ki biz zorla bu arazileri işgal etmezsek bu faşist diktatörlük bizim konut sorunumuzu halletmeyecektir. Bunun için zorla çevirdiğimiz topraklara halk düşmanlarının girip at oynatmasına müsaade etmeyelim. Gecekondu mahallesinin her bölgesine ev sahiplerinden oluşan mücadele edebilecek birer komiteler kurup-bu komitelerin önderliğinde tüm mahalleyi ayakta tutmak için gece gündüz evlerinizin bulunduğu bölgede nöbet tutalım, her hangi bir halk düşmanı saldırısına karşı birlikte göğüs gerelim, kendi gücümüze güvenelim, diğer mahallelerden gelecek yardımlara sahip çıkalım. S.Sontaş: "Onlar yıkarsa biz yaparız. Hep birlikte, hep bir mücadele, polis geldi mi polisin karşısına, asker geldi mi askerin karşısındayız. Ya bizi öldürecek ya da evlerimizi bize bırakacaklar" diyor.

BİRBİRİMİZE YARDIM ELİNİ UZATALIM, ARAMIZDAKİ TÜM MESELELERİ KARDEŞÇE ÇÖZELİM!

Halk düşmanları aramızdaki birliği bozmak için evleriniz ha yıkıldı, ha yıkılacak diye propaganda yapmaktadır. Burdaki amaçları evi yapılmamış olanların ev yapmasını önleyip, büyük halk kitlesinin berleşip çoğalmasını önlemek için bu propagandaya başvuruyorlar. Birliğin olmadığı yer de dirlik yoktur. Komşusuna yardım elini uzatmayan komşu değildir. Eğer biz birbirimizin evini yapmada, su taşımada, çamur katmada, biriket taşımada, parasız olanlara borç vermede üzerimize düşeni yapmazsak bu birlik kof birlik olur. Mücadelemizi dağıtan ve yenilgiye uğratan nedenlerden başka birşey olmaz. Biz tüm meselemizi çözmek için, tavrımız kendi aramızda kavga etmemek, küfüre, yalana, taraf tutmaya, kabadayılık yapmamaya dikkat etmektir. Aramızda meydana gelen olayları ikna ederek, hatasını göstererek halletmede, birbirimize yardım elini uzatmada üzerimize düşeni yapmalıyız.

ARSA PAYLAŞIMINDA HERKESE YETECEK VE DAHA ÇOK KİŞİNİN BAŞINI SOKACAK YERİ OLMASINA DİKKAT ETMELİYİZ!

Hiç bir kimse 250-300 m² 'den fazla yer çevirmemelidir. Fazla olanlar kardeşçe başka bir yoksula verilmelidir. Kimse parayla arsa almamalı ve kimseye arsa satmamalıdır. Arsa satma anlayışı faydacı bir anlayıştır. Birliğimizi bozan, fırsatçı ve halk düşmanlarının anlayışıdır. Binlerce yoksul ailenin kendi arasında huzursuzluk yaratacak her türlü olaydan sakınmalı, saflarımızı sıklaştırmalıyız.

BU SUSKUNLUĞUN NEDENİ NEDİR?

Şu an gecekondu mahallelerinde bir suskunluk var. Evlerin ne zaman yıkılacağının bilinememesinin verdiği suskunluk. Sanki kasaplık koyun gibi bekleyiş. Faşist diktatörlük yarın gecekondularımızı yıkmak için ordusuyla, polisiyle, panzeriyle gelecektir. Şimdiye kadar yıkılmamasının nedeni seçimler dönemiydi. Ve hepsi yalan söylüyorlardı. Oy almak için, gecekondulara tapu diyorlardı. Gecekonduya tapu verilmesi demek, mahallenin kurulmasını kabul etmek demektir. Ama bu halk düşmanları yüzlerini daha fazla gizlemeyecek, evlerimizi başımıza yıkacaklardır. Faşistlerin saldırıya geçeceğine hazır olalım, evlerimize sahip çıkalım, halk düşmanlarının önünde boyun eğmeden, evlerimizi yapıp içine girelim, yıkıma gelenlerin önünde aşılmaz set olalım.

Hiç bir toprak işgali, hiçbir grev, hiç bir boykot görülmemişki mücadele edilmeden başarıya ulaşsın. Yoksul gecekondu halkı devrimcileri bağrına basarak yıkıma karşı direniş komiteleri örgütleyip, kitlelere önderlik etmelidir. Kitlenin çoğunluğunun birliğini, beraberliğini, mücadele azmini geliştiren, çalışma anlayışı içinde olmalı ve hiçbir geri adım atılmamalıdır.

Yıkım anında bütün halk dışarıda olmalı, gelmeyenleri acele evlerine gelmeye zorlamalıdır. Biz yeterki mücadelemizde kararlı olalım, onlar bir yıkarlar, (biz birleşirsek onu da yapamazlar) iki yıkarlar ama biz her yıkılanı gece demeden, gündüz demeden yeniden inşa edersek direnişimiz başarıya ulaşır. Borçla yapılan, biriketi yazdıran, harcını da biz çamurdan yapan, işçiliğini de gün düz işyerinde, gece geç vakitlere kadar biz yapar ve ayda 450-500 liraya yaptığımız gecekondumuzu, bir karış toprağımızı, başımızı sokacak bir gecekondumuzu biz birleşir hep birden mücadele edersek kimse yıkamaz. Ecevit, Demirel mahallesi mücadele sonucunda kuruldu ve kazandı. Küçükbakkalköy de boş duran evlere günde iki kere taşınarak başarı kazandı, hepsi mücadele sonunda oldu. Yakacıkta mücadele verildiği halde evleri yıktılar. O zaman ya ölüm ya toprak diyen yiğit devrimci gecekondu halkına ve onların saflarında mücadele eden halkın yiğit devrimci evlatlarına selam. Selam olsun gece gündüz demeden dişiyle, tırnağıyla, kazmasıyla, küreğiyle, kadınıyla, çocuğuyla birlik içinde mücadele eden gecekondu halkına.

Bir Mayıs gecekondu mahallesinin yiğit mücadelesi iki süper devlet ve işbirlikçileri faşistlere ve sosyal-faşistlerin yüreğine korku salacaktır. Onları geriletecektir. Gecekondu halkı emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı mücadelede reformist hayalleri de yıkarak kendi gücüne güvenerek, Çamlıca mahallesinin, Örnek mahallesinin, Demirel, Ecevit, Ünalan mahallesinin desteğini, dayanışmasını da alarak gecekondu yıkımını önleyecek ve gecekonduların tapusunu zorla alacaktır.

ZAFER BİRLEŞENİN VE DİŞE DİŞ MÜCADELE EDENLERİN OLACAKTIR!

YAŞASIN 1 MAYIS GECEKONDU HALKININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

BİZİ EVSİZ, TOPRAKSIZ, GECEKONDULARDA YAŞAMAYA ZORLAYAN SÖMÜRÜCÜLER KAHROLSUN!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

İŞSİZLİĞE, HAYAT PAHALILIĞINA SON!

GECEKONDULARA TAPU VERİLSİN!

TÜM HALKIN İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ MÜCADELESİ YAŞASIN!

KAHROLSUN ÜLKEMİZİ ABD VE RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNE SATAN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

ÖRNEK MAHALLESİNDEN Bir Gurup Proleter Devrimci

KURTULUŞUMUZ DEMOKRATİK

DEMİRDÖKÜM işçisine Selam

15-16 Haziranlarda en önde yürüyen, 69'lardan beri sürdürdüğü mücadelesiyle işçi sınıfı hareketinde önder olan demir döküm işçileri, şimdi revizyonizme bir darbe daha vurdular. Revizyonistler, her yerde olduğu gibi, demir döküm işçisinin de mücadelesini bastırmak, demir döküm'ü kendi kaleleri yapmak için uğraştılar ama işte yine tokat yediler. Demir döküm işçilerinin başarısı, tüm işçiler birleştiğinde, maskeli maskesiz her türlü karşı devrimcilerin yenileceğini gösterir.

İşçi sınıfının en bilinçli kesimi olan, dünya devrim mücadelelerinde en önde yürüyen Maden işçisi, ülkemizde de, işçi hareketinde en önde yürüyor. 62'lerde, en önde Kavel işçileri mücadele bayrağını açtı ve maden işçileri, hep mücadelenin en ön safında yürüdü. Bunun içindir ki, DİSK'in sosyal-faşist yöneticileri, en büyük yığınaklarını maden işkoluna yapıyor, Maden-İş sendikasında azgın bir hegemonya uyguluyorlar. Ve yine revizyonistlere en şiddetli darbeleri maden işçileri vuruyor.

Faşistler de maden işkolunun işçi hareketi içindeki yerini bildiklerinden, hegemonyaları altına almaya çalıştıkları ve azgınca saldırdıkları başlıca iki işkolundan birincisidir. Onlar, bu işkolunda kurdukları faşist sendikalarıyla, fabrikalara yerleştirdikleri faşist çeteleriyle, maden işçisini yıldırmaya çalışıyorlar.

Maden işçisi, hem faşist çetelere ve faşist sendikalara, hem sosyal-faşist Maden-İş ve DİSK yöneticilerine karşı mücadelesini yükseltiyor. Bu mücadelede maden işçisi, kendi birliğine, tüm işçi sınıfının birliğine dayanacaktır.

Demir döküm işçisi önemli bir başarı kazandı. Ancak bu, hiç yeterli değildir ve henüz bir başlangıç sayılmalıdır. Şimdi zaferini ilerletmek, pekiştirmek diğer işçilere örnek olmak zorundadır. Bunları ise hiçbir zaman kendiliğinden yapmayacaktır. Ancak, proleter devrimcilerle sağlam bağlar kurduğu, proleter devrimci işçilere güvenip öğrendiği zaman, onların getirdiği gazete, broşür ve kitapları okuyup tartıştığı zaman, bilinçlenerek birliğini-dayanışmasını sürekli olarak geliştirdiği zaman en ön safta yürüyebilecektir. Demir Döküm işçisi sadece kendi fabrikasında olup bitenlerle değil, çevre fabrikalarla, diğer işçilerle ilgilendiği zaman, dahası sadece işçileri ilgilendiren sorunlarla değil, tüm ezilen yığınların sorunlarıyla ilgilendiği, faşist diktatörlüğün baskı ve zulmüne uğrayan diğer sınıfların yardımına koştuğu zaman, mücadelesini 2 süper devlet ve işbirlikçileri hedefine yönelterek sürdürdüğünde en önde yürüyebilecektir. Her türlü baskı ve cinayetleri protesto etmeyi öğrendiği zaman, kendisini kurtaracak olanın ancak işçi sınıfının bilinçli birliği olduğunu anladığı zaman başarı yolunda ilerleyecek, bütün işçi sınıfını uyandıran bilinçli kesimi olabilecektir. Böyle olmadığı sürece hem kazanılan başarılar kaybedilebilir, ve hem de yeni bir tuzağa kolayca düşülebilir.

Demirdöküm işçisi, mücadelesiyle sosyal-faşistleri fabrikadan söküp atacaktır. Tek tek her fabrika devrimci mücadelemizin kaleleri olmalıdır. Ama Demir Döküm işçisi mücadelesini kendi fabrikasıyla sınırlamamalı, direnişine omuz verdiği Sungurlar işçisiyle, yiğit direnişiyle sosyal-faşistlerin de maskesini düşüren Profilo işçisiyle, Boronkay, Motopar işçisiyle, Maden-İş'in tüm devrimci tabanıyla ve tüm işçi sınıfıyla birleşerek Maden-İş'in sosyal-faşist yöneticilerini devirerek devrimci işçilerin sendika yönetimine gelme mücadelesini yükseltmelidir. DİSK'in revizyonist yöneticilerine en büyük darbe, bu alandan vurulacaktır. Revizyonistlere karşı da mücadelemiz yükselmedikçe, faşistlere ve faşist sendikalara karşı da tutarlı mücadele etmek, zafer kazanmak mümkün olmaz. Faşistlere karşı mücadelesinde, sosyal-faşistlerin ihanetine uğradıkça, onun da mücadelesini arkadan hançerlediğini gördükçe, işçi sınıfının her gün daha geniş kesimleri, bu gerçeği kavramaktadır. Bu mücadelede, proleter devrimci işçilere büyük görevler düşer. Onlar, bu görevleri altederek önderliği ellerine alacaklardır, daha şimdiden almaktadır.

Selam Demir döküm işçisine, maden işçisine, tüm işçi sınıfına!

DEMİRDOKÜM İŞÇİLERİNİN SOSYAL FAŞİZME KARŞI ZAFERİ

T.D.D. fabrikasında altı ay önce yapılan temsilcilik seçiminden sonra lokal başkanlığı için de seçim yapılması gerekirken, seçim yapılmadan temsilcilik kadrosu kendilerine yakın, kendi yandaşlarını ve kendi kuyrukçularını atama ile lokal başkanlığına getirdi. Atama kararına işçi kitlesi büyük tepki gösterdi. Bu tepkiler üzerine temsilcilik kadrosu yapılan atamaları geçici olduğunu, ilerde lokal seçimleri yapılacağını söylemek zorunda kaldı.

10.6.1977 tarihinde seçim kararı aldılar. Silahtar Mehtap sinemasında yapılan seçimde işçi arkadaşlar sıra ile kürsüye gelerek temsilcilik kadrosunu eleştirdiler.

Bir işçi arkadaş; "bugünkü temsilcilik kadrosu demir döküm işçilerinin birliğini sağlamak yerine bu birliği bozuyor, ikilik sokuyor. İşçilerin arasında tamamen bölgecilik yarattılar. Bunlar kendi amaçlarına hizmet edenleri kadrolarına, fabrikanın kilit noktalarına verdiler.." Diğer bir işçi arkadaş ise, şöyle eleştiriyordu; "Dünyada emperyalistler Tayland'da, Angola'da, Şili'de nasıl ki darbe yaptılar, bunlar da Türk Demir Döküm fabrikasında öyle darbe yaptılar. Bu darbeleri sonucu son günlerde işçilerin üzerinde baskı ve terör uyguladılar." Salondaki bütün işçiler şöyle söylüyorlardı: "Hani bunlar devrimciydiler. Hani bunlar biz devrimciyiz diyorlardı... Bizler bunların devrimci olduklarına artık inanmıyoruz. Bunlarda işverenler gibi çıkarcıdırlar." Yapılan bu haklı eleştirilere temsilcilik kadrosu cevap veremedi.

Bundan sonra baştemsilci Turgut Alağaç eleştirilere cevap verecek yüzü olmadığı için şöyle dedi; "Buradaki bazı kişiler dışardaki etnik gruplar tarafından idare ediliyor." Bu sözler üzerine salondaki işçiler hep bir ağızdan tepki göstererek, "sen işçi sınıfına ihanet ediyorsun, bu masalları yapıyorsun" diyerek konuşmasını engellediler. Bu arada temsilcilerin kuyrukçusu olan pala Hasan da şöyle konuşuyordu: "Ben mücadele verdim. 6 ay içerde yattım, kimse bana yardım etmedi" diyerek hem işçi arkadaşlarına hem de örgütü olan Maden-İş'e ihanet edeceğini ispatlıyordu. Çünkü bu adam içerde yatarken, fabrikada işçiler kendi aralarında, yardım toplamış, gönderilmiş hem de Maden-İş sendikasına yardım yapmıştır.

Yine temsilcilerin kuyrukçusu olan Yılmaz Kırlak'ın elinde İ.G.D.'liler bir yazı vererek onu kendi gazeteleri gibi okumasını istemişlerdir. Fakat işçi temsilcilik kadrosu uygulayamadı. Çünkü işçilerin yanında itibarları kalmamıştı. İşçi sınıfı bilincinden yoksun olan İ.G.D. kuyrukçusu Yılmaz bu vazifeyi yerine getirememiştir.

Bundan sonra seçime ve oylamaya geçildi. Yapılan oylama neticesinde devrimcilerin önderliğindeki Yurtsever Devrimci işçiler kazandı. Üç lokal başkanlığını da aldılar.

Seçim sonuçlarını hazmedemeyen sosyal-faşistler, "bu kazananlar, Mao'culardır" diyerek seçimleri iptal etmeye uğraştılar. Ama başaramadılar. Başaramayacaklar da... Devrimcilerin günden güne gelişen mücadelesini ne faşist ne de sosyal-faşist güçler engelleyemeyeceklerdir. Onlar, şimdi güçlü gibi görünüyorlar ama sürekli olarak güç toplayan devrimciler, ve onların tepesine inecek yumruklarımızı bir gün indireceğiz.

Seçimlerin ikinci haftasında Maden-İş sendikasının grevdeki 40 bin Maden işçisine dayanışma olarak bir yövmiye aidat kesilmesi için alınan kararını temsilcilik kadrosu uygulayamadı. Çünkü işçilerin yanında itibarları kalmamıştı. Bunun uygulanmasına devrimci işçiler önderlik yaptılar. Dayanışma olarak bir sefere mahsus birer yövmiyenin verilmesi için işçilerin çoğundan imza toplamaya başladılar.

YIKILSIN FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALIĞI!
DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
YAŞASIN DEMİR-DÖKÜM İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!
NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

Demirdöküm'den proleter devrimci
Bir Gurup İşçi

Temsa işçileri:
DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Bizler Adana'da 280 işçinin çalıştığı Temsa (Terma Mekanik San. Ve Tic. Aş.) fabrikasında çalışmaktayız.

İşyerimizde iki dönem toplu sözleşme imzalayan yetkili sendika Türk Metal'e karşı, 3. dönem toplu sözleşmenin yaptırılmaması yönünde, iki yıla yakın bir süre önce kendiliğinden muhalefet gelişti. Muhalefet Maden-İş yönüne kayarak uzun bir süre bu sendikanın örgütlenmesi yapıldı.

Maden-İş yöneticilerinin sosyal-faşist yüzlerini göremediğimiz için, onların "söz ve karar sahibi tabandır" yalanlarına kanarak Maden-İş'in yetki alması için bütün gücümüzle örgütlenme çalışmalarını yapıyorduk. İşçilerin büyük çoğunluğunu üye yaptık da.

Bir süre sonra bu mücadeleye önderlik eden bizlerin M-L-Mao Ze dung düşüncesini kavramaya yönelmemiz, Maden-İş yöneticilerinin ve tüm sosyal-faşistlerin halk düşmanı karşı-devrimci yüzlerini görmemizi sağladı.

Onlar bizlerin omuzlarına basarak kendi sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmaya ve ülkemizi Rus emperyalizmine peşkeş çekmeye çalışıyorlardı.

Artık mücadelemiz çok yönlü bir hal almaya başlamıştı. Bir yandan işçi arkadaşlara bu gerçekleri kavratarak Maden-İş'i örgütlemeye çalışıyor, diğer yandan da Türk Metal'in faşist, Maden-İş'in sosyal-faşist yöneticilerine ve işveren Sabancı'ya karşı mücadeleyi sürdürüyorduk.

Bu gelişmeden ilk paniğe kapılan sosyal-faşistler oldu. Önder arkadaşlara "Maocular" diye saldırarak işçileri bölmeye çalıştılar. İşten atılan ve daha sonra DİSK içerisinde Maden-İş kolunda geçici olarak göreve başlayan iki arkadaş vasıtasıyla, tepeden inmeci bir şekilde, fabrika içersindeki devrimcileri akıllarınca tecrit etmek için örgütlenmeyi sürdürmeye çalıştılar. Çeşitli dedikodular yayarak, devrimci işçilerle ilişkileri kestiler.

Fakat bir şeyi unutmuşlardı: devrimci işçilerin diğer işçilerle tek yumruk halinde birleştiklerini.

Bu mücadele sırasında tüm işçiler sosyal-faşistlerin "söz ve karar sahibi tabandır" yalanlarının; özünde tabanı hiçe saymak olduğunu, devrimci işçileri ihbar etmek, işten attırmak, katı bir merkeziyetçilik uygulamak olduğunu gördüler, yaşadılar.

Türk-Metal sendikasından istifa edip Maden-İş'e geçmenin özünde hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini, her iki sendikanın da başına faşist ve sosyal-faşist ağaların çöreklenmiş olduğunu, her iki sendikanın da kurtuluşumuzu gerçekleştiremeyeceğini, ama hangi sendikanın içinde bulunursak bulunalım, devrimci muhalefetin oluşturulabileceğini ve devrimci işçilerin yönetime gelebileceğini kavradılar.

Çoğunluk Maden-İş'e üye olmasına rağmen yetki uyuşmazlığında, birinci irade beyanında Türk-Metal'le berabere kaldı. İkinci irade beyanında ise Maden-İş büyük bir farkla kaybetti.

SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ İŞ GÜVENLİĞİ

Bugün mücadelemiz yeni boyutlara ulaştı. Faşist Türk-metal ile Temsa işverenleri arasında sürmekte olan toplu sözleşme müzakerelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika grev, işveren lokavt kararı aldılar. Grev kararının işyerine asılmasından (2.6.977) sonra 6 işgünü süresince işveren çalışmakta olan fabrikadan makina, demir döküm, kalıp, işlenmemiş ve mamül durumundaki malzemeleri fabrikanın dışına bilmediğimiz yerlere taşıdı. Bütün uyarılarımıza rağmen faşist Türk Metal yöneticileri seyirci kaldılar.

6 iş günü süresinin son günü işçilerin tümünün sendika binasını doldurması ve "grev, grev istiyoruz" haykırışları karşısında, faşist yöneticilerin cevabı: "grev kararını asalı 6 işgünü doldu. Sabah grevi başlatmamız gerekiyor. Ancak genel merkezden emir gelmeden grevi başlatamayız. Bir sendika yetkilisi arkadaş genel merkeze gitti, emir gelene kadar sükunetle bekleyelim, hiçkimsenin söz ve tahriklerine uymayalım" şeklinde oldu. Faşistlerin niyetleri açıktı. Bizleri oyalayarak mücadeleden vazgeçirtmek. Çünkü grev kararını bizleri daha fazla paraya satabilmek için almışlardı.

Fakat yanılmışlardı. İşçiler hep bir ağızdan "yuh, yuh, faşist köpekler, satılmışlar" diye bağırarak cevap verdiler.

Devrimci bir temsilci arkadaşın çıkarak "bizler ne dersek o olur, sabah grevi başlatıyoruz. Bu satılmışlar ne derse desin" şeklinde haykırması üzerine, coşkun bir alkış ve tezahürat sesleri sendika binasını çınlattı.

Sabah grevi başlattık. Akşama kadar sendika yöneticileri ortalıkta gözükmediler. Akşam üzeri grev yerine geldiklerinde, işçilerin kararlılığını ve azmini görerek kendilerinin de grevi desteklediklerini (!) söylemek zorunda kaldılar.

İşçilerin birliği ve kararlılığını bozmak, grevi tesirsiz hale getirmek isteyen işveren, Adana mahkemesinden, içerdeki mamül maddelerin dışarıya çıkarılması, hammaddelerin içeriye girdirilmesi, gelen evrağın içeriye girdirilmesi, çıkarılması gerekenin çıkarılmasına, içerde bulunan hammaddelerin mamül duruma getirilebilmesine, içerde çalışmak isteyen sendikalı veya sendikasız ve hatta grevde bulunup da grevden vazgeçen işçilerin çalışabilmesine, grevdeki işçilerin buna mani olmamasına ilişkin karar aldırmıştır. Bu kararın hakim katib tarafından okunması üzerine tüm işçiler karşı çıktılar. Bunun üzerine işveren jandarma getirterek 15 Haziran günü, bu kararı zorla uygulatmaya kalktı.

İşçilerin bilinçli ve kararlı direnişleriyle karşılaşan jandarma başçavuşu "çekilin yoksa şerefsizim sizi vurdururum" diyerek silah doldurttu. Tüm işçiler kol-kola girerek kenetlendi. Başçavuşun askerlerini ateşe hazır duruma getirmesi ve işçilerin bu durum karşısında da dağılıp gerilememesi, daha da kararlılık göstererek namlulara karşı bağırlarını açmaları, bir arkadaşın göğsünü açarak ileri fırlayıp "sen kimi vuruyorsun, erkeksen yap da görelim" diyerek başçavuşun yakasına yapışması, bütün işçilerin "bizim cesetlerimiz çiğnenmeden içeriye kimse giremez" diye haykırmaları üzerine askerlerini çekerek gitmek zorunda kaldı. İşçiler fabrikaya girmek isteyen patron ve vekillerini de yuhlayarak fabrikanın önünden uzaklaştırdılar.

15-16 Haziran'da tankların üzerinden aşan işçi sınıfı, yedi yıl sonra aynı gün faşist namlulara karşı göğüslerini açarak yürüdüler. Bu, işçi sınıfının, halkımızın can düşmanı iki süper devlet ve işbirlikçileri faşistler ve sosyal-faşistlere karşı daha bilinçli daha kararlı mücadelesini göstermektedir. Bu, işçilerin birliğinin faşist ve sosyal - faşist tertipleri boşa çıkarttığını göstermektedir.

Bu gün (21.6.1977) grevimiz sürmektedir. Bu grevimiz MESS'e de karşıdır. Emperyalizme bağlı tekelci burjuvazinin, içine düştükleri buhranın yükünü işçi sınıfına ve emekçi halkın sırtına yıkmak ve işçi sınıfının mücadelesiyle kazandığı hakları gaspedebilmek için kurulan faşist MESS'i parçalayana kadar sürecektir. MESS işverenleri bugüne kadar kazanmış olduğumuz ekonomik haklarımızı geri almak, sendika özgürlüğümüzü yok etmek istiyorlar.

Faşist sendikacılar MESS'e karşı ihanet suskunluğu içindeler. Sosyal-faşistler ise bir yıldır MESS işverenleri ile gizli pazarlıklar yaparak bu mücadeleyi geciktirdiler. İşçi sınıfının zorlaması sonucu grev kararı alan DİSK'in sosyal-faşist yöneticileri, yetkili olduğu tüm işyerlerinde birden greve gitme yerine bazı işyerlerinde giderek, işçi sınıfının birliğini ve gücünü parçalamaya çalışıyorlar. Fakat mücadelemiz faşist ve sosyal faşist sendikacıların işçi sınıfına düşman, süper devletlerin işbirlikçisi yüzlerini açığa çıkartacaktır.

Gerici ve faşist yasalar, sosyal-faşist ihanetler, 15-16 Haziran direnişiyle, DGM'ye karşı mücadeleyle nasıl ki yerle bir edildiyse, faşist MESS de işçi sınıfının kendi gücü ve mücadelesiyle ve emekçi halkımızın desteğiyle parçalanacaktır.

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ, İŞ GÜVENLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
KAHROLSUN FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARI!
NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

TEMSA FABRİKASI'NDAN PROLETER DEVRİMCİLER

Yoksul halkın yaşadığı mahallelere yol, su, elektrik verilmelidir

Köyde toprak ağalarının toprakları gaspetmesi, hazine arazilerini de kendi üzerlerine tapulayarak köylüleri topraksız bırakması yüzünden, yıllardan beri üzerlerinde yaşadıkları toprakları ve köylerini terkederek şehre göç eden köylüler şehirde de işsizlik ve pahalılığın ağır yükünü omuzlamak zorunda kalıyorlar. Kapitalizmin gelişmesi, kapalı köy ekonomisini yıkması, toprak ağalarının da modern aletlerle toprakları işlemesi sonucu yaratılan işsizlik ve yoksulluk kendini şehir köşelerindeki gecekondu tipindeki mahallelerde göstermektedir. Şehrin lüks semtlerinde yaşayanlara her gün su verilirken, yolları yapılırken, elektriği her gün yanarken, yoksul halkın ve geniş çoğunluğu işsizlerin oturduğu, Fiskaya, Fiskaaltı, Benusen mahallesi halkı da elektriksizliğin, susuzluğun, yolsuzluğun çilesini çekmektedir.

Bütün sorunlarımızın olduğu gibi, yol, su, elektrik gibi sorunlarımızın da sebebi sömürü ve zulüm düzenidir. Emperyalistlere bağlı büyük burjuvazi ve zalim toprak ağalarının devleti, bütün sorunlarımızın, taleplerimizin, isteklerimizin önündeki engeldir.

Ancak kendini halktan yana, ilerici, devrimci ilân eden ve Diyarbakır CHP gençlik kolları ve Belediye yönetimini gaspeden Rusya'nın uşakları sosyal-faşistlerin, halkın, yol, su, elektrik sorununu bir AP'li, MHP'li ve MSP'li belediye gibi ele almalarında şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü onlar halkın sorunlarını çözmeyi, sömürü ve zulüm düzenini alaşağı etmeyi esas almazlar. Onların böyle bir sorunları yoktur. Onların amacı, efendileri Rusya'nın ülkemizi daha fazla sömürebilmek için uşaklık, yaltaklık yapmaktır. Onların amacı bu olduğuna göre yoksul halk elektriksiz kalmış, yolsuz kalmış, susuz kalmış, halk ölüsünü yıkayacak su bulamayıp ölüsünü köye taşımış hiç önemi yok. Geçen sene yoksul halkın sağlık kolejinin pis lâğım suyunu içmesi yüzünden 200 çocuğun koleraya yakalanarak ölmesi önemli değildir. Onlar için önemli olan daha fazla sömürü daha fazla uşaklıktır. Varsın onlarda Amerikan uşakları gibi sömürü ve zulüm uygulasın. Uşaklık yapsın ama halkımız onların yüzündeki ilerici! devrimci! halkçı! maskesini indirmesini bilecektir. Su için belediyeye kadar yürüyüş yapan kadınlarımız, kızlarımız, oğullarımız onları koltuklarından, alaşağı etmesini bilecektir.

Fiskaya ve Fiskaaltı mahallelerine su veren su borularından birini yüzme havuzuna diğerini para karşılığında kan merkezi bankası inşaatı müteahhidine satanların ilericilikle halkçılıkla, devrimcilikle alakası olamaz. Olsa olsa halka karşı devrimcilik adını kullanan Rus uşağı olur. Yenişehir'in suyunu gece gündüz akıtanların, yoksul halkın yaşadığı semtlere günde bir iki saat verilen suyu da kesmesi onların kimlerden yana olduğunu göstermiyor mu?

Bütün ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimcilerin yoksul halka karşı oynanan bu oyunları bozmaya CHP ve Belediye'nin yönetimini gaspeden Rusya'nın uşakları sosyal-faşistlere karşı mücadeleye çağırıyorum.

YOKSUL HALKIN YAŞADIĞI MAHALLELERE YOL, SU, ELEKTRİK VERİLMELİDİR!
KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER!
KAHROLSUN ABD VE RUS SOSYAL-EMPERYALİSTLERİ!

Fiskaya ve Fiskaaltı mahallesinde 2 aya yakındır hiç su akmadığından ilk defa 100'e yakın, ikinci sefer 200'e yakın öğrencilerle beraber kadın, çocuk, erkek kovalarla beraber belediyeye kadar yürüyüş yaptılar. Aşağıda yürüyüş yapan 5-6 mahalle sakiniyle yapılan konuşma var.

H.Y. Mahallede kaç hane var?

M.Sak. 1000 hane kadar var.

H.Y. Her evde musluk var mı?

M.S. Hemen hemen her evde var.

H.Y. Neden yürüyüş yaptınız?

M.S. Su için. Yolumuz yok, suyumuz yok, çaydan (Dicle nehrinin bir kolu) su getiriyoruz. Haram su. Geçenlerde bir kadın öldü, kadını yıkamak için su bulamadık. Haram su olan çaydan getirdik.

H.Y. Kaç gündür suyunuz gelmiyor?

M.S. Kıştan beri hemen hemen gelmiyor. 2 ay evvel tankerle su getiriyorlardı. 2 aydır onu da bıraktılar.

H.Y. Olay nasıl oldu anlatır mısınız?

M.S. İki sefer belediyeye gittik. Birinci sefer rica ettik. Sayımız kadınlı çocuklu 100'e yakındı. Kovalarımızla Belediye'ye doğru yürüdük. Reis Muavininin karşısına çıktık. Reis Muavini "kalabalık etmeyin, suyunuzu akıtacağız akşama gelir" dedi. Bekledik gelmedi. Ertesi gün yine gelmedi. Bunun üzerine yeni baştan Belediye'ye gitmeye karar verdik. Bu sefer polislerle çarpıştık. Polis bize yardım etmek isteyen talebeleri yakalamak istedi. 10 kişi kadardı. Talebeleri yakalayıncaya kadar birşey demedik. Ancak talebeleri yakalayınca "hücum" diye bağırdık.

H.Y. İkinci olay nasıl oldu. Baştan anlatır mısınız?

M.S. İkinci sefer 200 kadar kadın erkek, çocuk ve bize yardım eden talebelerle yola çıktık. "Su yok, yol yok, oy yok, Fiskaya'ya oy'a gelen namussuzdur" diye bağırdık. Belediye'ye kadar yürüdük. Kapıda polis bize engel oldu. Bana "bunları sustur, seni Reis'e çıkaracağım" dedi. Bende kadınları susturdum. Bu arada polisin bize yardım için gelen talebeleri yakaladığını duyduk. Bunun üzerine eğer talebeleri bırakmazlarsa çıkmayacağımı söyledim. Onlarda ana kuzusu, bizim için canlarının yanmasını istemedik. Kadınlara "hücum" diye bağırdım. Bu arada bir kadın kendi kovasını polisin başında iki kat etti. Hep beraber "bitlendik, içmek için su istiyoruz", "talebeleri bırakın" diye bağırdık. Bizim mücadelemiz sonucu talebeleri bıraktılar. Daha sonra beni Reis muavinine çıkardılar. Reis muavinine dedim ki "neden ofiste senin 4 katlı evine hergün su çıkıyorda bizim eve iki aya yakındır su gelmiyor." Reis suyun akacağını söyledi. Ancak o günden beridir su akmıyor.

H.Y. O günden sonra Belediye'den halinizi soran oldu mu?

M.S. Belediye reisi bir defa arabayla gelip gitmiş. Bundan başka o günden sonra itfaiye arabasıyla 2-3 defa su getirdiler... Bundan başka yine haber çıkmadı.

Bir başkası: Biz yürüyüşe geçtiğimizde biri "talebe aranıza almayın kavga olur" dedi.

Ama ben "ne olursa olsun talebeyi aramıza alalım" dedim.

H.Y. Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

M.S. Su istiyoruz. İlk defa gittik rica ettik, ikinci defa hücum ettik, eğer yanımızda talebeler olmasaydı, belediyeyi yıkardık, talebelere zarar gelsin istemedik. Üçüncü defa gidersek ölüm çıkar. Eğer bize su vermezlerse valiye, o da olmazsa kolorduya çıkarız. Ya su, ya ölüm! Biz gavuristandan gelmedik. Eğer esirsek bizi esirlerin arasına sürsünler. Biz su istiyoruz. Uyku durak kalmadı. Su taşıya taşıya mahvolduk.

Diğer biri: Biz çalışmadan su gelmez. Kadın, erkek bir olup suyun gelmesi için çalışmalıyız.

Diğer biri: İki saat evvel bir kadın öldü. Su bulamadığımızdan yıkayamadık. Öğleye köye götürdüler.

M.S. Sen şöyle yaz. Fiskaya esirdir. Kiracı olan evini bırakıp gitti. Biz ya su istiyoruz, ya ölüm olur.

H.Y. Susuzluktan kaç kişi evini terk edip gitti?

M.S. 3 ev terk edip gitti. Daha da giden olacak. Her bir ev çok pahalıya mal oldu. Şimdi de su bulamadığımızdan terk edip gitmek zorunda kalıyoruz.

Diğeri: Her ay başı belediye suyumuz aksın akmasın 750 Kr. alıyor bunu hiç aksatmıyor.

H.Y: Daha evvel hiç müracaat ettiğiniz oldu mu?

M.S. Evet. Valiye, YSE, DSİ'ne gittik, şahsen ben belki on defa belediyeye gittim.

H.Y. Şimdilik suyunuzu nasıl temin ediyorsunuz?

M.S. Bir pis çeşme var. Bir kısmımız oradan, bazımız aşağıdaki çaydan, kimimiz de Trahomdan su getiriyoruz.

H.Y. Bu çeşmedeki suyun nereden geldiğini biliyor musunuz? Görünüşe göre içilir hali yok.

M.S. Bu sağlık kolejinin pislik suyudur. Ağıza almak mümkün değil. Sayın vali, reis, savcı'ya soruyoruz bu su içilir mi. Siz bu sudan içebilir misiniz?

Diğer biri: Geçen sene kolera salgını vardı mahallemizde, daha sonra gelen sağlık ekipleri salgının çeşmedeki sudan geldiğini tesbit etti. Ve hükümet iki defa kapattı, ancak biz çaresizlikten tekrar açtırdık.

H.Y. Hastalık oluyor mu, hastalıktan ölen oldu mu?

M.S. Hastalık çok. Geçen yıl 200'e yakın çocuk öldü. Çocuklar çok ölüyor. Bu sene de sıcaklık arttı mı hastalık artar.

H.Y. Belediye'nin tavrı ne size karşı?

M.S. Belediyeyi görmüyoruz. Kim gidiyorsa belediye başkanı meşgul diyorlar, kimse belediye başkanına güvenmiyor. Şu karşıda (şehir dışında) tek kat ev var. Onu belediye başkanı kendine yaptırmış. Suyunu, elektriğini çekmiş, rahat rahat oturuyor.

H.Y. Belediye başkanı CHP'li, ne diyorsunuz? CHP halka birşey yapar mı?

M.S. Belediye Başkanı CHP'li ama CHP'yi takip etmiyor. CHP'nin milletin derdini yerine getirmesi gerekir. Burası CHP'li, biz CHP için herşeyi yaptık ama o bizim için birşey yapmadı.

H.Y. CHP'den ne bekliyorsunuz?

M.S. Çok şey bekliyoruz. Yol, su, elektrik, toprak, işçilere, memurlara yardımcı olmasını istiyoruz.

H.Y. Bunları CHP yapar mı?

M.S. Ümidimiz var.

H.Y. Başka ne tür sorunlarınız var?

M.S. Yolumuz yok. Geçen sene karım hastalandı. Şu kadar kısa yol için 60 TL. verdim. Hastalarımız oldumu hastahaneye kucağımızda taşıyoruz. Şu gördüğünüz dik kayalardan kucağımızda taşıyoruz. Yol olmadığından araba mahalleye girmiyor. Bu sene iki kadın sahipsizlikten öldü.

Diğer biri: Şu gördüğün tepe için belki on defa belediye'ye gittim. Dozer istedik vermedi. Yol ve su sorunumuz var.

H.Y. Gazetemizden birşey istiyor musunuz?

M.S. Dertlerimizi anlatın istiyoruz. Biz kendi dertlerimizi Hürriyet gazetesine yazdık, ama çıkmadı.

HALK DEVRİMİNDEDİR

1977 SEÇİMLERİ NE GÖSTERDİ? (II)

EŞİT OLMAYAN GELİŞME HALK KİTLELERİNİN UYANIŞINI DOĞRUDAN ETKİLİYOR

73 seçimlerinde partilerin oy oranlarının önemli ölçüde değişmesinin bu değişimin 77 seçimlerinde daha da hızlanmış ve belirginleşmiş olmasının, halk kitlelerinin yarı-sömürge, yarı-feodal yapının aynen sürmesine karşı artan muhalefetinin, bir göstergesi olduğuna daha önce ele almıştık. Bu değişimin bölgelere göre durumunu ele almadan önce birkaç noktanın üzerinde durmak gerekir.

Birincisi 46, 50 ve 57 seçimlerinde de 73 ve 77 seçimlerine benzer bir oy oranı değişimi gözükmektedir. 46, 50 ve 57 seçimlerindeki değişim de halkın yarı-sömürge ve yarı-feodal yapıya karşı memnuniyetsizliğinin bir ifadesiydi. Ancak bugünle kıyaslandığında kitlelerin tecrübesi ve eğitimleri daha geriydi. Bu bakımdan, düzene karşı muhalefet düzenin temsilcisi bir faşist kliğe karşı başka bir faşist kliği destekleme şeklinde sonuçlanıyordu. Oysa 73 ve 77 seçimlerinde reformcu CHP'nin sağladığı geniş desteğin ardında kitlelerin düzenin aynen sürmesine karşı yaygın muhalefetinin yanısıra, tecrübe ve eğitimlerinin gelişmiş olması ve devrimci kabarış vardır. CHP programının reformcu muhtevası, düzene karşı muhalefeti gittikçe daha da derinleşen kitlelerin seçimde CHP'ye oy vermelerinde etkili olmuştur.

İkincisi, kitlelerin düzene karşı muhalefeti genel olarak CHP'yi destekleme yönünde belirmekle birlikte bir ölçüde MSP'yi ve MHP'yi destekleme şeklinde de tezahür etmiştir. Ve seçim sonuçları bu muhalefetin ölçüsünü hiç bir zaman tam olarak yansıtamaz. Bu muhalefetin gücü grevlerde, toprak işgallerinde, kitle direnişleriyle gerçek anlamda ortaya çıkar. CHP yöneticileri 77 seçimlerinde "oy patlaması" bekliyorlardı. Ama "oy patlaması" olmamıştır. Çünkü CHP reformizmi halk kitlelerinin muhalefetini kucaklayacak, ilerletecek bir siyasi çizgi değil, aksine dizginleyici bir çizgidir. Oysa özellikle büyük şehirlerde işçi sınıfının ve toprak mücadelesinin geliştiği alanlarda yoksul köylülüğün özlemleri, CHP'nin vaadlerini aşmaktadır. Yine de seçim sonuçlarını bazı CHP yöneticileri "oy patlaması" olarak değerlendirdiler. Bugün kitlelerin muhalefeti ve devrimci kabarış öylesine yaygındır ki, CHP halk muhalefetini dizginleyici bir rol oynamasına karşın yine de önemli bir oy artışı sağlamıştır.

Üçüncüsü, CHP esas olarak büyük burjuvaziyle uzlaşan orta burjuvazinin ve zengin köylülerin çıkarlarını savunan bir partidir. Reformcu programının en ileri uygulaması bile, orta burjuvazinin, büyük burjuvazinin yedeğinde bir ölçüde palazlanmasından, ve zengin köylülüğün durumunda nispi bir düzelme ve gelişme olmasından başka bir sonuç veremez. CHP'nin işlevi yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı bir iki küçük değişiklikle korumaktır. Bu durumuyla CHP, özellikle bunalım dönemlerinde, bugün olduğu gibi, emperyalistlerin ve hakim sınıfların tercihi, faşist diktatörlüğün "demokratik" görünümlü sopası olabilmektedir. Öyleyse böyle bir partiyi, geniş halk kitlelerinin, özellikle bir devrimci kabarış döneminde desteklemesinin nedeni nedir? Bu desteğin nedeni CHP programının ne ölçüde reformcu olup olmadığı değildir. Bu desteğin nedeni kendiliğinden yükselen halk hareketinin reformcu bilinçten öteye varamamasıdır. Bunun da ardında yatan proleter devrimci hareketin genç ve henüz halk hareketine yeterince öncülük edememesidir. Halk hareketinin proleter devrimci önderlik altında birleşmesi için önce reformcu bilinç aşamasından geçmesi gerektiği düşünülmemelidir. Halk kitleleri kendi tecrübeleriyle reformizmi tanıyacak ve reformcu hayalleri aşacaklardır, aşmaktadırlar. Ama bu sürecin en sağlıklı ve dolaysız yoldan gerçekleşmesi ve halk kitlelerinin devrimci hedeflere yöneltilmesi aynı zamanda proleter devrimcilerin bu uğurda yürütecekleri sistemli ve kararlı mücadeleye bağlıdır.

Dördüncüsü, bu seçimlerde proleter devrimcilerin, doğru bir seçim siyaseti belirlemelerine rağmen, bu siyaseti her alanda aynı şekilde yaygın olarak pratiğe geçirememeleri seçim sonuçlarına proleter devrimci hareketin potansiyelinin tam olarak yansımasını engellemiştir. Ayrıca hakim sınıfların, askeri bürokratik devlet aygıtı altında ve kendi koydukları sınırlar içindeki seçimlerde proleter devrimci hareketin gerçek gücünün seçim sonuçlarına tam olarak yansıması olanaksızdır. Bu güç başta işçi sınıfı ve yoksul köylülük olmak üzere tüm halk sınıf ve tabakaları içinde saldığı sağlam devrimci kökleri ölçülür.

Seçim sonuçlarını değerlendirirken yanlış sonuçlara varmamak için bu önemli noktaları sürekli gözönünde tutmalıyız.

SANAYİ MERKEZLERİNDE HIZLI BİR BİLİNÇLENME VAR

Yukarıda saydığımız noktaları hesaba katarak ve halk kitlelerinin düzenin aynen sürmesine karşı çeşitli seviyelerden hoşnutsuzluğunun seçimlerde daha çok CHP'yi destekleme şeklinde belirdiğini göz önünde tutarak, çeşitli bölgelere göre CHP oylarının artışına baktığımızda, eşit olmayan gelişmenin emperyalizme bağlı kapitalistleşmenin kitlelerin bilinçlenmesini doğrudan etkilediğini görüyoruz.

Özellikle emperyalizme bağlı kapitalistleşmenin yoğunlaştığı sanayi merkezlerinde işçi sınıfı ve şehir küçük burjuvazisi hızla siyasete açılmaktadır. Derinleşen buhran bu sınıfları oldukça derinden etkilemektedir.

ŞANAYİ MERKEZLERİNDE CHP OYLARI (Yüzde Olarak)

	Oy Oranı	73'e göre yükselme
Istanbul	58.2	9.3
Ankara	50.7	8.8
İzmir	52.7	8.6
Adana	46.8	7.0
Kocaeli	43.8	10.2
Bursa	36.8	8.8
Zonguldak	45.7	5.9
Eskişehir	41.6	9.7
Hatay	55.0	17.5
Kayseri	31.3	8.0
Samsun	41.1	10.4

Üç büyük şehirde CHP oyları sürekli artış göstererek %50'yi geçmiştir. Bu artışın ardında bu illerde işçi sınıfının ve farklı siyasi yönelimler, gösterse de şehir küçük burjuvazisinin hızla siyasete açılması vardır. İşçi sınıfının uyanışı bu illerde CHP vaadlerini aşmaktadır. İstanbul'daki CHP mitingi bunun bir örneğidir. Bu mitingde işçi kitleler CHP'nin reform vaadlerinden çok CHP'nin miting alanlarında söylemek zorunda kaldığı iktidara ve düzene yönelik demagojisine ilgi gösteriyorlardı.

Ayrıca sürekli şehre göçün de bilinçlenme ve siyasete açılmaya önemli bir etkisi olmaktadır. Bu durum üç büyük şehirde olduğu gibi, kapitalizmin yoğunlaştığı öteki illerde de gözükmektedir. Ayrıca, Hatay, Bursa, Zonguldak, Kayseri gibi bu iller aynı zamanda kapitalist pazarın geliştiği ve tarıma kapitalist ilişkilerin yaygın bir şekilde girdiği illerdir. Tarım kesiminde de emperyalizme bağlı kapitalizmin gelişmesine ve son yıllarda derinleşen buhrana bağlı olarak başta tarım proletaryası, yoksul ve küçük köylü katmanlar olmak üzere orta köylülük hızla siyasete açılmaktadır.

KAPİTALİST PAZARLA ÇELİŞKİSİ ŞİDDETLENEN KÜÇÜK VE ORTA KÖYLÜLÜK SİYASETE AÇILIYOR

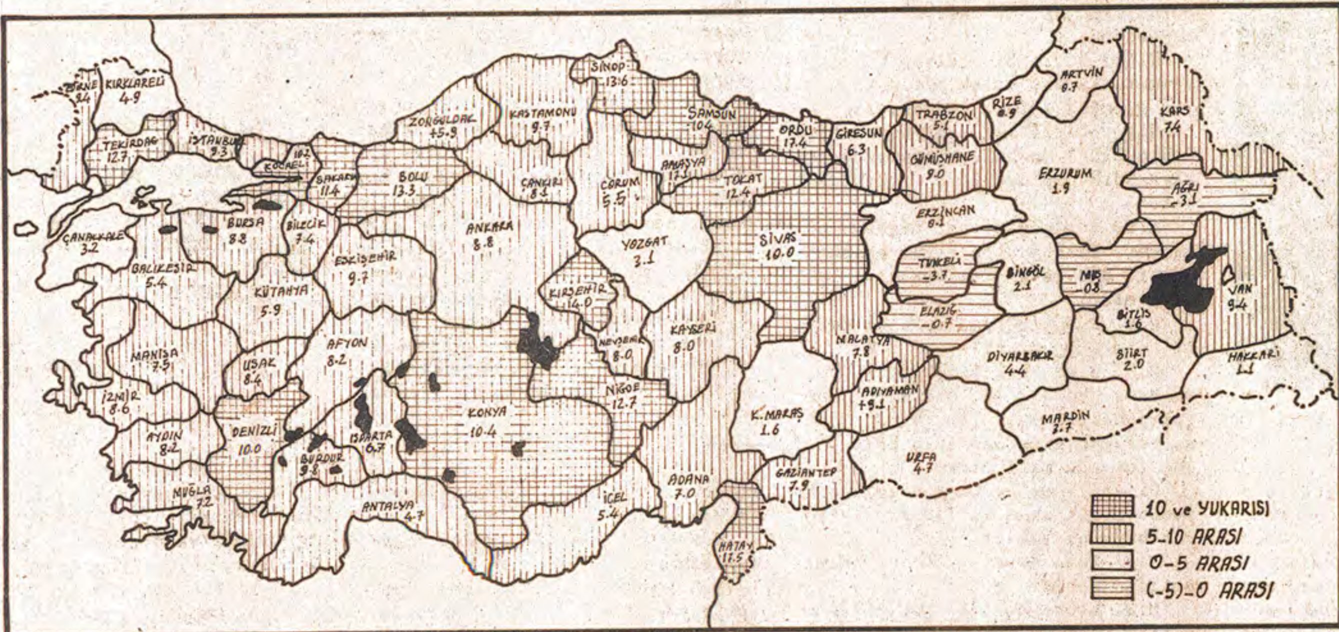
Emperyalizme bağlı kapitalizmin ikinci derecede geliştiği ama tarım kesiminin kapitalist pazara açıldığı, kapitalist ilişkilerin tarıma girdiği, toprak ağalığının iç başkalaşım geçirerek büyük sahipliğine dönüşmekte olduğu bölgelerde de tarım proletaryasının yanında özellikle küçük ve orta köylülük içinde hızlı bir siyasete açılma gözükmektedir.

Sanayinin yoğunlaştığı iller yanında, batı illerinin hemen hemen tümünde, bazı Karadeniz ve Güney illerinde açık bir şekilde ve Ege'de ortak bir özellik olarak gözükmektedir.

BAZI BATI İLLERİNDE CHP OYLARI (Yüzde olarak)

	Oy Oranı	73'e göre yükselme
Uşak	47.4	8.4
Afyon	27.4	8.2
Aydın	38.3	8.2
Denizli	43.5	10.0
Muğla	42.4	7.2
Sakarya	36.1	11.4
Bolu	28.3	13.3

1973 seçimlerine göre 1977 seçimlerinde CHP'nin illere göre oy oranındaki degişme

Özellikle tütün, üzüm, haşhaş, fındık gibi ürünlerin üretiminin yaygın olduğu bölgelerde küçük ve orta üreticilerin kapitalizmle olan çelişkisi, sanayi ve tarım proletaryasının yanında, bu kesimlerin önemli ölçüde siyasete açılmalarına yol açmaktadır. Ne var ki, bu gibi illerde bilinçlenme hızlı olmasına rağmen öteki sanayi bölgelerinde olduğu kadar yaygın değildir. Bu durum CHP oylarının oranının bu illerde, sanayi bölgelerindeki oy oranlarının yaklaşık %10'luk bir miktarda az olmasına yansımıştır. Ayrıca bu bölgelerde küçük ve orta köylülüğün sanayi proletaryası yanında göreceli genişliği sanayi merkezlerine göre daha yavaş bir bilinçlenmeye yol açmasının yanında, reformizmin bir ölçüde küçük ve orta üreticilerin taleplerine daha çok hitap etmesi, reformizme diğer alanlardakine göre daha köklü bir taban yaratmaktadır.

KÜÇÜK TOPRAK MÜLKİYETİNİN YAYGIN OLDUĞU DURGUN BÖLGELERDE SARSINTI VAR

Emperyalizme bağlı kapitalizmin daha az ve yavaş geliştiği feodal ilişkilerin çeşitli biçimlerde varlığını sürdürdüğü ve küçük toprak mülkiyetinin yaygın olduğu durgun bölgelerde özellikle, yoksul ve küçük köylülük içinde yarı-feodal, yarı-sömürge yapıya karşı pek hızlı olmayan bir muhalefet gelişmektedir. Ne var ki, bu muhalefet seçim sonuçlarına çarpık bir şekilde yansımıştır. Küçük üretimin yaygın olduğu Doğu Karadeniz ve özellikle feodal ilişkilerin çeşitli biçimlerde varlığını sürdürdüğü İç Anadolu Bölgesinde bu gelişme belirgindir.

BAZI İÇ ANADOLU İLLERİNDE CHP OYLARI (Yüzde olarak)

	Oy Oranı	73'e göre yükselme
Kırşehir	45.0	14.0
Nevşehir	34.6	8.0
Niğde	35.1	12.7
Çankırı	22.6	8.1
Konya	31.3	10.4

Bu illerde CHP'nin tabanı bir ölçüde "geleneksel oy" a dayanmaktadır. Ve Konya ili hem sanayileşmenin, hem feodal ilişkilerin hem de küçük toprak mülkiyetinin birarada varolduğu bir ildir. Tüm bunlar gözönüne alındığında CHP'nin durumu küçük köylülüğün uyanışını tam yansıtmamaktadır. Ayrıca küçük ve yoksul köylülüğün muhalefetinin toprak özlemi yönünde geliştiği bu bölgelerde CHP'nin reformcu programı küçük ve yoksul köylülük üzerinde yaygın bir etki sağlamaktan yoksundur.

İç Anadolu'nun kuzeyinde gözüken CHP oylarındaki %10'luk artış üzerinde birkaç etken rol oynamaktadır. Alevi ve sünni halkın birlikte yaşadığı bu illerde CHP mezhep ayrılığına dayanmış, özellikle aday listelerini buna göre düzenlemiştir. CHP oylarındaki artış ancak tali olarak küçük köylülüğün siyasete açılmasının son yıllarda hızlandığını bir ölçüde göstermektedir.

Tüm bunlar gözönüne alındığında seçim sonuçları küçük toprak mülkiyetinin yaygın olduğu bölgelerde küçük köylülük saflarındaki gelişmeyi tam olarak göstermekten uzaktır. Gözlemlerimize dayanarak bu bölgelere baktığımızda ise küçük köylülüğün toprak talebi yönünde muhalefetinin geliştiği ama bu muhalefetin değişik siyasi akımları destekleme şeklinde belirdiği gözükmektedir.

TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİN GELİŞTİĞİ ALANLARDA HIZLI VE GÜÇLÜ BİR BİLİNÇLENME

65'lerden bu yana mevzi olarak toprak ve özgürlük mücadelesinin geliştiği alanlarda hızlı ve güçlü bir uyanış vardır. Bu uyanış işçi sınıfının uyanışı gibi güçlü bir potansiyeldir. Mevzi kalan ve özellikle Güney Doğu ve Doğu Anadolu bölgesinde toplanan bu alanlar köy ve kasaba düzeyinde olduğundan seçim sonuçlarına il düzeyinde yansımamıştır. Ayrıca reformcu CHP'nin aldığı oylardan bu alanları net olarak görmek mümkün değildir. Örnek olarak yoksul köylülüğün toprak talebinin yaygınlaştığı, demokratik muhtevada milli mücadele geleneği olan ve devrimci çalışmanın uzun yıllardır Tunceli'de proleter devrimcilerin çok güç şartlarda seçim çalışmalarını yapmış olmalarına rağmen, proleter devrimci adayın aldığı 8200 oy (oran olarak %17.3 oranında) toprak ve özgürlük mücadelesinin geliştiği alanlarda bilinçlenmenin niteliğini göstermesi açısından çok önemlidir. Aynı şekilde toprak mücadelesinin geliştiği Pazarcık ilçesinin bağlı olduğu Maraş ilinde de proleter devrimci aday 8.000'in üstünde oy almıştır.

FEODAL İLİŞKİLERİN EN YOĞUN OLDUĞU BÖLGELERDE GELENEKSEL YAPIDA SARSILMA AZ

Feodal ilişkilerin yoğun olduğu Doğu ve Güney Doğu bölgelerinde ise toprak mücadelesinin geliştiği ve demokratik muhtevada milli mücadele geleneğinin bulunduğu alanlar dışında halk kitlelerinde geniş anlamda siyasete açılma gözükmemektedir. Bundan sınıf çelişkilerinin bu bölgelerde derinleşmediği sonucu çıkarılmamalıdır. Genel olarak toprak ağalığı ile yoksul köylülük arasındaki çelişmenin bu bölgelerde kuvvetli olmasına ve Kürt halkının milli boyunduruğa karşı muhalefetinin özellikle Güney Doğu bölgesinde gelişmesine rağmen proleter devrimci hareket dışında tüm siyasetler bu bölgelerde toprak ağalığına ve şeyhliğe, mezhep ayrımına dayanmakta, toprak mücadelesinin ve demokratik muhtevada milli mücadelenin özellikle bu bölgede azgın düşmanı olmaktadırlar. Halk kitlelerinin siyasete açılmaları önünde engel üzerine engel koymaktadırlar.

Seçimlere katılan tüm faşist, gerici partiler yanında reformcu partiler de bu bölgelerde geleneksel yapıyı koruma ve bu yapıya dayanarak güç toplamaya çalışmışlardır.

BAZI DOĞU VE GÜNEYDOĞU İLLERİNDE 73 ve 77 SEÇİMLERİNDE PARTİLERİN OY ORANLARI (Yüzde olarak)

	CHP		AP		MSP		MHP	
	73	77	73	77	73	77	73	77
Erzurum	19.7	21.7	22.9	43.1	29.5	17.5	3.3	10.9
Erzincan	45.3	45.4	25.6	27.9	16.1	5.9	4.6	18.8
Yozgat	27.0	30.1	18.3	29.4	21.5	12.9	12.4	22.9
Maraş	32.9	34.5	17.9	26.6	26.7	15.7	5.6	15.5
Elazığ	29.5	28.8	25.5	20.1	27.8	14.0	4.2	18.7
Diyarbakır	30.4	34.8	19.9	26.2	18.5	17.8	3.0	1.1
Urfa	29.0	33.7	33.5	33.3	17.6	19.7	0.9	6.1
Mardin	17.7	21.4	18.8	16.3	12.1	23.1	0.5	0.1
Bitlis	15.5	17.1	40.6	34.3	11.3	27.3	-	0.3

Bazı Doğu Anadolu illerinde 73 ve 77 seçimlerinde partilerin aldıkları oylar karşılaştırıldığında, genel olarak ülke çapındaki oy oranlarındaki değişim yönü burada gözükmemektedir. Buralarda partilerin oy oranlarındaki değim üzerinde hangi partinin ağa ve şeyhlere daha çok dayanıp, dayanmaması rol oynamaktadır.

Bu bölgedeki duruma daha yakından bakalım:

1) Tabloda ele aldığımız ilk dört il, alevi ve sünni halkın yaşadığı, feodal ilişkilerin yaygın, geleneksel yapının köklü olduğu illerdir. Bu illerde partilerin tümü mezhep ayrımına dayanmıştır. MHP'nin oylarındaki artış bunun belirtisidir.. Bu durum bu bölgelerde geleneksel yapının çok az sarsıldığını gerici eğilimlerin yaygın olduğunun göstergesidir.

2) Tabloda ele aldığımız dört il Kürt ulusunun yaşadığı, geleneksel feodal yapının köklü olduğu illerdir. Bu illerde de partiler ağalığa ve şeyhliğe "geleneksel oy" lara dayanmakta, toprak mücadelesinin ve demokratik muhtevada milli hareketin tüm güçleriyle karşısında durmaktadırlar. MHP'nin buralarda hemen hemen hiç oy alamaması Kürt ulusunun şovenizme karşı tepkisinin ifadesidir. Ne var ki bu tepki ağalığa ve aşiret ilişkilerine karşı aynı oranda yükselmemektedir.

3) Bu bölgede bağımsız adaylar önemli ölçüde oy aldılar. Proleter devrimci adaylar dışında, reformcu milliyetçi adaylar dahil tüm bağımsız adaylar ya bizzat ağa ve aşiret reisleridir, ya da ağalara ve aşiret ilişkilerine dayanmaktadırlar.

4) Bu bölgelerde CHP oyları önemli artış göstermemiş aksine birkaç ilde azalmıştır. Bu durum CHP nin burada geleneksel yapıya dayanması yanında reformizmin yoksul köylülüğün mücadelesine kavramak bir yana yoksul köylülüğün toprak mücadelesini bastırıcı karakterinin açık bir ifadesidir. Geleneksel yapının çok sarsıldığı, kitlelerin siyasete açılmasının yavaş olduğu ama yoksul köylülüğün toprak mücadelesinin ve Kürt ulusunun milli demokratik hareketinin içten içe geliştiği bu bölgelerde geniş köylü yığınlarını siyasete çekecek ve geleneksel yapıya sarsıcı darbeler vuracak siyasi hareket, proleter devrimci harekettir. Proleter devrimci adayların kısa bir seçim çalışması sonucunda aldıkları önemli sayıdaki oy ve daha önemlisi seçim çalışmaları sırasında proleter devrimci siyasetin kitleler üzerinde geniş bir etki yapması bunun açık bir göstergesi olmuştur.

HALKIN HER KESİMİNDE ÇEŞİTLİ SEVİYELERDEN UYANIŞ VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİN GÖREVLERİ

Seçim sonuçlarını bölgelere göre ele aldığımızda açıkça görülen odur ki, halkın bir kesiminde değişik seviyelerden de olsa genel bir hareketlenmenin olduğudur. Emperyalizme bağlı kapitalistleşmenin yoğunlaştığı alanlarda işçi sınıfı ve köylülük içinde düzene karşı hızlı bir demokratik muhalefet gelişmektedir. Küçük mülkiyetin yaygın olduğu alanlarda ise bir durgunluk gözükmektedir. Buradan sınıf mücadelesinin kapitalizmin gelişmesi oranında geliştiği sonucuna varılmamalıdır. Emperyalizme bağlı kapitalizmin gelişmesi kitlelerin kendiliğinden siyasete açılmalarını hızlandıran bir etkendir. Ama bugün yarı-sömürge yapı ile halk kitleleri arasındaki çelişki her alanda şiddetlenmektedir. Özellikle feodal ilişkilerin yoğun olduğu bölgelerde başta toprak mücadelesinin geliştiği ve milli demokratik mücadele geleneği olanlar olmak üzere tüm alanlarda sınıf çelişkileri şiddetlenmekte, derinleşmektedir.

Ayrıca seçimler halk hareketinin gerçek gücünü yansıtmamaktadır. Halk hareketinin, kitlelerin uyanışının en şaşmaz ölçüsü, son yıllarda yoğunlaşan grevler, direnişler, toprak işgalleri, kitle mücadeleleridir.

Halk hareketinin kendiliğinden yükselmesi reformizmde destek sağlama sonucunu vermekte; oysa reformizm bu muhalefeti dizginleyici ve bölücü bir siyasi akımdır ve bu karakteri içinde yaşadığımız dönemde açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu sonuçlardan proleter devrimciler önemli dersler çıkarmalıdır. Halkın mücadelesi her alanda hızlı bir uyanış içindedir. Proleter devrimci hareket özgül mücadele ve örgütlenme biçimleri geliştirerek devrimden çıkarı olan her sınıf ve tabakanın mücadelesini kavrayarak, devrimci programı kitlelere maletmelidir.

Reformizm halkın mücadelesinin gelişmesi birleşmesi önünde bir engeldir. Proleter devrimci hareket, reformizmin kitleler üzerindeki etkisini kırarak, ülke çapında devrimden çıkarı olan sınıf ve tabakaların birleşik devrimci hareketini yaratmalıdır.

GELECEK SAYIDA: FAŞİST DEMAGOJİNİN ETKİSİ, REFORMİZMİN ÇIKMAZI.

Lise-Der

Baş.ta.sa.2'de

çocukların ortalaması ise daha değişiktir. Yine devlet istatistik enstitüsünün yaptığı ankete göre sınavda başarı kazananların yarısı üç büyük kentimizdeki liselerde okuyan öğrencilerdir. Tüm bu rakkamlar aslında küçültülmüş, eğitimin faşist yüzü örtülmeye çalışılmıştır.

Tüm bu engellemelere rağmen çalışan halk çocukları üniversiteye girmekte, eğitimin faşist yüzünü ortaya çıkarmaktadır. Ve okullarda, halk çocuklarını polis-faşist çetelerin saldırıları, sosyal-faşist engeller beklemektedir. Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü faşist zorbalarca gaspedilmiştir. Her geçen gün ülkesinin bağımsızlığından, emekçi halkından yana olan yurtsever, demokrat, devrimci öğrenciler öldürülmekte, kurşunlanmaktadır. İşte üniversiteye giriş sınavları bu gerçekleri görerek değerlendirilmelidir. Yurtsever anti - faşist liseli gençlik olarak üniversiteye girişteki engellerin kaldırılması, tüm lise mezunlarına yüksek öğrenim hakkının tanınması için mücadelemizi sürdüreceğiz. Ama elbette ki, eğitimde eşitlik, devrim olmadan gerçekleşemez bir şeydir. Yurtsever demokratik eğitim mücadelemizi, çeşitli milliyetlerden halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesiyle sımsıkı birleştirerek sürdüreceğiz.

Bizler Konya Ereğli'li Halkın Yolu taraftarları olarak 5 Haziran seçimleri ile ilgili çeşitli çalışma, tespit ve görüşlerimizi gazetemize yazıyoruz.

Tüm arkadaşların çalışma, tecrübe ve eksiklikleri gazetemize yazmaları ve gazetemizce bunların değerlendirilerek bizlere aktarmalarında büyük yarar görüyoruz.

Yoldaşça selamlar.

SEÇİM SONRASINDA DA PROLETARYANIN DEVRİMCİ BAYRAĞINI YÜKSELTELİM

Türkiye büyük bir alt-üst oluş içerisinde. Ülkemiz de büyük bir yurtsever devrimci demokrat uyanış yaşıyor. Faşistler de, sosyal-faşistler de, revizyonistler de, reformistler de bunun farkında ve farkında olmaları nedeniyle büyük bir telaş içerisindeler.

Devrimci proletarya, yıllardan bu yana ilk olarak bu seçimlerde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bayrağını yükseltti.

Artık devrimci proletaryanın savunduğu, kitlelere götürdüğü bağımsız siyaseti ve programı hâlâ var olan bütün eksiklik ve zaaflara rağmen kitlelere ulaşıyor ve en ücra dağ köylerinden, gecekondu semtlerine, tarlalardan, fabrikalara kadar ulaştı. İşte faşistleri de, sosyal-faşistleri de, TİP revizyonistleri ve CHP reformistlerini de telâşa düşüren yüreklerine korku salan bu.

Devrimci proletaryanın var olan programı kitlelerin içinde bizleri çok güçlü kıldı. Şimdi artık bu köhnemiş, kokuşmuş düzeni teşhir etmekle kalmayıp, nasıl yıkılacağını ve bu yıkıntıların üzerinde Devrimci Demokratik Halk İktidarını nasıl kuracağımızı ve neler yapabileceğimizi sınıfsız topluma varabilmek için nasıl sınıf mücadelesini kavrayacağımızı gösterebilme imkânına sahibiz.

Gerçekten eskiden bizler, bu işsizlik ve sefaletin, bu işkence ve sömürünün köklerini nereye dayandığını gösterebiliyor, bu düzenin nasıl yıkılabileceği konusunda ise Burdur'dan bir işçi arkadaşın şiirinde olduğu gibi "patlayınca ilk kurşun, halkı silaha sarılacak sanmak" sanısına kapılıyorduk ve devrimciler bu düzeni yıktıkları zaman "siz ne yapacaksınız?" sorusu karşısında ise şaşırıyor, "sömürüyü, işsizliği yok edeceğiz", "herkesi, eşit kılacağız" gibi herkesin ağzından düşürmediği, fakat herşeye rağmen "soyut" kalan sözlerle kalıyor, kitlelere bu konuda inandırıcı olamıyorduk. Çünkü halkımız bu sözleri yıllardır her türlü burjuva politikacısından dinliyordu. Hele bir de; "biz herşeyi devletleştireceğiz" diyorduk ki yıllardır devletin ne olduğunu, devletçiliğin ne olduğunu yaşamış, kendi tecrübeleriyle bunları kavramış olan kitleler bu sözlerimizden hiç hoşlanmıyorlardı. Çünkü biz bu devletin başka devlet olduğunu kavratamıyordık bir yerde de "sosyalist-devrimi" savunuyorduk.

Fakat şimdi devrimcilerin geçmişini devrimci bir tarzda aşma mücadeleleri büyük adımlar attı. Artık kitlelerin içinde devrimci proletaryanın siyasetiyle ve programıyla çıkabiliyoruz.

Her türlü acil taleplerle ilgili mücadelemizi bile Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası haline getirebiliyoruz. İşte her sayısında da Halkın Yolu'nda bunun bir çok örneği var.

Meselenin bir yönü de var ki çok önemli. Kitleler bizleri, reformistleri, revizyonistleri, hatta ve hatta sosyal-faşistleri de "devrimci" olarak tanıyor. Bu iyi birşey değildir. Bu çok kötü birşeydir. Bu devrimci proletaryanın kitlelere kendisini diğerlerinden çok, çok farklı olduğunu daha gösteremediğini, kitlelere kendisini bir alternatif olarak kabul ettiremediğini bize göstermektedir.

5 Haziran seçimlerinde kitleler CHP'yi bir "umut" olarak görüp, desteklemekten çok karşısında bir alternatif göremediğinden destekliyordu. Elbette meydanlarda gene "umudumuz", "kurtarıcımız" diye bağrıldı, ama 1973'le karşılaştırıldığında çok sönüktü. İşte kitlelerin bu seçimlerde en büyük "desteğini" sağlamış olan CHP kendisinin bir "umut" olarak desteklenmekten çok alternatif olmadığından desteklendiğini bildiğinden dolayı proleter devrimcilere "sarı sol" diye saldırmakta, en geniş söz, fikir, basın ve örgütlenme özgürlüğünü savunduğunu iddia ederken, proleter devrimcilerin gazeteleri için "bunlar niye kapatılmıyor?" diye sorabilmektedir.

Seçimler her türlü sınıfın siyasi akımlarının bu siyasi arenaya çıktığı siyasi mücadelenin en geniş şekilde yoğunlaştığı, siyasetten uzak tutulmaya çalışılan geniş kitlelerin bile en yoğun şekilde siyasete açıldığı bir dönemdir. İşte böyle bir dönem devrimci proletaryanın bu seçim ortamında da yararlanarak bağımsız siyasetini en geniş kitlelere yaymak öteki sınıf akımlarıyla amaç, araç ve yöntem farkını anlatmak ve "genel anlamda devrimcilik" anlayışıyla mücadele etmeyi daha bir yükselteceği günlerdir.

Ayrıca kitlelerin seçimlerden de pek bir umudu yok artık. Seçimlerde çeşitli partilerin arkasında pasif olarak gitmektedirler. Eğer biz bu durumu iyi değerlendiremezsek kitlelerin karşısında bir alternatif olarak kendimizi göstermekle kalmayıp kabul ettiremezsek bugün reformistlerin yararlandığı bu havadan yarın faşistler ve sosyal - faşistler yararlanacaklardır.

Tüm bu somut olgular bir arada düşünülüp değerlendirildiğinde proleter devrimcilerin bir reformist partiyi desteklemeleri ne türlü olursa olsun ona güç katmaları beklenebilir mi? Hayır. Böyle bir durum varsa o siyasi hareketin kendisini devrimci bir tarzda aşamadığını, bolşevikleşmede kararlı olamadığını ve bugün proleter devrimcilerin, kitlelerle birleşmesinin önündeki baş engel olan reformizmle bağlarını koparamadığını gösterir.

Seçimler nedeniyle şu gerçekler daha bir ortaya çıktı. Siyasi alt-üst oluşlar yoğunlaşıp, çelişkiler keskinleştikçe birbirinden çok farklı siyasi akımlar bir noktada çakışabilirler. İşte çeşitli sınıfların temsilcisı siyasi akımlarla, proleter devrimci siyasi akımın tespitlerindeki çakışan bu nokta üzerinde ne yapmak gerekiyor. Örneğin "işkenceci, katillerden hesap sorulması". Bunu CHP reformistleri de, TİP revizyonistleri de, proleter devrimciler de söylemekte. İşte bu çakışan noktada, proleter devrimciler, reformistler de, revizyonistler de bunu söylüyor, ben daha çok söyleyip, ben sahip çıkayım veya reformistlerde, revizyonistlerde bunu savunuyor diye biz savunmayalım düşüncelerinin ikisi de yanlıştır. Bu talep devrim olmadan elde edilebilir bir şeydir -gerçi en devrimci hesabı proletarya sorar- fakat proleter devrimcilerin bu türlü noktaları günlük propaganda çalışmaları içerisinde yer alır. Fakat bizler her türlü sınıf hareketinin ortaya çıktığı bir dönemde yayınladığımız platformumuzda bunları savunuşumuz bolşevik tarzdadır. Bizlerin platformu Demokratik Halk Devriminin programı ve propagandasını yapar. Diğer sınıf siyasi akımlarıyla arasındaki farkı gösterir. Kitlelerden tecrit olmayalım diye herşeyi bir liste gibi platformumuza yerleştirmeyiz. Kitlelerin temel taleplerini sulandırmayız, aksine reformist ve revizyonistlerle bir noktada çakıştığımız meselenin üstüne üstüne gideriz. Onlarla birmişiz gibi gözüken çakışma noktalarının nasıl bir olmadığını açıklarız. Kuru slogancılıkla mücadele ederiz. Kitlelerin içerisinde parola haline gelmiş reformizme hizmet etmeyen, sulandırılmamış temel sloganları savunuruz.

Biz (verdiğimiz örnekten devam edersek) işkencecilerden, katillerden hesap sorulmasın demiyoruz. Sorulacak, soracağız elbette ama nasıl? Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı parçalayıp yerine Devrimci Demokratik Halk İktidarını kurma mücadelemiz yükseldikçe, bu mücadelenin sonucunda faşist diktatörlük gerileyecek, tavizler koparacağız ondan, örgütlenme, basın özgürlüklerimizi geliştireceğiz, katillerden hesap sorabileceğiz. Yani kuru "soyut" bir şekilde hesap soracağız, vb. vb. diyerek değil. Bununla yetinirsek işte "ben hükümet kurduğumda hesap soracağım" diyen CHP'yi istemesek de güçlendiririz. Ama halkımızın temel taleplerinden biri olan faşist diktatörlüğü yıkma mücadelemiz yükseldikçe bu büyük devrimci alt-üst oluşlarda hesap sorulur, örgütlenmemizin önündeki engellerden birisi olan faşist yasalarda kaldırılabilir, ama ancak böyle kaldırılır, bunun başka yolu yoktur; yoksa bunlar "Demokratik Halk İktidarı kurulmadan elde edilebilir şeylerdir" diyerek değil. Şunu hiç unutmayalım; reformlar devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak doğarlar.

Biz Konya-Ereğli'li Halkın Yolu taraftarları olarak meseleyi böyle kavrıyoruz. Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu seçim platformlarının, reformizmi nasıl güçlendirdiğini görüyoruz. Bu nedenle tüm yurtsever ve anti-faşistlere Halkın Yolu'nun 13. ve 15. sayılarındaki Lenin'in çevirilerini incelemelerini, RSDİP'in seçim platformu ile Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği seçim platformlarının karşılaştırmalarını devrimci bir görev olarak kabul ediyoruz.

İşte bizler için hayatın doğruladığı ve sınıf mücadelesinin içerisinden çıkmış olan ve genel çizgileriyle Halkın Yolu'nun 13. sayısında yayınlanan bu siyasi tespitlerden hareket ederek hiç bir reformist partinin desteklenmesi bizim için söz konusu olamazdı.

Bu siyasi tespitleri kavramış ve özümlemiş olan Konya Ereğli'li Halkın Yolu taraftarları seçimlerden de yararlanarak devrimci proletaryanın programını yaydı, yaymaya devam edecek, her türlü olaydan istifade ederek bu düzeni teşhir etti. Reformistlerin bu düzeni değiştireceğiz derken, getirdikleri reformist programla, devrimci proletaryanın prgramını karşılaştırdı.

Karşılaştırdıkçada emekçi kitlelerin reform değil, devrim istediğini daha açık gördü. Bu bizleri daha hırslı olmaya, 24 saatte 48 saatlik iş yapmaya, kitlelere enginleri fethetme ruhuyla gitmeye Tamer ve Hacer yoldaşlarımız gibi ve onlarca proleter devrimci iki süper devlet ve uşaklarına karşı yılmadan mücadele edip Halkın Yolu'nda şehit düşürken bizlerin feda edemeyeceğimiz hiç bir kişisel çıkarımız olamayacağını kavrattı.

Seçim kampanyasını 1 Mayıs katliamının gerçek sorumluları Amerika, Rusya ve uşaklarını göstermede ve CHP'lilerin idarecilerinden katliamın gerçek sorumlularını açıklamalarını zorlamaları için ve ayrıca tüm yurtsever, devrimci, demokrat ve proleter devrimcilere olumsuz bir öğretmen olan Halkın Sesinin ihanetini sergilemede ve teşhir etmeyle de birleştirdik. Ve böylece seçimlerde 1 Mayıs ve Halkın Sesi'nin eleştirisini yürütmeye çalıştık.

Seçimlerle birlikte faşist ve sosyal faşistlerin "Mao'cu" umacısını, CHP reformistlerinin "sarı sol" yalanlarını teşhir ettik. "Mao'cu" ve "sarı sol" cu denilenlerin neleri savunduğunu anlattık. Zaten hergünkü mücadelesi içerisinde proleter devrimcileri yanında, omuz başında gören işçiler, köylüler, gençler faşist ve sosyal-faşistlerin bu saldırılarına karşı çıktılar. Bu nedenle bazı demokratlar ve yurtseverler bile ipin ucunu iyice kaçıran sosyal-faşistler tarafından "Mao'cu" olarak nitelendirildi. Bu onların gerçek yüzlerini daha da bir gösterdi. Halkının kurtuluşu yolunda yıllardır mücadele veren, kitlelerin her türlü sorununda onların yanında koşan, kitlelerin güven ve sevgisini kazanmış proleter devrimcilere bu türlü saldırıları bizzat o aldatmak istedikleri kitleler cevaplar verdiler. Bir çok işçi arkadaş şöyle söyledi: "çok eskilerden devrimcilere 'gavur' denilip, kötülenmek istenmiş, sonra bu sökmemiş 'komünist' denilmiş, şimdi bu da sökmüyor, şimdi de halk düşmanları devrimcileri kötülemek için 'Maocu' diyorlar, bu da tutmayacak, acaba bundan sonra ne diyecekler, ne isim takacaklar bu halk düşmanları pek merak ediyoruz?"...

Seçimleri, parlamentoyu ve bütün partileri teşhir etmeye çalıştık. İçerisinde çalıştığımız yerlerde oy kullanılıp, kullanılmaması konusunda bir şey söylemedik. Çünkü, bizler devrimci proletaryanın programını savunurken artık oy verip vermemenin bir önemi kalmıyordu. Şu sözlerle çok karşılaştık. "Tamam CHP işe yaramaz biliyoruz ama gene de biz bu seçimde onu iktidara getirelim ve işe yaramazlığını, işe yarar diyenlere kısa zamanda gösterelim, ondan sonra da devrimcileri getirelim."

Bizler, ise seçimlerin bin kandırmaca olduğunu, halkımızın kurtuluşunu sağlamayacak bir siyasi partiyi destekleyemeyeceğimizi, bizlerin proleter-devrimciler olduğunu ve reformizle olan farklılıklarımızı tekrar anlatıyor, seçimleri bugün boykot etmediğimizi ama proleter devrimci hareketin genç olması nedeniyle, bütün illerde aday gösteremediğimizi (tabi bağımsız adaylarımızın başına gelenleri de anlatıp "serbest irade" yalanlarını "demokrasi" palavralarını gösteriyorduk) partimizi inşa edemediğimizi ama bundan çıkacak sonucun mevcut burjuva partilerinden birisini desteklemek olamayacağını aksine proletaryanın devrimci partisini inşa görevine dört elle sarılmanın gerekli olduğunu ve en önemli olarak proleter devrimciler şimdiden bağımsız siyasetleriyle kitlelerin karşısına çıkmazsa, kitlelerin onu hiçbir zaman alternatif olarak göremeyeceğini ve CHP reformizmi yıprandığında kitlelerin, devrimcilere yönelemeyeceğini gösteriyor, bu meselenin önemini anlatıyorduk.

Seçimlerde biz Halkın Yolu taraftarları sandık başına gitmedik. Çünkü biz bu siyaseti doğru buluyoruz. Başka bir siyasi partiyi kurtuluş olarak görüp destekleyemezdik. Bizler buna rağmen oy kullanılmaması için bir çağrıda da bulunmadık. Çünkü seçimi boykot etmiyorduk ve seçim bölgemiz Konya'da proleter devrimci bağımsız aday yoktu. Oy kullanmama meselesinde şunlara verme, şunlara istersen verirsin de demedik (Halkın Sesi'nin yaptığı gibi). Çünkü biz şu veya bu partiyi tercih etmek değil (bu burjuvazinin isteği), önce de belirttiğimiz gibi, devrimci proletaryanın programının yayılmasını amaç edinmiştik.

Bizleri bazı demokrat ve yurtseverler eleştirdiler "genelde oy kullanmalıyız veya kullanmalıydınız" dediler. Bizler ise bolşevik kararlılığımızdan kitlelerin göremediklerini şimdiden görebilen devrimcilerin (çünkü bizim Marksizm-Leninizm silahımız var) bunu kitlelere kavratmaya çalışmaları gerektiğini, kavratamazsak bile kitlelerin yaşayarak görecekleri bunu aylar, yıllar önce kendilerine kavratmaya çalışan ve hâlâ onların mücadelelerinin yanıbaşında olan proleter devrimcilere olan güvenlerinin artacağını, kitlelerin öz siyasi tecrübesi denilen şeyin bu olduğunu ve ancak bu türlü kararlı bir tavırla kitlelere güven verebileceğimizi, anlatmaya çalıştık ve bu konuda bir çok arkadaşı ikna ettik.

Seçimin bitmesiyle CHP'nin çoğunluğu sağlayamaması üzerine birçok kişi panik ve yılgınlığa kapıldı "artık her şeyin bittiği, vb.vb." söylenmeye başlandı. Bizler ise biten her şeyin olmadığını, reformizmin kitleleri ne şekilde uyuttuğunu ve en büyük güce sahip kitleleri nasıl pasifize edip kitlelerin kendilerine olan güvenlerini yok etmeye çalıştığını anlatarak kurtuluşumuzun halkın kendi bağımsız güçlerinde olduğunu, halkın baş düşmanları iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı birleşerek karşı-devrimci oyunlarını bozmamız gerektiği proletaryanın devrimci partisini yeniden inşa ederek onun önderliğinde işçi-köylü temel ittifakını yaratmak olduğunu, bugün genç bir proleter devrimci hareketin gelişmekte olduğunu, bütün zaafları ve eksikliklerine rağmen bunları safları daha da bir proleterleştikçe aşacağını, devrimci proletaryanın önderliğinde bu halk düşmanlarına karşı mücadele etmek gerektiğini, bugün halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önündeki baş düşmanlara Amerika, Rusya faşist diktatörlük ve sosyal-faşizme karşı mücadele etmek gerektiğini anlattık.

Zulme, sömürüye karşı, işkenceye karşıysak bunları yok etmek için başkalarına vekalet vermek değil, bizzat kendimizin mücadele etmesi gerektiğini, ancak emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme ve feodalizme karşı, devrimci proletaryanın bayrağı altında bağımsızlık ve demokrasi için Demokratik Halk Devrimi yolunda birleşerek bu düşmanlarımızı alt edebileceğimizi kavratmaya çalıştık.

Bağımsızlığa, toprak ve özgürlüğe kavuşmanın tek yolunun ise, emperyalizmin bir daha geri gelmemecesine söküp atmak, faşist diktatörlük ve sosyal-faşizmin kökünü kazıyıp kurutmak, Devrimci Demokratik Halk iktidarını kurmak, emperyalizmin uzantısı her türlü işletmeye, sermayeye ve bankalara el koymak, borçları iptal etmek, kölelik anlaşmalarına son vermek, her türlü hazine ve ağa topraklarına tazminatsız el koymak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımak, Kıbrıs'ta işgale son vermek, tüm halkın iş ve can güvenliğinin sağlanması, kadınlar üzerinde her türlü sömürüye son vermek, din ve mezhepler üzerindeki baskıya ve halkımızın birliğini bozmaya yönelik suni ayrılıklara son vermek olduğunu kavrıyor ve kavratmaya çalışıyoruz. Kurtuluşumuz ancak yarı-sömürge, yarı - feodal yapıyı parçalayarak Devrimci Demokratik Halk İktidarını kurmak ve durmaksızın sosyalizme geçmektir.

Bizler kendimize 1970'den beri proleter devrimciyiz diyorduk (Bu bizlerin subjektif düşünceleriydi tabi). Fakat proleter devrimci olmanın ne demek olduğunu 1 Mayıs ve 5 Haziran seçimleri ve ilk sayısından bugüne kadar getirdiği doğru siyasi tespitlerle Halkın Yolu'nda kavradık. Bizler 1 Mayıs ve seçimleri ülkemiz devrimci mücadelesinde küçük bir 71 olarak, bir dönemeç olarak değerlendiriyoruz Kafasında sınıf bilinci, yüreğinde halk düşmanlarına karşı kin duymayanların, ideolojik mücadele deyip deyip sonra da oportünist tezleri çürütüldükçe, "çarşaf, çarşaf yazı yazıyorlar" deyip sözde umursamaz gözüken, ideolojik mücadeleyi kitlelerle kaynaşmak, halka ve devrime karşı olan sorumluluğunu, pekiştirmek için değil de zihin jimnastiği olarak kavrayan Aydınlık ve Halkın Sesi'nin nasıl proleter devrimci saflardan burjuva saflara geçtiğini görüyoruz. İşte sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, bu mücadeleye ayak uyduramayanların vardıkları nokta bizlere olumsuz bir öğretmen. Bizler Halkın Sesi ve Aydınlık saflarındaki gerçekten halka ve devrime sorumlu her iyiniyetli, dürüst devrimci ve yurtseverleri bu ihanet tekkesini terk etmeye çağırıyoruz. Ve karşılaştığımız her Aydınlık taraftarlarına karşı onu proleter devrimci saflara kazanmak için çalışarak hiç bir dürüst iyiniyetli devrimciyi Halkın Sesi ihanetine kaptırmayacağız. Aydınlık ve Halkın Sesi'nin tabanıyla aramızda duvar çekmesine engel olmaya çalışacağız.

Bu dönemeçte geride kalan, yalpalayan ve süratle reformizme kayan, seçim platformlarını eleştirmeyen, eleştirilerimizden hiçbir şey anlamayıp eleştirilmelerinin adeta "üzüntüsüne" kapılıp "proleter devrimci diyorsunuz, bir de reformist diye eleştiriyorsunuz" demeye kadar varan, Lenin'in, Halkın Yolu'nun 13. ve 15. sayılarında çıkan çevirilerinde hiçbirşey anlamayarak reformizmi güçlendiren seçim platformlarının olumsuzluklarını inatla daha da pekiştiren, seçimde güçbirliği ile cephe anlayışını karıştıran, CHP içinde yurtsever devrimcileri destekleyeceğiz gibi salt teorik bir tespit yapıp pratikte gözükmeyen bir siyaset tespit eden, reformların ancak devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak doğduğunu kavramayan, geçmişini devrimci bir tarzda aşmayı sürekli kılamayan, grupçuluğu arttıran Halkın Birliği'nin içindeki bu reformist çizgiye karşı mücadeleyi gündeme getirilmesi gerektiği inancındayız.

Halkın Kurtuluşu'ndaki gelişmeleri olumlu bulmamıza rağmen, seçimlerde daha bir faal ve tespit ettiği siyaseti hayata geçirmede daha bir canlı olması gerektiğine ve Halkın Birliği'ndeki kadar güçlü olmasa da kendi içindeki reformizme karşı mücadele etmesi gerektiğine inanıyoruz.

Seçimlerde her ilde olmasa bile, bir çok büyük ilde bağımsız adayın gösterilmemesi proleter devrimci hareketin gençliğinden doğan eksikliklerinden birisidir. İlk olarak böyle bir seçim kampanyası geçirmemiz bizim bu konulardaki pratik tecrübesizliğimizi doğurdu. Kampanyanın geç başlaması ve her türlü araçtan yararlanılmaması, eksikliktir. Bir çok aday gösterilmemesi, propagandasını yaptığımız, programımızı savunan adaylara kitlelerin "oy" vermesini isteyebilir ve bu araçtan çok daha güçlü olarak yararlanabilirdik.

Halkın Yolu'nun reformizme karşı sürdürdüğü mücadeleyi daha geniş ve daha zengin örneklerle ve ikna edici olarak sürdürmesi gerekmektedir. Seçim kampanyası boyunca çıkan sayılar ve özel sayı bu konularda gerçekten güzel ve zengindi. Orta yolcu siyasetleri genelinde eleştirmenin yanında, seçim kampanyamız konusunda da bu konuda sessiz kalmamız doğru değildir. Bu bir eksiktir, bunu aşmamız gerekmektedir.

Seçim çalışmaları bize proletaryanın devrimci partisini yeniden inşa edilmesi görevinin önemini gösterdi. Bizler bütün gücümüzle çalışmamıza rağmen, ilçenin bütünü gözönüne alınırsa (100 bin nüfus, 86 köy) çok dardır. Bunu biliyoruz. Bu nedenle çalışmalarımızı ne abartıyor, ne de küçümsüyoruz... Bizler bu tür mücadeleler içerisinde proletarya ve yoksul köylülüğe yönelip kaynaştıkça, ideolojik ve siyasi çalışmayı geliştirip örgütsel inşayı sağladıkça, daha geniş kitlelere seslenebilme olanaklarına sahip olacağımızın bilincindeyiz. Her türlü zaaf ve eksikliklerimizi aşmak için devrime ve halka karşı duyduğumuz sorumlulukla enginleri fethetme ruhuyla çalışacağız.

YAŞASIN TÜM PROLETER DEVRİMCİLERİN PROLETARYA PARTİSİNİ YENİDEN İNŞA ETME MÜCADELESİ!

GENEL ANLAMDA DEVRİMCİLİĞE KARŞI MÜCADELE EDELİM, KİTLELERİN KARŞISINA BİR ALTERNATİF OLARAK ÇIKALIM!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZM!

NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI MÜCADELEMİZ!

EMPERYALİSTLERİN BÜYÜK BURJUVAZİNİN TÜM MÜLKLERİ, SERMAYELERİ VE BANKALAR HALK İKTİDARINA!

YIKILSIN AĞALIK, TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

KÜRT ULUSUNA ÖZGÜRLÜK!

KIBRIS'A HÜRRİYET, İŞGALE NİHAYET!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

Konya Ereğli'sinden
Halkın Yolu taraftarları

Faşist diktatörlüğün

(baş tarafı sayfa 1'de)

Ancak bu mücadeleye dayanıldığında ve bu mücadele geliştiğinde demokratik mevziler elde edilir, fiili demokratik mevziler söke söke alınır. Bu mücadelenin gücüdür ki daha önce DGM yasasını onaylayıp halkın bu yasaya karşı mücadelesi yükselince CHP'nin karşı çıkması gibi, reformcu hükümetleri halk üzerinde bürokrasi ve polis denetimini azaltıcı girişimlerde bulunmaya zorlar. Ancak bu mücadelenin gelişmesi sürecinde meydana gelen alt-üst oluşlar sonucu faşist diktatörlüğe ağır darbeler vurulur.

Tarihi olarak birçok ülkede yaşanmış olan bu tecrübeyi içinde yaşadığımız gelişmeler bir kez daha ortaya koymuştur. Tüm demokratlar, yurtseverler, iyiniyetli sosyalistlerin, ülkenin bağımsızlığını, halkın özgürlüğünü isteyen herkesin yeri, Demokratik Halk Devrimi saflarıdır. Reformculukla demokrasinin kazanılabileceğini ummak ve reformculukla devrimcilik arasında bocalamak hayal kırıklığı ve daha fazla zulüm ve sömürü altında inlemekten başka bir şey getirmez. Demokratik Halk Devrimi saflarında ise belki mücadelede kaybedilecek bir hayat, ama kazanılacak bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme giden aydınlık bir gelecek vardır.

Türkeş'lerin

Baş.ta.sa.1'de

ifade ediliyor. Şimdi halkımızın geniş kesimleri sömürü ve zulme karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine atıldıkça, düzenin pasif deştekçileri, suskun köleler olmaktan çıktıkça, hakim sınıflar eski yöntemler eski safsatalarla hakimiyetlerini sürdüremiyorlar. Ülkemizde sömürünün, zulmün, geriliğin kaynağı yarı-sömürge, yarı-feodal yapı ve bu yapının sürmesi mücadelesini veren emperyalistler özellikle iki süper devlet ve işbirlikçilerinin gerçek yüzü açığa çıkıyor. Artık ülkemizde birtakım sömürücü çevrelerin ve sınıfların varlığı, emperyalizmin tahakkümü, mevcut düzenin bir takım "kötülükleri" hakim sınıflar bile kabul etmek zorunda kalıyorlar. "Sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitleyiz" safsataları tarihe gömüldü. Ama bu "kötülükleri" ve yukarıdaki gerçekleri ifade etmek zorunda kalmaları, mevcut düzenin çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu, halk düşmanı karakterini ortaya sermeleri de kendi iflaslarının ilanıdır. Ve her iflaslarını ilan edişle de ortaya çıkan tablodan ürkerek, devlet sırlarının böyle aleni tartışılmaması gerektiğini, devletin itibarının sarsıldığını, ifade ediyor, korkuya kapılıyorlar. Hakim sınıfları yönetemez hale getiren, iflaslarını kendi ağızlarından ilan ettiren ülkemizde alabildiğine gelişen sınıf mücadelesidir, dünyada ve ülkemizdeki altüst oluştur.

Burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcileri artık gizlenemez hale gelen ve düzenin, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının çürümüşlüğünü ifade eden tek tek olguları bu düzenin kötülükleri olarak tanıtmıştır. Faşistler bu kötülüklerin çözümü için daha azgın bir saldırı ve daha hummalı bir anti-komünist kampanya vadediyor, kötülüklerin sebebini "anarşi" ye bağlıyor, devrimcilere, halka daha fazla saldırıyı hedefliyor. Reformistler ise bu kötülükleri giderebilmenin yolunun kendilerinin hükümet olmasında, sulandırılmış bir kaç reformda görüyor. Revizyonistlerce, kötülüklerin tek kaynağı ABD emperyalizmidir. Amerikan emperyalizmine düşmanlıklarının nedeni Rusya'ya köleliği savunmalarındandır.

Ama bu organizma artık kokuşmuştur. Bunu düzeltmenin tek yolu devrimci proletarya önderliğindeki halkın neşteridir. Devrimci proletarya kokuşmuşluğu ve çürümüşlüğü her gün daha çok ortaya çıkan mevcut düzenin yıkılmasından yanadır. Eğer hakim sınıfların sahtekârca öne sürdüğü vaadlere kanmaz, hükümet değişikliklerine, bel bağlamaz, kendi gücümüze kendi eylemimize dayanırsak gelecek bizimdir. Devrimci proletarya, düzenin bekçiliğini yapan iki süper devlet ve işbirlikçileri büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı halkı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi saflarına çağırıyor.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN 56. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA ÇİN HALK CUMHURİYETİ BÜYÜK ELÇİLİĞİNE GÖNDERDİĞİMİZ MESAJ

ÇİN HALK CUMHURİYETİ BÜYÜKELÇİLİĞİ
A N K A R A

Sevgili Yoldaşlar,

Çin Komünist Partisinin 56. Kuruluş yıldönümü nedeniyle Halkın Yolu gazetesi, Başkan Hua Kua Feng'e, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesine, Çin Komünist Partisi üyelerine ve tüm Çin halkına sıcak yoldaşça selamlarını sunar.

Bugün geriye baktığımızda berrakça görülür ki; Çin Komünist Partisinin 56 yıllık tarihi, Başkan Mao Zedung'un önderliği altında Çin halkının yeni demokratik devrim zaferini kazanmasının ve proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşa ve sosyalist devrimi başarıyla ilerletmenin tarihidir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin boyunduruğu altındaki geri, yoksul Çin'in proletarya diktatörlüğü altında her bakımdan güçlü, örnek bir ülke haline gelmesinin tarihidir.

Çin Komünist Partisinin tarihi, Başkan Mao Zedung'un doğru çizgisinin, gerek ülke içinde gerekse uluslararası alanda her türden oportünizme ve revizyonizme karşı yürüttüğü başarılı mücadelenin tarihidir.

Bugün bize kitlelerle birleşme ve kitlelerin devrimci mücadelesini geliştirmede yüce bir örnek olan Çin Komünist Partisi, Marksizm-Leninizmi Çin'in somut şartlarına yaratıcı tarzda uygulayarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrim konusunda Marksist-Leninist öğretiyi geliştirdi.

Başkan Mao Zedung bütün dünya komünistleri için eşsiz önemi olan büyük proleter kültür devrimine bizzat önderlik etti. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek, kapitalizmin restorasyonunu önlemek, komünizme doğru başarıyla ilerlemede bütün dünya proletaryası için son derece önemli teorik eserler verdi, doğru siyaset ve çizgi geliştirdi. Çin Komünist Partisi, başını dönek Kruşçev-Brejnev kliğinin çektiği modern revizyonizme karşı sağlam, sarsılmaz bir mücadele verdi, Marksizm-Leninizmin saflığını korudu.

Çin Komünist Partisi ve Çin halkı ezilen dünya halkları ve milletlerinin en önünde emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü zulme ve sömürüye, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin yıkıcılığına karşı mücadele etti ve etmektedir.

Çin Komünist Partisi proletarya enternasyonalizmini sıkı sıkıya uyguladı ve savundu. Dünya Marksist-Leninist Komünist Partilerine yol gösterdi, dünya halklarının emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadelelerini aktif şekilde destekledi.

Bugün Çin Komünist Partisinin en ön saflarda olduğu uluslararası komünist hareket bütün dünyada büyüyor, gelişiyor, güçleniyor. Ülkemizde de Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi iki süper devlete, faşist diktatörlüğe ve sosyal faşizme karşı bağımsız demokratik Türkiye'yi kurma mücadelesi veren halk kitlelerinin elinde bir silah, maddi bir kuvvet ve yol gösterici haline geliyor. Hızla ve artan sayıda halk yığınları proleter devrimci bayrak altında toplanıyor. Proleter devrimci hareketlerin safları işçilerden, köylülerden yeni katılımlarla hızla güçleniyor. Bu gelişen mücadele karşısında emperyalistler, sosyal-emperyalistler, onların işbirlikçileri ve her türlü revizyonist büyük bir telaşa ve korkuya kapılıyorlar. Bir yandan mücadele eden halka ve onların önderlerine karşı baskı, zulüm ve cinayetlerini artırırlarken, diğer yandan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesine karşı azgın anti-komünizm kampanyasına başvuruyorlar.

Ancak emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, onların işbirlikçilerinin revizyonistlerin ve her türlü oportünizmin çabaları boşunadır. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini devrim ve sosyalizm yolunda rehber edinen Türkiye halkının mücadelesi zafere ulaşacaktır.

Çin Komünist Partisinin 56. yılında Çin komünistlerini ve Çin halkını en derin yoldaşlık duygularıyla selamlarken bugün ayrı ayrı olan proleter devrimci hareketlerin bir yandan halkın mücadelesini daha da geliştirmek için mücadele ederken, diğer yandan hızla birleşik tek bir proletarya partisini yeniden inşa etmek için geleceğe umutla baktıklarını duyurmaktan büyük sevinç ve mutluluk duyarız.

Türkiye halkından bu sevinçli haberimizle birlikte Çin Komünist Partisinin önderliğinde, Çin halkının büyük zaferler kazanmayı sürdüreceğine, kapitalizmi restore çabalarını tesirsiz kılacağına, sosyalist devrim ve sosyalist inşada başarıyla ilerleyeceğine, her türlü sapmaya karşı mücadele ederek proletarya diktatörlüğünün pekiştirilip sürdürüleceğine, Çin'in renginin daima kızıl olacağına inancımızın tam olduğunu bildiririz.

YAŞASIN BÜYÜK ŞANLI ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!

HALKIN YOLU

DİRENİŞİN SEÇENEĞİ VE GERİCİ MANEVRALAR

Pinochet zor kullanarak zayıflığını bir kez daha gösterdi. 11 Eylül 1973'ten beri, başka bir deyişle üçbuçuk yıllık diktatörlük boyunca yürürlükte olan olağanüstü tedbirleri bir süre önce uzattı ve aynı zamanda Hıristiyan Demokratları yasadışı ilan etti. Onun paniği, güçlenen antifaşist direnişten ve halkın kendisine karşı mücadelesinden kaynaklanıyor: O, bu direnişi vahşi baskısıyla ortadan kaldıramamıştır. Diğer yandan, çok iyi bilindiği gibi, bu kanlı baskı, dünyanın en geniş kesimlerinin kendisini tanımamasına yol açmış ve uluslararası düzeyde hükümetini (eğer bu cellatlara bu ad verilebilirse) tamamıyla tecrit etmiştir. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu Pinochet rejimini bir kez daha kınadı, hem de bu sefer ABD hükümeti bile bu doğrultuda oy kullandı. Aynı zamanda Pinochet'in hareketsizliği, ve en gerici çıkar çevrelerine uşaklığı, ülkeyi benzersiz bir bunalıma itmiş, milli geliri sekiz yıl önceki düzeye düşürmüş ve bir çok şirketin iflasına yol açmıştır. Uluslararası tecrit ve keskinleşen iç bunalım, ilk başta darbeyi desteklemiş olan geniş orta kesimler de dahil olmak üzere halkın yaygın hoşnutsuzluğuyla birleşerek, faşist cuntanın devrilmesini somut bir ihtimal haline getirmiştir.

Diktatörlüğün devrilmesi ihtimali karşısında, "insan hakları savunucusu" pozları takınan yeni ABD hükümeti ve onun, (CIA 'dan) yüksek maaş alan Bay Frey gibi Şilili uşakları, Cuntaya karşı "muhalefet" kararı aldılar. Aslında bu kesimlerin yapmak istediği şey, çürüyen hükümeti miras olarak almak; burjuva düzeninin sömürü kurumlarını kurtarmak; cuntanın kayırdığı çevrelerden yüzeyde farklı olan, kendilerinin temsil ettiği çıkar çevrelerini kayıran siyasetler uygulamak; ve en önemlisi de, halkın kendi elleriyle diktatörlüğü devirmesini ve bu diktatörlüğün baskıcı aygıtını tamamıyla parçalamasını engellemektir. Bunları yapmak için, artık kullanılmaz hale gelen işe yaramaz süprüntüleri, yani Pinochet'i ve diğer üç generali atmaya ihtiyaçları var. Böylece sert diktatörlüğün yerine, onun işlevlerini baskıyla demagojiyle birleştirerek uygulayacak olan "yumuşak" bir diktatörlüğü geçirecekler. Halkın faşizmi ezme doğrultusundaki tüm çabalarını bastıran temel direği, silahlı kuvvetleri kurtarmak için geçmişin suçlarını sadece askeri cuntanın dört üyesinin üzerine yıkıyorlar. Hıristiyan Demokratlar'ın Frey'e bağlı bölümü daha şimdiden şunu ilan etti: "Pinochet ve cuntanın öbür üç üyesi bizim düşmanımızdır, ama biz ordunun düşmanı değiliz." Demek ki Pinochet ve öbür üç general darbeyi "tekbaşına" yaptılar, onbinlerce insanı "tek başına" öldürdüler, yüz binlerce Şililiyi "kendi elleriyle" hapse atıp işkence ettiler, demek ki Şili halkının iğrençÇe sömürülmesinin "biricik" aracı onlardır. Halkın çıkarlarına ihanet edenlerin dışında hiç bir kimsenin bu güldürüyü kabul edemeyeceği açıktır. Hiç şüphesiz, cunta üyeleri işlenen suçların baş sorumlularıdır. Ama onların elinde baskı aygıtı, gerici silahlı kuvvetler; arkalarında ise Bay Frey'in temsil ettikleri de dahil, darbeyi destekleyen iktisadi çıkar çevreleri var. Cuntanın, cellatlığını nasıl gizleyeceğini daha iyi bilen başka askerlerle ya da darbenin ilhamcısı olan sivil faşistler takımıyla değiştirilmesi halkın hiç bir zaman kabul etmeyeceği bir sahtkârlıktır. Gene de bu sahtekârlık geçici olarak biraz yol alabilir.

Bay Frey'in ve onun eski patronlarının halefi Bay Carter'ın, Şili diktatörlüğünün bu türünün iflası karşısında bir "çözüm" aramalarına şaşılmaz. Onlar sadece kendi ektikleri rüzgarın yarattığı fırtınadan kaçmaya çalışıyorlar. Şaşırtıcı olan şey, sözümona "solcu" bazı önderlerin bu tür bir manevrayı alkışlamaları ve desteklemeleridir. Üstelik onlar, cuntanın haleflerinin çektiği trende bir vagon olacaklarını ve illegalitedeyken, halkın öfkesinin alevlerini söndürmeye koşan itfaiyecinin acınacak rolünü oynayacaklarını bildikleri halde bu manevrayı destekliyorlar. Bütün bunların karşısında şu soruları sormamız gerekiyor: "Solcu" bir önderi böylesine kırık dökük bir alışverişi kabul etmeye götüren şey ne olabilir? Onu, faşizmi devirmeye yönelen direnişi baltalamaya iten şey ne olabilir? Onun, tek özlemleri yürürlükteki sömürü sistemini sürdürmek olan ve her şeyden çok, halkın faşistleri ezeceğinden korku duyan kişilerin yanında yer almasına ne yol açabilir? Bu sadece bir kaç "ideolojik" yanlışlık meselesi midir?

Halkın Birliği'nden başlayan ve Hıristiyan Demokratlar'ın üyelerini de kapsayarak, Halkın Birliği dışındaki anti-faşist güçlere kadar uzanan çeşitli namuslu ve yurtsever kesimler, diktatörlüğü gizleme manevrasının altında ne yattığını ayrıntılı olarak anladıkları ölçüde, siyaset alanında gerçek birlik doğacaktır. Bu birlik de, Şili halkının, faşistleri devirmek için yürütmeye başlamış olduğu mücadelelere önderlik edecektir. Halka namusluca hizmet etmek, onları faşizmden kurtarmak ve iktidarı tümüyle fethetmelerini kolaylaştırmak isteyenlerin, diktatörlüğün devrilmesinden ve baskıcı aygıtlarının tümüyle parçalanmasından korkması için hiç bir neden yoktur.

ANCHA Sayı 19, Nisan 77.

namibya halkı mücadele ve zafer yolunda ilerliyor

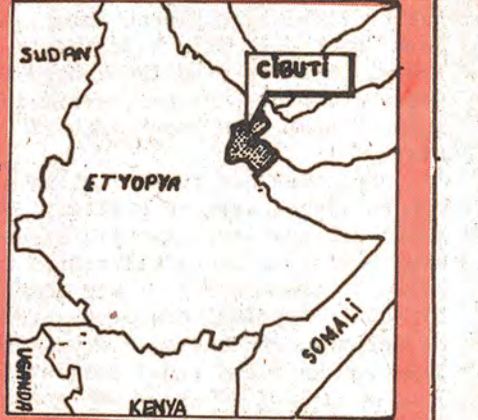
Afrika kıtasında yüzlerce yıl süren emperyalistlerin hakimiyeti Afrika halklarının silahlı mücadelesiyle sürekli olarak sarsılıyor, parçalanıyor. Kahraman Afrika halkları son derece zor şartlar altında emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve onların ırkçı-faşist işbirlikçilerinin zincirlerini kırarak bağımsızlık ve özgürlüklerini kazanıyorlar. Artık Afrika'da zaman halklar için işliyor.

Namibya halkı (Güney Batı Afrika) tıpkı Zimbabwe ve Azanya halkları gibi silahlarını eline alarak bağımsızlık ve özgürlük için savaşıyor. Onların ABD emperyalizmine ve kuklası Vorster rejimine karşı yürüttüğü mücadele zafer yolunda ilerlerken, bütün dünya halklarının ve birçok ülkenin haklı sempati ve desteğini kazanmaktadır.

ABD emperyalistleri ve kuklası ırkçı-faşist Vorster, Namibya ilhakını, halkın boynuna geçirdiği zinciri kırılmaz diye öğünüyorlar. Dağınık, sindirilmiş boyunduruklarına başkaldıramayacağını, reklam ediyorlardı. Ancak bağımsızlık ve özgürlüğüne düşkün Namibya halkı milli ve sosyal kurtuluş için kendinden başka kurtarıcı olamayacağını tespit ederek silaha sarıldı. Çok zor şartlarda kararlı, fedakar bir mücadele geliştirdi. Ülkenin efendisinin kendisi olduğunu ispatladı. Güçlü görünen emperyalistler ve uzantıları parçalandı, geriledi. Birleşmiş Milletler teşkilatı bile ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi ırkçı-faşistlerin işgalinin son bulmasını ve Namibyanın gerçek temsilcisinin Namibya halkı olduğunu kabul etti.

Şimdi gerileyen, yenilen ABD emperyalizmi ve uşakları, durumlarını kurtarmak, halkın mücadelesini saptırmak, bölmek için uğraşıyorlar. Geçenlerde Vorster, ABD, İngiltere, Batı Almanya, Fransa ve Kanada temsilcileriyle ardarda toplantılar yaptı. Ve hepsi birden Namibya için "uluslararası alanda herkesin kabul edebileceği bir çözüm aramakta olduklarını" duyurdular. Namibyanın bağımsızlığını barışçıl yollardan çözmek için uğraştıklarını söylüyorlar. Şu utanmazlığa bakın! Namibya halkına kan ve ateş kusanlar Namibya'yı ilhak edip köleleştirenler sözümona "halkı kurtarma", "milli bağımsızlığı sağlama" maskesi takıyorlar. Böylesi sahtekarlıklarla Namibya halkını kandıracaklarını, boynuna yeni sömürgeci bir boyunduruk vuracaklarını, uğradıkları mağlubiyetleri telafi edeceklerini umuyorlar. Ancak bu çabaları boş ve umutsuz şeylerdir. Namibya halkı savaşçı örgütü SWAPO önderliğinde emperyalistlerin bütün tuzakları yıkılacak, elde silah sürdürdüğü savaşını kesin zaferle taçlandıracaktır.

cibuti bağımsızlığına kavuştu !

Geçtiğimiz mayıs ayında Cibuti, yüzyılı aşkın süredir devam eden Fransız emperyalizminin sömürgeci boyunduruğunu kırarak siyasi bağımsızlığına kavuştu. Bağımsız bir devlet haline geldi.

Fransa'nın sahte demeçlerinin aksine Cibuti halkı bağımsızlığını fransanın lütfu ile elde etmedi. Yıllardır sürdürdüğü mücadelenin sonucunda kazandı.

Azanya Halkının Mücadelesi Irkçı Rejimi Sarsıyor

Azanya halkının mücadelesi son yıllarda hızlı bir atılım kazandı. 1976 Haziranında öğrenciler, ırkçı faşist Vorster rejiminin amansız baskı ve zulmüne karşı protesto hareketine giriştiler. Protesto hareketleri gittikçe yaygınlaştı, diğer halk kitlelerini de etkiledi, içine aldı. Soweto'da 16 Haziran'da otomatik silahlı polisler, öğrencilere ateş açtı, açık katliama girişti, yüzlerce öğrenci öldürüldü. Mücadele aynı anda bütün kasabalara, Vorster faşistlerinin en emin yer dedikleri başkent Johannesburg'un yanındaki Pretorya'ya kadar yayıldı. Azanya halkı ABD emperyalizminin kuklası ırkçı, faşist rejime karşı geniş bir başkaldırıya girişti. Polis kuvvetlerine karşı kahramanca savaştı. 600 evladını şehit verdi. Ve 16 Haziran 1976, Azanya halkının mücadelesinde, şanlı bir direniş sayfası oldu.

Vorster faşistlerinin halkın mücadelesini kan ve ateşle susturma hesapları tutmadı. Halkın öfkesi, baş kaldırması bütün ülkeye yayıldı. Son bir yıl içinde işçiler, öğrenciler ABD emperyalizmini ve kuklası rejimi hedef alarak bitip tükenmez mücadelelere giriştiler. Katliamı takibeden Temmuz ayında gösteriler durmadı. Ağustos ayında Soweto'da 90 bin işçi greve gitti, polislerle çatışma sonucu 3 işçi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı, yüzlercesi ise tutuklandı.

Eylül ayında Vorster, efendisi ABD emperyalizminin adamı Kissinger ile bir dizi görüşmeler yaparken gösteri ve protestolarda kesilmeksizin devam etti. Yüzbinlerce işçi, öğrenci mücadelelerini daha da güçlendirdi. Soweto, Gupoleto, Alexandya'da dahil bir çok kasabada göstericilerle polis kuvvetleri arasında kanlı çatışmalar oldu. Yeni yılı takibeden aylarda da Azanya halkının mücadelesi gelişti, ırkçı rejimi temellerinden sarsan kitlevi bir kuvvet haline geldi. Şimdi ABD emperyalizmi ve Vorster kuklası, durumlarını kurtarabilmek için uğraşıyorlar. Ancak bütün çabalar boşunadır. Kahraman Azanya halkı bağımsız ve özgür Azanyayı kuracaktır.